Emma Goldrick - Fırtınanın Getirdiği

Bölüm Bir

Kendi evine tıpatıp benzeyen yandaki evin arka verandasına sekiz basamakla çıkılıyordu. Aralarında elli metre mesafe bulunan bu ikiz evler New Hampshire, Laconia'da yüzyılın başında inşa edilmişti. Madeleine karanlıkta basamakları ikişer ikişer atlayarak çıkarken Heavy Metal müziğin sesinin biraz daha yükseldiğini duyarak başını öfkeyle önüne eğdi. Bu meseleyi halletmesi hiç de zor değildi aslında. 1.78 boyu, 68 kilo ağırlığıyla Madeleine Charbonneau bir kız için oldukça iri sayılırdı.

O yüzden kafası verandadaki yabancının midesini bulduğunda adamın dudaklarından boğuk bir ses yükseldi ve arka üstü yere düştü. Ama adam da 1.90 boyunda ve bir futbolcu gibi yapılı olduğu için Madeleine dengesini kaybetmiş, onun kucağına düşmüş, etekleri neredeyse beline kadar açılmıştı.

Bak sen, ne yakaladım!’’ Maddie kulağının dibindeki bariton sesi duyduğunda güçlü kolların çelik gibi çemberine girdiğini hissetti. Sen ne tür bir kuşsun sevgilim?

Maddie kurtulmak için derin bir nefes aldı. Boşuna karate dersi almamıştı. Ani bir hareketle döndü. Adam yerde sırtüstü yatarken, Maddie ayağa fırlamış, tepesinde dikilerek gözlerini ona dikmişti. Az önce duyduğu beklenmedik korku öfkeye dönüşüvermişti birden.

Adamın sigarası bile hala ağzmdaydı. Derin bir nefes çektiğinde sigaranın ucundaki ateş karanlıkta parlayıp söndü ve adam atletik bir hareketle ayağa kalkıverdi. Maddie yumruklarını sıkarak kendisini savunmaya hazırlandı.

Hey, bir dakika... Sigaranın ateşi tekrar parlayıp söndü ve arkasından bir kahkaha duyuldu. Bırakacağım, söz veriyorum. Ucu yanan izmarit havada ge niş bir daire çizdikten sonra aşağıdaki ıslak çimlerin üstüne düştü.

Az önceki çarpışmadan dolayı başı hala dönen Maddie omuzlarını dikleştirerek başını kaldırdı. Ama onu asıl şaşırtan şey adamın sesinin yukarıdan gelmesiydi. Hayatı boyunca karşısındaki erkeklerin erkeklik gururu kırılmasın diye omuzlarını kısan, boyunu mümkün olduğu kadar kısa göstermeye çalışan ve onunla konuşmak için başını kaldırmak zorunda olan erkeklerle konuşmaya alışkın biri için karşısındakinin kendisinden uzun olması çok şaşırtıcı bir şeydi. Kendisini toplayabilmek için başını iki yana salladı.Neyi bırakacaksın? diye sordu. Aslında böyle bir şey sormaya niyeti yoktu ama sözcükler dudaklarından dökülüvermişti bile.

Sigarayı, diye karşılık verdi adam, ciddi bir tonda. Kötü bir alışkanlık. Ama bu gece, daha başka birçok şeyi de bırakacağım bir dönüm noktası benim için. Hayatımın bundan sonrasının akışının değişeceği bir gece. Ayrıca, sigarayı bırakmam için ille de beni ellerinle boğmana gerek yok. Bunu kolaylıkla yapabileceğin anlaşılıyor, cüssene baksana!

Ay ışığında onu doğru dürüst göremeyen, üstelik söylediklerinden hiçbir şey anlamayan Maddie, Seni boğmaya Filan kalkmadım! diye karşılık verdi hırsla. Etrafta dolaşıp insanları boğmak gibi bir alışkanlığım yok... tabii ortada geçerli bir neden olmadıkça. Sadece... içerdeki partinin gürültüsü dayanılmaz hale gelmişti. Evde seksen beş yaşında bir teyzem var ve uyuyor. Onun uykusuz kalmasını istemiyorum. Bu semt şimdiye kadar New Hampshire’ın en sessiz yerlerinden biri olarak tanınırdı.

Gerçekten mi? Adamın dudaklarının arasından bir ıslık yükseldi. Sanki gürültü yüzünden gerçekten üzülmüş gibiydi. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Kendisi de o partinin davetlilerinden biri değil miydi?

Adamın kendisine yaklaştığını görünce tedirgin bir şekilde bir adım geri çekildi. Ay ışığında fark edebildikleri siyah bir smokin, en az 1.90 boy, kısa kesilmiş sarı saçların parıltısıydı. Adamın manyetik bir çekim gücü vardı sanki. Maddie kekelediğini fark etti.

Ben... teyzem Marie... çok yaşlı da. Bu kadar gürültüde uyuması imkansız. Ben de çalışamıyorum! Acaba parti sahibinin adını...

Biliyor muyum? Karanlıkta bir kahkaha daha yükseldi. Adı Joel Fairmont. Pek doğru bir şey yaptığı söylenemez değil mi? Madem böyle çılgınca bir parti vermeye niyetlendi, o zaman rahatsız olup polis çağırmasınlar diye bütün komşuları da davet etmesi gerekirdi.

Şey...Siz bu Mr. Fairmont'u tanıyor musunuz?

Hem de çok yakından. Genç adam gülümseyince bembeyaz dişleri ay ışığında parladı. Tabii bunu asla başkalarının yanında açıklamaya niyetim yok.

Neden açıklamayacaksınız ki? Maddie içini çekti. Öfkesi bir anda uçuvermiş, kafası karışmıştı. Yine de... müdahale etmek zorundayım... teyzem için, anlıyorsunuz beni değil mi? Nasıl bir adam bu Mr. Fairmont?

Nasıl biri mi?.. Hmmm, anlatması biraz zor. Tam bir Bostonlu playboy. Belki bu bazı şeyleri açıklar. Para... yığınla para. Üstelik tek bir meteliğini bile kendisinin kazanmadığı bir para, anlıyorsun değil mi? Peki sen?

Ne olmuş bana?

Ne iş yapıyorsun? Doktor? Avukat? İç mimar? öğretmen?

Hiçbiri değil, dedi Maddie yüzünü buruşturarak. Ben emlak komisyoncu suyum. Şey... onu nerede bulabilirim?

Emlak komisyoncusu mu? Harika! Genç adamın sesinde alaycı bir ifade var gibi geldi Maddie'ye ama emin değildi. Buralarda bir yerlerde olmalı, dedi adam, ona br adım daha yaklaşarak. Alışkanlığın olmamasına stildim.
Hangi alışkanlık? Maddie sakinleşmişti ama kafası gitgide daha da karışıyordu. Saçma sapan, ne olduğu anlaşılmayan bir sohbetin içinde buiuvermişti kendisini. 'Tanrım, tımarhaneye mi düştüm acaba?' diye sordu kendi kendine. Burası tımarhaneyse bu adam da zırdeliler koğuşundan olmalıydı. Ay ışığı yüzünü biraz daha aydınlatınca Maddie onu daha iyi görebildi. Genç, çizgisiz bir yüz, kare bir çene. Bir tutamı sağ gözünün üstüne düşen neredeyse beyaza çalan sarı saçlar. Gözlerinin rengini bu hafif ışıkta anlamak mümkün değildi. En çarpıcı özelliklerinden biri de dudaklarının kenarlarındaki hafif tebessümdü.

Maddie bir an onu bir yerden tanıdığır. üşündü. Onu tanıyordu, belki başka bir zamandan, oaşka bir mekandan!

Etrafta dolaşıp insanları boğmak gibi bir alışkanlığın olmamasına sevindim, dedi genç adam gülerek.

Tabii ortada geçerli bir neden olmadıkça, diye ekledi Maddie, sesini yükselterek. Nedense bu adamın yanında kendisini kapana kısılmış gibi

hissediyor, o yüzden her an savunmaya hazırlıklı olması gerektiğini düşünüyordu Kendine dikkat et Madeleine Charbonne-au!

Demek öyle! Genç adam tekrar bir kahkaha attı. İşin kötü tarafı benim de insanları sinirlendirmek gibi bir alışkanlığını vardır.

Bu gerçekten. çok kötü! diye parladı Maddie. Ye çil öfkelenmişti Zaten bütün gunu öfkelenmesi için bıı yıgm ıtü ; çıkmıştı, soma da bu paıti, şimdi de bu dara Butun günün acısını şimdi bu adamdan çıkarabilirdi Şu Mr. Faırmonı nerede? dedi buz gibi bir sesle

Adam onun soğukluğundan hiç de etkilenmişe benzemiyor bu, durum Maddie'yi daha da kızdırdı. Bu zuıı boylu ve iri yarı olmam başıma hep dert dedi genç adam düşünceli bir sesle. Çocuklu beri okulda çocuklar hep üstüme gelirlerdi.

Annem ise insanın asla kaba kuvvete başvurmaması gerektiğini söyleyip duruyordu. Hah! O dev gibi bir insan olmanın ne anlama geldiğini nereden bilecekti ki? Durup gerindi. Hadi bakalım! dedi sonra.

Tanrım! Maddie dayanamayıp parladı. Oldukça zeki bir insan sayılırım. Yüksek okul bitirdim. Üç dil biliyorum, öyleyse sizi neden anlamıyorum? Yoksa esrar filan mı içtiniz?

Hayır, esrar filan içmedim. Belki biraz kafam kıyak ama onun dışında bir şeyim yok. Hadi bakalım. Eğer otuz saniye içinde yolumdan çekilmezseniz aldığım terbiyeyi filan unutup size vuracağım!

işte ben de bunu bekliyordum! Genç adamın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Aferin kızım, sonunda ne yapacağını anladın. Hadi bakalım?

Hadi ne? Vurayım mı? Maddie'nin tedirginliği iyiden iyiye arttı. Uzun boylu, iri bir kızdı. Ama bu adam ondan çok daha uzun ve iriydi. Üstelik her gün koşmasına, haftada iki kez jimnastik yapmasına rağmen insanlara vurmaktan, kaba kuvvet kullanmaktan hiç hoşlanmazdı. Ama ille de ısrar edecek olursa...

Hadi, vur bana, dedi genç adam ceketini çıkartarak. Ceketi verandanın korkuluğunun üstüne fırlatıp kaslarını gerdi.

Pekala, diye homurdandı Maddie dişlerinin arasından. Bunu sen istedin! Belki de bir yumruk patlatırsa hem adamın aklı başına gelir hem de kendi sinirleri biraz gevşerdi. Ani bir hareketle sağ yumruğunu sıkıp adamın çenesine hızla uzattı.

Ama hiç beklemediği bir şey oldu. Adamın sarhoş olup olmadığını bilmiyordu ama bir sarhoştan beklenmeyecek bir hızla başını geriye çekerken öne doğru bir adım atmış ve genç kızı kollarının arasına alıvermişti. Daha ne olduğunu anlamadan Maddie'nin sıkılı yumruğunu tutup kendi ensesine yerleştirmiş, öteki kolunu da kendi beline dolamış, böylece onu sırtından tutup göğsüne bastırmıştı. Gördün mü? diye mırıldandi genç kızın kulağına.

Maddie öylesine şaşırmıştı ki cevap bile veremedi. İtiraz etmek için ağzını açtığında genç adamın dudaklarını dudaklarının üstünde hissetti.

Maddie kendisine ne olduğunu anlayamıyordıı. Belki şaşkınlığın etkisiydi, belki ay ışığının, belki de yaz gecesinin. Ama genç adamın dili ağzının içinde dolaşmaya başladığında yerden yükseldiğini, bulutların üstünde uçmaya başladığını hissetti. Daha önce de öpüşmüştü anıa hiçbir erkeğin yanında bu kadar heyecanlandığını, onun öpüşüne bu kadar heyecanla ve istekle karşılık verdiğini hatırlamıyordu. Dizlerinin vücudunun ağırlığını çekmeyeceğinden korkarak kollarını genç adamın boynuna biraz daha sıkı doladı ve ona yaslandı.

Genç adam geri çekildiğinde Maddie nefes nefesey-di. Gözlerini zorlukla açtığında onun da nefes almakta zorluk çektiğini gördü. Adam kollarının çemberini biraz gevşettiğinde Maddie kendisini toplayarak bir adım geri çeKildi, sırtı verandanın parmaklığına dayandı. Bir an hiç konuşmadan birbirlerine baktılar.

Güzel, dedi adam sonunda, araştırmasının sonucunu değerlendiren bir bilim adamının sükuneti içinde. Daha önce hiç bu kadar ateşli bir karşılık almamıştım.

Bir daha da alamayacaksın zaten! diye bağırdı Maddie. Buraya nazikçe bir ricada bulunmak için gelmiştim... ama sen... sen bana saldırdın!

Çok hoşuma gittiğini de itiraf etmek zorundayım. Genç adamın sesinde erkeklik gururunun, istediğini elde eden erkeğin zafer sarhoşluğunun yansıması hemen seziliyordu. İşte bu Maddie'nin asla tahammül edemeyeceği bir şeydi.

Bana bir şeyi hatırlattı, dedi yumuşak bir sesle. Sekiz yaşımdayken» bir inek yüzümü yalamıştı. Sesi sertleşti. Herhalde o inekle aynı yerde eğitim gördünüz!

Genç adamın kaşları havretle yükseldi. Tanrım!
Yoksa artık yeteneklerimi mi kaybettim? Bunca yıldır kızlarla birlikte olduktan sonra yoksa artık...

Hayır! Hayır! Bir dakika... Genç adamın onu tekrar kollarının arasına aldığını gören Maddie telaşla itiraz etmeye yeltendi. Ama genç adanı yeteneğini ispatlamak için yeni bir deneye başlamıştı bile. Sonuçlar aynıydı. Maddie nefes nefese yine verandanın korkuluğuna dayandı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. 'Sen ne yapıyorsun?' diye bağırdı içinden bir ses. 'Adam seni tekrar öpsün diye neredeyse ayaklarına kapanıp yalvaracak mısın? Bu adam çok tehlikeli biri!'

Bu biraz daha iyiydi galiba, değil mi? diye sordu genç adam merakla. İstersen bir kere daha deneye...

Hayır, hayır., istemem. Maddie kekeleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Anladığım kadarıyla... gençliğinde bayağı başarılıymışsın. Adamın tekrar yaklaştığını görünce tiz bir sesle ekledi. Hala öylesin, tamam.

Tam o sırada ay bulutların arkasından iyice çıktı ve ortalığı aydınlattı. Genç adamın yüzünde memnuniyetini gösteren bir tebessüm vardı. Müşterinin mutlaka tatmin edilmesinden hoşlanırım, dedi.

Maddie ters bir cevap vermesi gerektiğini düşündü. Aslında ona haddini bildirecek bir yığın şey söyleyebilirdi. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Öyle heyecanlanmış, öylesine büyülenmişti ki yaşlar yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Genç adam parmağını onun çenesinin altına yerleştirip başını hafifçe kaldırdı ve yüzüne baktı.

Maddie derin bir nefes alıp kendisini toplamaya çalıştı. Ben...şu Mr. Fairmont'u bulup onunla konuşsam iyi olacak, diyebildi. Eliyle saçlarım düzeltmeye çalıştı, ama boşuna zahmet ettiğinin farkındaydı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, saçları her zaman isyankar bir biçimde kendi bildikleri gibi dökülürlerdi omuzlarına.

Ne kadar güzel saçların var, diye mırıldandı genç adanı, elini uzatıp Maddie'nin saçlarını hafifçe okşayarak.

Nc renk olduğunu bile bilmiyorsun, dedi Maddie. Bunu neden söylediğini kendisi de bilmiyordu. Genç adam gülümsedi.

İltifat etmemi mi istiyorsun?

Hayır, tabii ki hayır! Maddie sesini hemen yükseltti. Ama ortalık karanlık olduğu için sevindi yoksa yüzünün nasıl kızardığı ortaya çıkacaktı. Gerçekten onun iltifat etmesini bekliyordu, üstelik bunun nedenini de bilmiyordu.

İpek gibi kumral saçlar, dedi genç adam. Sesinde Yeni Dünya'yı keşfeden Kolomb'un şaşkınlığı vardı sanki. Maddie yüreğinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Ama daha sonraki sözler aklını başına toplamasına yardımcı oldu. Joel'i neden arıyorsun? dedi genç adam. Ondan isteyebileceğin her şeyi benden isteyebilirsin, hem ben ondan daha iyiyim. Yüzünde tekrar müstehzi bir tebessüm belirmiş ve kollarını öne uzatmıştı.

Hayır! dedi Maddie geri çekilerek. Mr. Fair-mont? Nerede bulabilirim onu?

Genç adam omuzlarım silkti. Hiçbir fikrim yok küçük hanım.

Maddie arkasını dönüp onu ay ışığında yalnız bıraktı ve eve girdi.

Eve girdiği anda gürültüden kulaklarının sağır olacağını sandı. Birisi müzik setini sonuna kadar açmıştı. Maddie mutfakta bir an durup derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp oturma odasına geçti.

Tıklım tıklım salonda en az, yirmi çift vardı. Aslında iki grup insandan söz etmek daha doğruydu, insanların bir kısım uzun saçlı, sakallı, üstlerinde eski jean pantolon ve gömlekler olan tiplerdi. Diğerleri ise smokinli, papyonlu, tuvaletli, gece elbiseleri içinde erkekler ve kadınlardı. Bu arada bir de istisna vardı. Üst kata çıkan merdivenlerin en alt basamağında başını arkava atarak uzanan kadının ise üstünde hiçbir şey yoktu. Hemen yanındaki küçük masanın üstündeki lambadan dökülen yumuşak ışığın yarattığı gölgeler vücudunun bazı kısımlarını sanatkarane bir şekilde gizliyor, hemen önünde dizlerinin üstüne çökmüş oturan sakallı, genç bir adam da kadının karnına

elindeki fırçalarla batmak ta olan bir güneş manzarası-resmi yapıyordu. Kadının göbeği güneş görevi görüyordu. Resim büyük bir ciddiyet ve titizlikle yapılıyordu ve aslında hiç de fena sayılmazdı.

Maddie ressamla tuvalinin yanından parmaklarının ucuna basarak geçti. I.aconia, Boston'dan pek uzak sayılmazdı ama orada son derece olağan karşılanacak bu tip partiler burası için yiıie de biraz fazlaydı. Konuşmalar, kahkahalar ve sonuna kadar açık müz.ik sesinin arasında etrafına bakarak kiminle konuşacağını kestirmeye çalıştı. Güçlükle odanın ortasına geldiğinde üstünde şık bir takını elbise olan, orta yaşlı adaım fark etti. Adamın elinde iki kadeh vardı ve biraz daha aklı başında görünüyordu. Belki onunla konuşup derdini anlatabilirdi. Tam bu sırada adam da onu fark etti ve gülerek yaklaştı.

Al hayatım, diye bağırdı gürültüyü bastırabilmek için. Elindeki kadehlerden birini Maddie'ye uzattı.

Maddie gülümseyerek bardağı aldı, hafifçe yukarı kaldırdıktan sonra dudaklarına götürdü. Nihayet akit başında birini bulmuştu galiba.

Ama bardağın içindeki sıvı boğazından aşağı indiği anda boğulduğunu sandı. Bardağı telaşla geri uzattı. Bir yanan öksürürken bir yandan da gözlerini kurulamak için cebinde mendil arıyordu.

Sevmedin mi? diye bağırdı adam. Maddie başını iki yana sallarken öksürmeye devam etti. Elinde iki kadehle yanından geçen kadım görünce hiçbir şey aldırmadan kadehlerden birine saldırdı. İçindeki sıvının görünüşünden hafif Amerikan şampanyası olduğunu tahmin etmişti. Alev alev vanan boğazını vatıştırabilmek için kocaman bir yudum içti. Ancak ondan sonra derin bir nefes alıp hala karşısında duran adamla konuşmayı başarabildi.

Büyük teyzem, diye bağırdı adama, sesini duyurabilmek için. Yatıyor! Parmağıyla pencereyi işaret edip karşı taraftaki kendi evini gösterdi.

Adam cevap verdiğinde plak değiştirmek için müzik setinin sesi bir an kesilmişti. Bu yüzden ortalık bir anda sessizleşivermiş ve salondaki herkes onların konuşmasını dinlemeye başlamıştı. Hayır, teyzenle yatmam, diye karşılık vermişti adam. Ben ajansa seni göndermelerini söylemiştim.

Maddie'yi kolundan tutup merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. Bu ilginç konuşma herkesi meraklandırdığı için sete yeni bir plak konulması unutulmuş, herkes kahkahalar ve ıslıklar arasında onları izlemeye başlamıştı. Maddie kolunu kurtarmaya çalıştı.

Sanırım beni yanlış anladınız, diye bağırdı. Kalabalıktan ıslıklar ve alkışlar yükseldi. Seyircilerden bazılarının yüksek sesle yaptığı teklifler genç kızın yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oldu. Bütün gücüyle direnip bileğini adamdan kurtarmaya çalıştı.

Bak, dedi adam yalvaran bir tonda. İnan bana, ajansa parayı peşin ödedim, o yüzden çekineceğin bir şey yok.

Beni rahat bırak yoksa polis çağırırım! Maddie kıpkırmızı bir yüzle dişlerinin arasından tısladı.
Tanrım! Adam yüzünü buruşturdu. Herhalde on altını geçmişsiıidir, değil mi? Emin olmak istermiş gibi elini Maddie'nin göğsüne uzatıp sıkmaya çalıştı. Ve Maddie birdenbire patladı. Adamı bileğinden yakalayıp hızla döndü ve basit bir judo numarasıyla onu kalçasının Üstünden çevirip ileri fırlattı.
Adam köşede ayakta duran gıubun üstüne düşerken salondan çığlıklar yükseldi. Gruptakiler bağrışarak etrafa kaçıştılar. Ama yere düşen adam tekrar toparlanmış ve avağa kalkıp Maddie'ye yaklaşmaya başlamıştı.
Maddie gözlerini hızla çevresinde dolaştırdı ve köşedeki müzik setini gördü. En son model, oldukça pahalı bir aletti bu. /^dam kollarını iki yana açarak üstüne geldiğinde onu gömleğinden yakalayıp arkaya doğru gerildi ve ani bir hareketle zıplayıp iki ayağını adamtn midesine indirdi. Böyle bir hamleyi beklemeyen adam arkaya savrulmuş ve setin üstüne düşmüştü. Cam kırıkları odanın her tarafına saçıldı. Koskoca alet neredeyse ortasından ikiye ayrılmıştı. Adam yerde yatmış, ayaklarını havada sallıyordu.
'Yapılması gereken tek bir şey kaldı,' diye düşündü Maddie çabucak. Şaşkınlıkla birbirlerine bakan ve bağrışan insanların seslerini bastırmak için bağırdı. Polisler! Polisler evi sardılar!
Herhalde, Yangın var! diye bağırsaydı bundan daha hızlı bir tepki alamazdı. Herkes kapıya doğru koş-. maya başladı. Birkaç dakika içinde ev boşalmış ve az önce verandadaki adam odaya girdiğinde salonda sadece Madeleine Charbonneau kalmıştı.
Partime ne oldu böyle? diye sordu, hafif peltek bir şekilde. Şaşkın bakışlarını salonda gezdirdi. Sanki buradan bir kasırga geçmiş, diye mırıldandı.
Şey... üzgünü m. Temizlemek için ben yardım ederim. Mr. Fairmont'u gördüğümde... Aman Tanrım! Uçan bir şey hızla yanından geçince başını korkuyla arkaya attı. Yarasalar! diye bağırdı. Küçüklüğünden gelen bir korkuydu bu. Küçük bir çocukken bir yar;, sanın saçlarına dolanacağını ve bu yüzden bütün saçlarının kökünden kesilmek zorunda kalacağını düşünerek korkardı.
Yarasa filan yok burada, dedi genç adam. Maddie başını ona çevirdiğinde gözlerine inanamadı! Soi omzunda bir kuş oturuyordu. Turuncu bir karnı, yeşil Kanatları, sarı kafası ve kocaman gözleriyle bir papağan! Tanı bu sırada papağan kanatlarım çırptı ve cırlak bir sesle, Üff, fıstığa bak! dedi.
Aman Tanrım! dive mırıldandı Maddie şaşkmlıkla. Bu kuşa bundan başka öğretecek şey bulamadınız mı?
Beni hiç ilgilendirmiyor, diye homurdandı genç adam. Mavi Sakal büyükbabamın papağanıydı. Büyükannem her ikisinden de nefret ettiği için

kuşla hiç ilgilenmedi ve eğitimini tamamen büyükbabama bıraktı. Her neyse, herkes nereye gitti?

Bilmiyorum, diye mırıldandı Maddie masum bir tavırla. Onlara zavallı büyük teyzemden söz ettim. Bu gürültüde uyuyamayacağını filan söyledim. Onlar da gitmeye karar verdiler anlaşılan. Tabii bu arada bir polis baskını, narkotik lafı filan da edildi. Belki siz de gitmek istersiniz, artık?

Narkotik mi? dedi genç adam şaşkın bir halde.

Evet. Narkotik şubesinin yaptığı baskınlar var ya hani...

Genç adam bir an kaşlarını çam, sonra dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Ama ben gidemem, diye karşılık verdi. Ben burada oturuyorum.

Ne? Maddie’nin gözleri hayretle büyüdü. Jo.el Fairmont siz misiniz? Adamın yüzündeki hafif gülümseme Maddie’nin cinlerinin başına toplanmasına yetti.

Bu adam bir saattir onunla dalga geçiyordu, bu yüzden başına gelecek her şeyi hak etmişti! Tek sorun Mad-die’ye yardımcı olmaya pek yanaşmamasıydı. Genç kız onu yere fırlatmak için hamle yaptığında o her iki ayağını da sımsıkı bastı ve kollarını ona dolayıp düşmeyi reddetti. ı

Maddie onun kolları arasından sıyrılmaya çalışırken, Ya görülmemiş derecede sarhoşsun ya da çok iyi sarhoş rolü yapıyorsun, diye homurdandı. Ama genç adamın nefesinde keskin bir içki kokusu yoktu. Bu gece her şey bir acaipti ve Maddie de artık kendisini yorgun hissediyordu.

Belki her ikisi de doğru, diye karşılık verdi Joel Fairmont. Bu arada bir şey söylemeyi unuttum. Serserilik ederek dünyayı dolaşırken birkaç ay kadar güreş dersleri almıştım. Şimdi biraz sakin ol küçük hanım. Ama bir partiyi nasıl dağıtacağını gayet iyi bildiğini kabul etmek zorundayım.

Daha önce de söylemiştim, dedi Maddie aksi bir sesle. Büyük teyzemin dinlenmeye ihtiyacı var. O yüzden partiyi sona erdirmek zorundaydım. Aslında size büyük bir iyilikte bulundum Mr. Fairmont. Garip garip insanları buraya toplayıp sabahlara kadar çılgınca partiler veremezsiniz. Fred dayımı çağırmadığım için şanslı sayılırsınız yine de.

Pekala, dedi genç adam alayı bir tonda. Şu Fred dayın da kim?

Bu kentin polis şefidir, diye karşılık verdi Maddie gülümseyerek. Yalnız yaşadığımız için teyzem ve benim için hep endişelenir zaten.

Gerçekten biraz fazla şımartılmış bir çocuksun sen, diye homurdandı Joel Fairmont. Dayınla tanışmak filan istemiyorum. Bu parti, deliler gibi çalışmaya başlamadan önce kendime tanıdığım son çılgınlık şansıydı.

Deliler gibi çalışmaya başlamadan önce mi? Maddie bu soruyu neden sorduğunu kendisi de bilmiyordu ama sözcükler ağzından çıkıvermişti işte.

Bir kitap yazıyorum, dedi Joel, birden sesini yükselterek. O yüzden sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacım var, tamam mı? Bunun için son bir veda partisi düzenleyip gürültü ve kalabalıkla ilişkimi kesmeye karar vermiştim. Artık çalışmaya hazırım.

‘Doğru söylüyor galiba,’ diye düşündü Maddie, içinden gülerek. Çalışacağı için daha şimdiden matemde gibi görünüyordu. Aslında bu bir parti değil, cenaze töreniydi. O yüzden dışarı çıkıp verandada gizleniyordu demek.

Bu kadar üzülmeyin, dedi gülmemek için kendini zorlukla tutarak. Ayrıca bu kadar sarhoş olmasaydınız, bu kadar karamsarlığa kapılmazdınız.

Joel başını kaldırdı. Maddie’nin ilk dikkatini çeken gözlerinin maviliği oldu. Açık sarı saçlarıyla nefis bir uyum sağlayan mavi gözleri vardı. Sarhoş değilim, dedi genç adam omuzlarını silkerek. Ama olacağım. Sabah dörtte gel yanıma, sarhoşluk neymiş o zaman görürsün.

Maddie yavaşça onun yanından sıyrılarak geçti. Niyetini bu kadar açıkça ifade eden bir adam sorun olabilirdi başına. Artık gitsem iyi olacak, dedi. Gürültüyü kestiğiniz için teşekkürler.

Ooo, rica ederim. Genç adam komik bir hareketle elini havada salladı. Sonra aklına aniden bir şey gelmiş gibi bağırdı. Hey, adını bile bilmiyorum! Charbonneau, diye karşılık verdi Maddie, onun yaklaştığını görünce geri çekilerek. Miss Charbonneau. Ama gerçekten yangın yerine dönen salonda geri çekilebileceği pek bir yer kalmamıştı. Joel tek bir hareketle onu masayla kendisi arasına sıkıştırdı. Maddi-e'uin sezdirmeden kaçına düşüncesi de böylece suya düşmüş oldu.

Miss Cochembeau, diye mırıldandı Joel. Ne biçim bir isim bu böyle? Gel buraya.

Maddie’nin itiraz etmesine veya herhangi bir harekette bulunmasına fırsat bırakmadan Joel ellerini onun omuzlarına koydu ve kendisine doğru biraz daha çek ti.

Charbonneau, diye düzeltti genç kız panik içinde. Ama daha sonra ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Joel onu öpüyordu.

‘Çok yorgunum ondan herhalde,’ diye düşündü rüyadaymışçasına. Çünkü ilk görüşte aşk diye bir şey olmadığım herkes bilir! Kendisini duygularının akışına bıraktı. Karnından sırtına doğru hafif bir ürperti yükseldi. Nabzı delicesine atıyordu.

Bu sahne yatak odasında son bulabilirdi. Ama en az onlar kadar heyecanlanan papağan uçup doğruca Maddie’nin omzuna kondu ve sivri gagasıyla genç kızın kulağım gagaladı. Maddie can acısından birdenbire kaskatı kesildi. Bunu fark eden Joel Fairmont yavaşça geri çekildi.

Gerçekten eski çekiciliğimi kaybetmişim, diye mırıldandı yüzünü buruşturarak. Küçük kuş uçuverdi.

Evet, öyle! diye tısladı Maddie hırsla. Kurtulmaya çalıştı. Gerçi Joel onu gevşek bir şekilde tutuyordu ama yine de uzaklaşmasına izin vermiyordu. Bırak beni! diye bağırdı.

Neden yukarıdaki odama çıkıp aramızdaki görüş ayrılıklarını tartışmıyoruz? dedi genç adam yumuşak bir sesle. Bu arada onu bırakmıştı. Maddie parmaklarını saçlarının arasından geçirip düzeltmeye çalıştı.

Gözlerini salonda gezdiren Joel masanın üstünde duran ve dokunulmadığı belli olan tek ordövr tabağını alıp uzattı.
Bir şeyler yesene. Midenin gerginliğini azaltır.
Teşekkürler, istemem!
Ne var bunda? Bir kadeh içki içersen bir şey olmaz, merak etme. Hem biz komşuyuz artık, öyle değil mi?
Maddie'nin aklına ani bir fikir geldi. Joel Fairmont kendine aşırı güveninin ve küstahlığının cezasını çekmeliydi. Bunu yapacak tek kız da Maddie'den başkası değildi.
Bilemiyorum, diye karşılık verdi, cilveli bir şekilde gülümseyerek. Ben pek içki içmem. Ama belki bir bardak soğuk bira varsa...
Joel gülümsedi. Maddie onun aklından geçenleri okur gibiydi. İşleri hallettiğini düşünüyordu.
Genç adam mutfaktan elinde iki bardak birayla döndüğünde hala gülümsüyordu. Bardaklardan birini Mad-die'ye uzattı. 'Mükemmel,' diye düşündü genç kız bardağı aldığında. Bira gerçekten buz gibiydi. Bardak buğulanmıştı bile. Bardakları tokuştururlarken gözlerini aşağı çevirip dikkatle Joel'in ayakkabısına baktı.
Uğursuzluk getirir, dedi, ayakkabıyı işaret ederek. Bağcığı çözülmüş bir ayakkabıyla şerefe kadeh kaldırmak uğursuzluk getirir. Eski bir Kanada atasö-züdür bu.
Gerçekten mi? dedi Joel, bakmak için başını aşağı eğerek.
Elbette. Neden yalan söyleyeyim ki? Maddie gülmeye başladı. Buz gibi birayı genç adamın başından aşağı dökerken kahkahalarını tutamıyordu.
Ne...Kahretsin! diye homurdandı Joel.
Joel Fairmont yavaşça doğrulurken Madeleine ya: vaş yavaş geri çekildi. Sonunda sırtı ön kapının pervazına yaslandı. JoePin bakışları korkutucuydu.
Küçük hanım, siz tanı bir baş belasısınız, öyle değil mi? dedi buz gibi bir sesle. Şimdi bana bir iyilik yap olur mu? Evimden çık git! Hayatımdan çık git!
Maddie kapıdan fırlayıp deli gibi koşmaya başladı. İki evi ayıran çim alanı geçip kendi evinin arka kapısından içeri daldı. Kapıyı kapattıktan sonra sırtını dayadı, nefes nefeseydi.
Teyzesinin kocaman beyaz kedisi Mehitabel mutfak masasının üstüne sıçramış, ona bakıyordu. Maddie kapının sürgüsünü ittikten sonra başını kapıya yaslayıp derin bir nefes aldı. Birkaç dakika sonra bir robotu andıran hareketlerle mutfaktan çıkıp çalışma odasına geçti. Masanın yanındaki uzun arkalıklı koltuklardan birine çökercesine yığıldı.
Gözleri masanın üstünde yığılı kağıtlara takıldı. Yandaki evden yükselen gürültüye daha fazla dayanamayıp yerinden fırlayana kadar bu masada, bu kağıtların üstünde çalışıyordu. Ama şimdi ne yaptığını hatırlamıyordu bile.

Gözlerinin önünde Joel Fairmont'un yüzü vardı sadece. Oysa iki saat öncesine kadar böyle bir adamın varlığından bile haberdar değildi.

Tanrım, diye mırıldandı. Hayatımdan çık git! Bu gece yaşadıklarından sonra bu sözler asla kaldıramayacağı ağırlıklaydı. Büyük kentte yaşayan, kadının
Iarın ilgisinden başı dönmüş bir playboyun şımank ve küstahça sözleriydi bunlar. Ne idüğü belirsiz dostları ve arkadaşları olan küstah, şımarık bir playboy! Üstelik bundan sonra komşu olacaklardı. Sanki yandaki eve aklı başında, doğru dürüst biri taşınsaydı iyi olmaz mıydı?

Ama hepsinden kötüsü kendi tavrıydı. Joel Fair-mont'un öpüşlerini hatırladıkça hala ürperiyordu. Ona istekle, tutkuyla karşılık vermişti. Parmaklarının ucuyla dılaklarını silerek o öpüşmelerin etkisinden kurtulmaya çalıştı, ama hiçbir yararı olmadı.

Mehitabel odaya girip başını Maddie'nin bacağına sürdü. Genç kız bu gece daha fazla çalışamayacağını anladı. New Hampshire'ın Göl bölgesinde ev satmak aslında hiç de zor bir iş değildi, yalnızca satışlarla ilgili binlerce belgeyi, kağıdı hazırlayıp yetiştirmek gibi bir zorluğu vardı. Masanın üstünde yığılı kağıtları aslında dün tamamlaması gerekiyordu. Ama başka işleri çıkmış, o yüzden bu gece geç saatlere kadar çalışarak bitirebileceğim düşünmüştü.

Tabii bunu düşünürken Joel Fairmont hesapta yoktu. Gece yarısı onun gibi bir adamla tanışacağı, üstelik tanışmakla kalmayıp aralarında böyle garip şeyler geçeceği hesapta yoktu.

Nereden çıkmıştı bu adam karşısına? Keşke oraya gitmeseydi. Onunla tanışacağını bilse, onca gürültüye rağmen asla oraya gitmek gibi bir hataya düşmez, kulaklarına pamuk tıkayıp çalışmaya gayret ederdi. Hatta teyzesinin uykusuz kalmasını bile sineye çekebilirdi. Elini uzatıp masanın üstündeki kağıtları bir kenara itti.

Senin gibileri tanırım Joel Fairmont, diye mırıldandı, gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyie silerek. Yirmi yedi yaşında bir budaladan başka biri değilim ben. Yine de senin gibi birine aşık olacak kadar budala değilim. Hem zaten ilk görüşte aşk diye bir şey yoktur. Bütün bunları yüksek sesle mırıldanmasına rağmen en iyisinin bu adamdan mümkün olduğunca uzak durmak olduğunun farkındaydı.

Yatağına yattığında ondan mümkün olduğunca uzak duracağına dair kendi kendine bir kere daha söz verip uyumaya çalıştı.

Bölüm İki

Sabahın gürültüleri. Pencerenin dışında öten serçeler. Göl kıyısındaki martıların keskin çığlıkları. Evin tam arkasındaki Opechee Parkı'ndaki küçük kumsalda heyecanla bağıran bir çocuğun sesi. Ve yatak odasının tam altındaki mutfaktan gelen tabak çanak tıkırtıları.

Madeleine yatağında keyifle gerinerek kendine gelmeye çalıştı. Müthiş bir gece geçirmişti. Üstelik uyu-duktarj sonra da sabaha kadar aynı çılgınlıkta rüyalar görmüştü. Yatağın içinde doğrularak buruşmuş çarşafa, yerde duran yastıklara ve beline kadar toplanmış dantelli geceliğine baktı.

Evet, çılgınca bir geceydi. Ama tekrar tekrar hatırlaması değil, unutması gereken bir gece. Omzundan papağanını, yüzünden o gururlu tebessümünü eksik etmeyen o adamı unutmaya çalışmalıydı.

Mutfaktan tıslayan çaydanlığın sesi geldi. Bu ikinci alarmdı. Maddie yataktan fırladı. Günlerden cumartesi olsa bile teyzesi günün biraz daha geç başlamasından hoşlanmazdı.

Maddie banyoya geçtiği anda Joel Fairmont'u aklından çıkardı. Aynaya baktığında ilk gözüne çarpan burnunun iki yanındaki çilleri oldu. Yıllardır bu çillerden kurtulamamıştı. Ayrıca sağ kaşının üstündeki hafif yara izi New Hampshire Kadın Basketbol Ligi şampiyonluk maçında takımının kazandığı zaferin armağanıydı. Maçın sonunda yüzüne yediği bir dirsek darbesiyle kendisini hakemlerin iskemlelerinin üstünde bulmuş ve kaşının üstünde yara açılmıştı.

Maddie koşu giysilerini sırtına geçirdiğinde hala homurdanıyordu. Parlak kırmızı şortunun iki kenarında sarı şeritler vardı. Ceketinin arkasındaki kocaman janjanlı X de sabahın kör şafağında koşmaya çıktığında yoldan geçen arabaların sürücülerini uyarmak içindi.
Kıyafeti vücudunu yumuşak bir eldiven gibi sarıyor, hatlarının yuvarlaklığım ortaya çıkarıyordu.

Maddie aynaya son kez baktıktan sonra Marie teyzenin mutfak kapısından başını uzatıp yukarı seslenmesine fırsat bırakmadan merdivenlerden koşarak indi.

Mutfak kapısında bir an duraklayıp içeri baktı. Marie teyzeyi tarif etmek onun için çok zordu. İyice dökülen beyaz saçları tam tepesindeki boş kısmı zorlukta örten, ufak tefek bir kadındı. Maddie'nin annesiyle babası bir trafik kazasında öldükten sonra yapılan aile toplantısında iki yaşındaki çocuğun bakımım gönüllü olarak üstlenmiş ve bu sorumluluğu asla bir daha bırakmamıştı. Madeleine on sekiz yaşına geldiğinde ve bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle onu yorgunluktan bitkin düşürmeye başladığında da durumu olduğu gibi kabullenmiş, onu her zaman anlayışla karşılamıştı. Tek bir konu hariç.

Hah! Yine koşmaya mı gidiyorsun? Marie teyze mutfaktaki işini sürdürürken burnunu kırıştırmayı ihmal etmedi. Madeleine son on bir yıldır her sabah bu itirazı dinliyor ve tartışma her sabah aynı şekilde sonuçlanıyordu. Üstelik sokağa çıkarken giydiğin şeye bak!

Son derece uygun bir kıyafet, diye mırıldandı Maddie, arka kapıdan yavaşça sıvıştnaya çalışarak.

Uygunmuş, diye homurdandı teyzesi. Kadınlar için bir tek uygun kıyafet vardır, o da elbisedir. Üstelik dün geceki o korkunç gürültü! Sırtımda davul çalıyorlar zannettim!

Maddie gülümsedi. Tepemde davul çalıyorlar diyecektin, diye düzeltti.

Tepem... sırtım... bu lanet olası dilde ne fark eder sanki! Ayağında terlikleriyle mutfağın içinde dört dönen yaşlı kadın en fazla 1.60 boyundaydı. Yeğeninin kendisinden bu kadar uzun olması ve tepesindeki kel kısmı rahatça görebilmesi çok canını sıkıyordu. Öfkelendiği zaman mavi damarlı elini saçlarının arasından geçirerek kelini örtmeye çalışmak mekanik bir şekilde yaptığı bir hareketti. Yetmiş beş yıl önce Fransız Ka-nadası'ndan New Hampshire'a gelip yerleşen ve artık seksen beş yaşında olan Marie Tetrault hala bu ülkede geçici olarak bulunduğunu iddia etmekten de vazgeçmemişti.

Ama Maddie bu sabah bu tartışmayı nasıl sona erdirebileceğini, elindeki fırsatı iyi biliyordu. Din gece gürültüden şikayetçi olduğumuzu belirtmek için yandaki eve gittim, dedi. Yeni komşumuz genç bir adam!

Marie teyze birden ilgiyle döndü. Genç bir adam mı? Evli mi? Maddie günün en önemli tartışmasının bu olacağından adı gibi emindi artık.

Onu sormayı unuttum ne yazık ki, diye karşılık verdi.

Teyzesi öfkeyle ellerini aşağı sarkıttı. Portakal suyunu iç! diye emretti. Demek unuttun! Tanrım, bu genç nesil! En önemli şeyleri hep unuturlar! Portakal suyunu iç dedim sana!

Dolu mideyle koşmak iyi bir şey değil teyze. Herhalde bir yerime kramp girmesini istemezsin, değil mi? Benim tek istediğim şey senin evlenmen, diye parladı teyzesi. Bu evde gülerek koşan oynayan çocuklar göremeyecek miyim ben? Pekala, dün gece oraya gittiğinde neler oldu, anlat bakalım.

Ben... şey, çok fazla gürültü ediyorlardı. Buna bir son vermelerini istedim, onlar da kestiler.

Pekala, şu adam nasıl biri? Marie teyze gözlerini Maddie'ye dikmiş, kuşku ve merakla cevabını bekliyordu. Maddie yaşlı kadını sevindirmek için duyduğu isteği fark edince kendine hakim olmaya çalıştı.

Şey... dedi, sözcükleri kafasında toparlamaya çalışarak. Aslında son derece yakışıklı, iyi konuşan biri. Ama çok gururlu! Tanrım, kendisini dünyanın en çekici erkeği sanıyor!

Oh, elbette, dedi Marie teyze, omuzlarını silkerek. On dört yaşına-girdiğindcn beri her yıl en az bir kez dünyanın en çekici erkeğiyle tanıştın ve ilk görüşte aşık oldun. Sonra ne oldu? Evlendin mi? Bu evde koşan oynayan çocuklar var mı?

Yapma teyze! diye sızlandı Maddie. O kadar kötü değildi. Üstelik o kadar da çok aşık olmadım değil mi?

öyle mi dersin? Hatta bir keresinde neredeyse kiliseye bile gidiyorduk. O Alfred'i sevmiştim. Şimdi ne yapıyor?

Ticarete atıldı ve başarılı bir işadamı oldu, dedi Maddie, kederli bir sesle.

Ve bir başkasıyla mı evlendi?
Şey, evet. O'Brien adlı kızla. Onu hatırlarsın, bizim takımda oynayan ufak tefek, kızıl saçlı bir kızdı. O zamandan beri kızıl saçlılardan nefret ederim. Yedi... yok galiba sekiz çocukları var.
Bu kadarı da fazla, dedi teyzesi. Dört çocuk yeter aslında. Yedi çocuk çekilmez. Peki, şü George adındaki çocuğa ne demeli? Hani sen yirmi birindeyken? Maddie kıpkırmızı kesildi. O benden çok şey istiyordu. Tek istemediği ise evlilikti.
Daha o zaman anlamıştım zaten. Teyzesi başını salladı. Öyle tipleri on kilometre öteden tanırım ben. Sonuç olarak, ne zaman eve gelip dünyanın en çekici, en mükemmel, en kültürlü erkeğiyle tanıştığını söylediğimi. ne oluyor Madeleine? Dur, sen söyleme, ben söyleyeyim. Adamlarla iki kez daha konuştuktan sonra gerçek yüzlerini gördüğünü, beş para etmeyeceklerini söylüyorsun, öyle değil mi? O yüzden çekiciliklerini, mükemmelliklerini bir kenara bırak. Dün gece tanıştığın adam aklı başında biri mi, onu söyle bana. Senin aklı başında, güçlü bir erkeğe ihtiyacın var hayatım.
Benim hiçbir erkeğe ihtiyacım yok, diye itiraz etti Maddie. Ben böyle çok mutluyum. Sen ve ben... seninle birlikte olmak benim için yeterli.
Saçmalama! Teyzesi sözünü kesti. Yani... bu üa mı serserinin biri?
Hayır... bu adam öyle biri değil. Hayır, bunu söylemek haksızlık olur.
Pekala, diye devam etti Marie teyze. Bu adam senin için çok fazla, anlaşılıyor. Unut gitsin. Çık sokağa ve deliler gibi koş. Ter dök. Bir şeylerle meşgul ol. Yorgunluktan bitkin bir hale geldiğinde her şey normale döner. Anlatacaklarının hepsi bu kadar mı? 'Hayır, o adam benim ivin çok fazla değil, sadece bana göre biri değil,' diye itiraz etmek istedi Maddie. Ama vazgeçti. Her şeye rağmen Marie teyze uzun tartışmalara dayanamayacak kadar yaşlıydı. O yüzden en iyisi konuyu değiştirmekti.
Evet, hepsi bu kadar, diye karşılık verdi. Sonra teyzesine bakarak muzip bir şekilde gülümsedi. Şu Mr. Fairmont ile tanışır tanışmaz sırrını öğrendim biliyor musun?
Gerçekten mi? Marie teyzenin gözleri heyecanla ışıldadı. Çabuk anlat. Yoksa banka soyguncusu filan mı? Bugün öğleden sonra briç arkadaşlarım gelecek. Yaşlı kadın dudaklarım yalamaya ve Maddie için hazırladığı portakal suyunu yudumlamaya başlamıştı bile.
Aslında o kadar heyecan verici bir sır değil, dedi Maddie arka kapıya yürürken. Kitap yazıyor ve bir de papağanı var.
Bir dakika, diye bağırdı teyzesi. En heyecanlı yerinde bırakıp gidemezsin. Hem daha portakal suyunu içmedin.
Gitmek zorundayım hayatım. Maddie güldü. Ayrıca sen bardağımı boşalttın bile. Döndüğümde gerisini anlatırım.

Maddie gülerek dışarı çıktı, ama teyzesinin söyledikleri kafasına takılmıştı. Gerçekten erkek seçimi konusunda bugüne dek hep hatalı mı davranmıştı acaba?
Hafızasını zorlamasına rağmen sadece dördünü hatırlayabiliyordu, üstelik onları da hayal meyal ancak. İnsanları tanıma konusunda gerçekten çok mu saftı?

Verandanın basamaklarından aşağı indiğinde Mehi-tabe) ile karşılaştı. Maddie çim alandan geçerken kedi de peşine takıldı. Ama az sonra sahibesinden daha mantıklı bir davranış göstererek çimlerin ortasındaki tek ağaç olan kocaman meşenin altındaki gölgeye sığınıp kıvrıldı. Kuzeydeki Winnipesauki Gölü'nden nemli bir rüzgar esiyordu. Birbirinin tıpatıp aynısı olan iki ev çevrelerindeki ağaçların gölgesindeydiler. McGrath Cad-desi'nin bu son blokunda iki evin dışındaki tek bina okula aitti. Ama o da yaz tatilinde olduğu için tozlu bir sessizlik içindeydi.

Madeleine birkaç kez derin nefes aldıktan sonra evin arka bahçesindeki çimlerin üstünde koşmaya başladı. Evin hemen arkasındaki küçük parka doğru koşuyordu. Bahçeyle park arasında çit falan yoktu. Belediyenin parka ektiklerinin cinsi değişik olduğu için çimlerin renkleri arasındaki farklılık bahçenin nerede bitip parkın sınırının nerede başladığını anlamaya yardımcı oluyordu. Madeleine yine de parkın sınırına geldiğinde sanki arada hayali bir çit varmış gibi üstünden atladı. Sonra da koşu yoluna saptı.

Park hemen hemen ıssızdı. Plaj saat sekize kadar açılmıyordu. Daha doğrusu plaj görevlisi ne zaman gelirse o zaman açılıyordu. Madeleine omuzlarını dikleştirip saatine baktı ve koşmaya hazırlandı.

Aslında koşu yolu olarak özel düzenlenmiş bir kısım yoktu. Koşmak isteyenler kendilerine bir başlangıç noktası ve süre tespit edip ona göre koşuyorlardı. Maddie'nin kendisine seçtiği başlangıç noktası da Kuzey Anacadde'ye bakan Abneki Kızılderilileri şefinin ağaç oyma heykelinin kenarıydı.

Onuncu turu tamamladığında nefes nefeseydi. On-beşinci turu tamamlamaya yaklaştığında artık devam edemeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki birden parkta yalnız olmadığını gördü. Heykelin birkaç metre ilerisindeki bankta sanki oraya çöküp kalıvermiş gibi görünen biri vardı, üstündeki kıyafete bakılırsa o da koşmaya gelmişti, ama bunu yapacak durumda olmadığı da açıktı. Başı arkaya sarkmıştı, ya ölüydü ya da uyuyordu. Hemen yanında sarı kafalı bir papağan vardı. Bankın arkalığındaki demire tünemiş, bir şeyler söyleyip duruyordu.

Madeleine ne olduğunu anlamak için adımlarını yavaşlattı. Hey, fıstığa bak! diye ciyakladı papağan. Adam birden irkildi.

Şunu yapma dedim sana! diye söylendi papağa na. Sonra sanki kendi sesinden bile rahatsız olmuş gibi başını iki elinin arasına aldı.

Maddie durdu. Beş tur daha koşmaktansa bu manzarayı seyretmeyi tercih ederdi. Gözlerine düşen saçları kaldırmak için alnındaki bantı biraz daha geriye itti ve elinden geldiği kadar neşeli görünmeye çalışarak, Günaydın Mr. Farmont, diya seslendi.

Joel Fairmont iki parmağının arasını açarak meydana gelen boşluktan ona baktı. Adım Fairmont, diye homurdandı. Her zaman bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın? Hasta olduğumu görmüyor musun? Ne yazık ki doktor değilsin, öyle değil mi? Evet, değilim, diye karşılık verdi Maddie, nüm kün olabildiğince neşeli bir tonda. Barıka oturdu, ama bunu yaparken papağandan oldukça uzak bir noktaya oturmayı ihmal etmedi. Biraz akşamdan kalma bir haliniz var, değil mi?

O kadar şişeyi devirdi, zonı oldu, diye söze karıştı papağan. Joel Fairmont yüzünü buruşturarak gözlerini kuiaklaını elleriyle kapatmaya çalıştı, ama sadece iki eli olduğu için bunu başarması biraz zordu.

Neden ben? diye homurdandı. Buraya iyi niyetle geldim, ama herkes üstüme gelmekte ısrar ediyor. Neden bu duruma düşüyorum?

Hepimiz kendimize acımaktan neden bu kadar hoşlanıyoruz acaba? diye söylendi Maddie. Belki de yatağınıza dönüp uyuşanız iyi olur. Yoksa sizi yalnız bırakmamı mı tercih edersiniz?

Hayır, hayır! diye homurdandı Joel. Buraya gelmek için kendimi bu kadar zorlamamın tek nedeni sen-sıı. Aynı şeyi bir kere daha yapamam.

Ne kadar ilginç, diye mırıldandı Maddie, alaycı bir tonda. Sizin ve papağanınızın bütün kentin diline düşmek üzere olduğunuzun farkında mısınız acaba? Aman Tanrım! diye inledi genç adam. İşte bu harika! Laconia'yı seçmemin tek nedeni beni burada kimsenin tanımamasıydı.

Bugün öğleden sonra saat dörtte bu mesele çözülecek, diye devam etti Maddie. Teyzemin briç arkadaşları tam o saatte toplanıyorlar. Yarın sabah bu saatlerde bütün Laconia sizi tanımış olacak. Her neyse, bu sabah beni görmek istemenizin nedeni neydi? Güneş bulutların arkasından çıkıp tam gözüne gelince Joel yeniden yüzünü buruşturup gözlerini kapattı. Bir konuda emin değildim; diye mırıldandı. Dün akşam... fazla ileri gitmiş, çizgi dışı şeyler söylemiş olmaktan korkuyorum.

Hem de bunu birçok kez yaptınız, dedi Maddie acımasızca.

Öyleyse... üzgünüm. Özür dilerim.

Her şeye rağmen anneniz size iyi bir terbiye vermiş anlaşılan. Kendisini takdir ettiğimi ona söyler misiniz? ''Söyleyemem, dedi Joel yine yüzünü buruşturarak. Tam iki yıldır benimle konuşmuyor. Bunu da öğrendiğine göre artık bana biraz daha şefkatli davranamaz mısın?

Si/e acıyabilirim, ama şefkat göstermek, asla! Dün gece son derece küstah ve kibirli davrandınız.

O kadar kötü ha? Joel elini yüzünden çekerek başını kaldırdı. Saçları karmakarışık, yüzü solgun vetraş-lıydı.

‘Benim yakışıklı ne hale çelmiş böyle?’ diye düşündü Maddie, içinden gülerek. Bir yandan da ona gerçekten acımaya başlamıştı. Hali berbat görünüyordu. Şuradan bir polis ekibi geçse herhalde önce bankın çevresine atılmış bir şarap şişesi arar, sonra da Joel Fair-mont’u alıp merkeze götürürdü.

Ama bir erkeği sevmek demek onu her haliyle sevmek demekti. Bu düşünce kafasından geçtikten ancak beş saniye sonra Maddie ne yaptığını fark edip dehşete kapıldı! Neler düşünüyordu böyle? Kimi sevecekti? Bu küstah, kibirli ve hala ayılamamış adamı mı? Yine saçmalamaya başlamıştı işte! Silkinerek aklını başına toplamaya ve bu düşünceleri kafasından kovmaya çalıştı.

Evet, o kadar kötüydü, diye karşılık verdi.

Lütfen. Joel iki elini teslim işareti şeklinde havaya kaldırınca papağan da uçup Kızılderili reisi heykelinin burnuna tünedi.

Böyle davranmak zorunda değilsin, diye devam etli genç adam. Sabahın köründe buraya gelmemin nedeni senden özür dilemekti. Tatlı bir kız olduğunu ve özür dilemem gerektiğini düşünmüştüm. Ama şimdi bundan o kadar emin değilim.

Ben tatlı bir kızım. Hem de çok tatlı bir kızım! Madeleine gülerek ona baktı, ama Joel gözlerini yere dikmişti. Madem özür dilediniz, diye devam etti Madeleine pervasızca. Artık evinize ve hayatınıza girmemi yasaklamaktan vazgeçtiğinize inanabilir miyim?

Joel yıldırım çarpmış gibi sarsılarak ona baktı. Sakın yanlış bir kanıya varma! diye homurdandı. Dün gece söylediklerimin hepsinde ciddiydim. Hayatıma burnunu sokan, her işime karışan işgüzar bir komşu kesinlikle istemiyorum. Ben sadece söyleyiş tarzım için özür diledim, söylediklerim için değil! Papağanımın tünediği şu garip şey de ne öyle? Elini gözüne siper ederek kuşuna baktı ve ıslık çalarak onu yanma çağırdı.

İşgüzar bir komşu demek, ha? Maddie yan gözle ona baktı. Midesinin kasılmasına neden olan öfkeyi gizlemeye çalıştı. Romantik aşk hayalleri beş dakika içinde tuzla buz olmuştu. Teyzesi haklıydı!

Madeleine şimdiye kadar hoşlanmadığı en az yliz erkek tanımıştı, ama ilk bakışta ondan hoşlanmadığını söyleyen bir erkekle ilk kez karşılaşıyordu. Joel Fair-mont ile dün akşam tanıştığından beri yaşadığı şoklara eklenen bir yenisiydi bu da.

Belki teyzesi birçok şeyde olduğu gibi bunda da haklıydı. Joel Fairmont meraklı ve işgüzar komşulardan bu kadar çekindiğine göre belki de gizlediği bir şey vardı. ‘öyleyse ne yapacağımı biliyorum,’ diye düşündü Maddie. ‘Gerçekten meraklı ve işgüzar bir komşu olacağım ve öğrendiklerimi kelimesi kelimesine Laconia gazetesine anlatacağım. Eğer savaş istiyorsanız, istediğinizden alasını göreceksiniz Mr. Fairmont! Şu andan itibaren savaş başladı. Çok pişman olacaksınız!’

O bizim Peter Toth heykelimiz, diye karşılık verdi özellikle tiz bir sesle. Joel Fairmont'un tüylerini diken diken etmeye kararlıydı. Toth göçmen bir hey-keltraş. Birleşik Devletler'in bütün eyaletlerine ahşap oyma bir Kızılderili heykeli dikmek için yemin etmiş. Yeminini yerine getirip getirmediğini bilmiyorum ama bizimki kırk dokuz numara. Çok hoş değil mi? Evet, hoş, diye söylendi Joel. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi yerinde sıçradı. Kızılderililer! Tamam işte, benim de buna ihtiyacım var! Bir Kızılderili ilacına. Senin gibi her şeyi bilen küçük bir kız başımın ağrısı için de etkili bir ilaç, eski bir Kızılderili ilacı hazırlamayı bilir herhalde.

'Küçük bir kız' sözcüğü Maddie'nıın kendinden geçmesine yetti. Kendini bildi bileli küçük, ufak tefek biri olmanın hayaliyle yanıp tutuşmuştu, üstelik bunun asla gerçekleşmeyeceğini bile bile. Joel'in ona 'küçük kız' demesi belki bir dil sürçmesiydi, belki de bilinçliydi, ama bu sözcükleri kullanması bile Maddie'nin onunla düşman olduklarını bir an için unutmasına yetmişti. Kızılderili ilaçlarını pek bilmem, dedi çekincen bir tavırla. Joel'in gözüne düşen bir tutam saç dikkatini çekti. Kendini tutamayıp eğildi ve o saç tutamını geriye itti. Eski bir Canuck ilacına ne dersiniz? diye sordu.

Canuck mu? O da ne demek öyle? Yoksa başka bir Kızılderili kabilesi mi?

Biz Fransız asıllı KanadalIlar ilk kez güneye, ABD' ye geldiğimizde eski New Englandlılar'ın bize taktıkları bir isimdi bu. Maddie bir kahkaha attı. Onlar bizi aşağılamak istemişlerdi, ama biz artık bu ismi bir bayrak gibi taşıyoruz.

Ben bayrak filan istemiyorum. Sadece başımın ağrısının geçmesini istiyorum.

Pekala, gelin öyleyse. Maddie ayağa kalkıp onu kolundan tuttu. Ama bu kadar kocaman bir adamı taşımak hiç de kolay değildi. Sonunda Joel ona yardımcı olmaya karar verdi ve birbirlerine yaslanarak yürümeye başladılar. Dışarıdan bakan biri az önce trafik kazası geçirmiş bir çiftin hastaneye ulaşmaya çalıştığını sanabilirdi. Onların yerlerinden kalktıklarını gören Mavisakal^tünediği heykelden kalkıp uçtu ve Joel yerine Maddie'nin omzuna kondu. Kuş hiçbir şey söylememişti, bakışlarındaki ifade değişen şartları büyük bir ilgiyle izlediğini gösteriyordu.

Anlaşılan Marie teyze onları pencereden seyrediyordu. Maddie ile Joel verandanın basamaklarını çıkarlarken o da verandaya çıkmış, içeri rahatça girebilmeleri için mutfak kapısını açık tutuyordu. Mehitabel de yanındaydı. Ama Mehitabel kuşu görür görmez verandanın parmaklıklarına sıçrayıp Maddie'nin omzuna ulaşabilmenin yolunu aramaya başladı.

Mavisakal kediyi fark edince bir çığlık atıp Maddie'nin omzundan kalktı, öne arkaya doğru birkaç kez. kanat çırptı. Mehitabel bir hamle yapıp pençesini sallayınca da doğruca mutfaktan içeri uçtu. Tabii Mehitabel de peşinden aynı yolu izledi.

Aman Tanrım! diye mırıldandı Maddie.

Başım, diye inledi Joel.

Eyvah! diye bağırdı Marie teyze ve hemen kedinin peşinden mutfağa girdi. Maddie, Joel ile birlikte mutfağa girdiğinde hayvanlar arasında bir çeşit denge sağlanmıştı. Papağan pencerenin perdesinin rayına tünemiş, kedi de pencerenin hemen dibinde yerde kulaklarını dikmiş, kuşu yakalayabilmesi için fırsat çıkmasını bekliyordu. Joel'in durumunu ilk bakışta anlayan Marie teyze ise tezgahın önünde bir bardağa bir şeyler döküp karıştırmakla meşguldü.

Adamcağızı masaya oturt, diye emir verdi Madc-.leine'e. Sonra da sert bir sesle ikinci talimatını verdi. Sen de yukarı çık, üstüne doğru dürüst bir şey giy!

Marie teyzenin söylediklerinde hiçbir kötülük yoktu aslında. Kendi kuşağının değer yargılarına göre inandığı bir şeyi dile getirmişti sadece. Kızların her zaman süslenmeleri, hoş görünmeleri gerekirdi, oysa erkeklerin oldukları gibi kabul edilmeleri şarttı.

Joel Fairmont bu sihirli ilacını hazırladığı ilk erkek değildi. Erkekler içmeye başladıkları zaman nerede duracaklarını bilmezlerdi. Üstelik bu yüzden hastalandıklarında Marie teyze hiçbirine acımazdı. Hem de hiç. Kocaman bardağın içindeki sıvıyı karıştırması sona erince sert bir tavırla bardağı uzattı. Son damlasına kadar iç! diye emretti.

Joel gözlerini kısarak bardağa baktı. Annemin hazırladığı zehire benziyor bu, diye homurdandı. Bardağı kaldırarak ışığa tuttu.

Herhalde öyledir, diye karşılık verdi Marie teyze sert bir tonda. Son damlasına kadar iç. Bunu hak ettin.

Torpidolar ileri! diye bağırdı Mavisakal sesinin çıkabildiğince. Mehitabel ona ulaşabilmek için bir hamle yaptı. Ama tırnaklarının perdeyi tırmıklamasından başka bir sonuca ulaşamamıştı. Oldukça yaşlı ve rahat bir hayata alışmış bir kedi olması en büyük dezavantajıydı. Kedinin tekrar yere düştüğünü gören Mavisakal Hava hav, diye alay etti onunla.

Yeter, kes artık! Joel papağana hırsla bağırdıktan sonra bardağın içindeki sıvıyı koklayıp yüzünü buruşturdu. İçemeyeceğim. Sanırım kusacağım.

İç çabuk! O tatlı yaşlı kadın bir anda acımasız bir ejderhaya dönüşüvermişti. Joel bardağı başına dikip sonuna kadar içti, sonra yüzünü buruşturarak boğulur-casına öksürmeye başladı.

Beş dakikaya kadar kendini çok daha iyi hissedeceksin, dedi Marie teyze, ciddi bir ifadeyle.

Ya da ölmüş olacağım, diye mırıldandı Joel. Yaşlı kadın ona ters bir bakış fırlattıktan sonra genç kuşağa verilmesi gerektiğine inandığı öğütleri aktarmaya hazırlanıyordu ki, Madeleine mutfağa girdi ve büyük teyzesinin iyice görebilmesi için tek parmağının üzerinde bir reverans yaptı.

Çabucak bir duş yaptıktan sonra en ağırbaşlı kıyafetlerinden birini seçmişti. Orta yaşlı çiftlere ev satmaya çalıştığı zaman seçtiği türden bir kıyafet.

Dantel yakalı beyaz bluzunun altına gri ekose plili bir etek giymişti. Açık kumral saçlarını bir şekle sokma çabasının işe yaramadığını görünce serbest bırakmış ve saçları pırıl pırıl ışıldayarak omuzlarına dökülmüştü.

Teyzesi onun kıyafetini dikkatle inceledikten sonra gülümseyerek, C'est magnifique, diye mırıldandı. Sonra hemen esas konuya geçti. Otur ve ye. Maddie'nin genellikle tepeleme dolu olan kahvaltı tabağını fırından çıkarıp masanın üstüne koydu. Sana söylemeyi unuttum, dedi. Henri LeFleur telefon etti. öyle mi? Ne istiyormuş?

Söylemedi. Senden ne istediğini benimle tartışmasını beklemiyorsun herhalde değil mi? Sadece gölün kenarındaki küçük evlerden söz etti. Tam iki kişilik, son derece şirin ve güzel evlermiş. Orada oturacak çiftler...

Teyze! Maddie hızla başını kaldırdı. Marie teyze böyle konuşmaya başladığı zaman kafasından geçenleri anlaması hiç de zor değildi. Teyzesinin son derece masum yiiz ifadesi Maddie'nin şüphelerinde haklı olduğuna inanmasına yetti.

İki kişilik, güzel evlerden söz etmesine bir itirazım yok, diye devam etti teyzesi ona hiç aldırmadan. Ama onun asıl niyetinin...

Bu Henri senin erkek arkadaşın mı? Joel Fairmont sanki büyük bir suç işlemiş gibi öfkeli bakışlarını Maddie'ye dikmişti.

Maddie'nin, Henri'nin kim olduğunu ona söylememesi için bir neden yoktu, ama bunu yapmaya hiç niyetli değildi.

Erkek arkadaş demek pek doğru değil, diye karşılık verdi soğuk bir sesle. Bir yandan da elli beş yaşındaki patronunun erkek arkadaşı olabilmesinin imkansızlığını düşünüyordu. Yoo, Henry benim için erkek arkadaşın çok ötesinde. Eh, Mr. Fairmont bu sözleri dilediği gibi değerlendirmekte özgürdü!

Genç adamın midesi berbat durumda olmalıydı. Bir kere daha yüzünü buruşturdu.

Kahvaltı, Madeleine'in Marie teyzenin yapmasına izin verdiği tek yemekti. Yaşlı kadın enerjisini çoktan tüketmişti ama gururunu değil. Bir şeyler yapmaya, ellerini ve zihnini meşgul edecek bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. O yüzden Madeleine de kahvaltıyı onun hazırlamasına izin veriyordu, öğle ve aksam yemekleri için de kendisi bir şeyler hazırlıyor, müşterilere almayı düşündükleri evleri gezdirmek veya satış işlemleriyle ilgilenmek için dışarı çıktığında teyzesi fazla yorulmadan onun hazırladıklarını fırında ısıtıp yiyordu.

Maddie tabağmdakilere baktığında hiç dc aç olmadığını fark etti. Kahvaltı etmese daha iyi olacaktı. Ama Joel Fairmont tam karşısında oturuyordu ve gözleri Maddie'nin tabağına takıldıkça yüzü yeşilden mora, mordan kırmızıya dönüyordu.

Maddie büyük bir keyifle bıçağım ve çatalını alıp salamlı yumurtalarını yemeye hazırlandı. Siz aç değilmisiniz Mr. Fairmont? dedi alaycı bir sesle.

Hayır, aç değilim Miss Hochambeau! diye karşılık verdi genç adam öfkeyle. Gözüne düşen bir tutam saçı eliyle arkaya itti. Ben kahvaltı etmem. Çoğu kez öğle yemeği de yemem! İşte böyle dercesine burnunu havaya dikti. Maddie kendini tutamayıp güldü.

Charbonneau. Marie teyze elinde çay fincanıyla masaya onların yanma otururken Joel'in hatasını nazikçe düzeltti. Aslında söylemesi çok zor bir isim. Kız kardeşim evlendiğinde...

Teyze! Maddie yerinden fırlayarak gözlerini öfkeyle açtı. Teyzesinin yine aile meselelerine ve anlaşmaklıklarına girmesine izin veremezdi. Yaşlı kadın nasıl olduysa bu sefer onun uyarısını dikkate aldı ve anlatmaktan vazgeçti.

Çok garip ama kendimi biraz daha iyi hissediyorum, dedi Joel. Belki de bugün ölmem. Onun için eğer bana izin verirseniz artık evime...

Torpidolara ölüm! Papağan ciyaklayarak perdenin üstünden inip Joel'in omzuna tünedi. Böyle bir fırsat bekleyen Mehitabel de aynı anda masanın üstüne fırladı. Maddie'nin süt bardağı devrilmiş, tabağında-kiler dört bir yana saçılmıştı.

Aman Tanrım! Marie teyze kağıt bir peçeteyle sütleri silerken Joel de hemen'ayağa fırlayıp papağan ile kedinin arasına mümkün olduğu kadar mesafe koydu. Mehitabel kuyruğunu öne arkaya sallayarak masanın üstünde dört dönüyordu.

Kedin kuşumu sevmiyor galiba, dedi Joel mutfak kapısına yürürken.

Tam tersine, bence Mehitabel kuşunuzu çok seviyor, diye karşılık verdi Maddie soğuk bir sesle. Tıpkı benim sizi sevdiğim tarzda seviyor Mr. Fairmont. Anlaşılan Joel'in midesi düzelmiş, keyfi yerine gelmişti. Yüzü kocaman bir tebessümle ışıldadı. Yani be ni akşam yemeği niyetine çiğ çiğ yiyebileceğin gibi mi? Her iki kadının da cevap vermesine fırsat bırakmadan dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Maddie pencerenin yanına gidip yeni komşularının evine doğru yürüyüşünü seyretti. Mehitabcl de hemen gelip pencerenin pervazına kurulmuş, papağanın arkasından bakıyordu.

Gördün mü? dedi Maddie teyzesine. İyi komşu böyle olur işte. Yardımlarına karşılık bir teşekkür bile duyamazsın.

Elleri sütle ıslanmış kağıt havlularla dolu olan Marie teyze onun yanına gelip pencereden baktı. Tam bir erkek, diye mırıldandı. Epey sivri köşesi olan sert bir tip. Ama ivi bir kadın onu törpüleyebilir belki, değil mi?

Dur bakalım bir dakika! Maddie birden parladı. Eğer kafandan geçenler...

Yanılıyorsun, kafamdan hiçbir şey geçmiyor hayatım. Teyzesi onun sözünü keserek hemen pencerenin yanından uzaklaştı ve masayı temizlemeye devam etti. İnan, düşündüğüm bir şey yok. Ama hoş bir adam gerçekten. Evet, içiyor. Ama hangi erkeğin böyle kötü alışkanlıkları yok ki? Ayrıca banka hesabının epey kabarık olduğunu da tahmin ediyorum. Sence de öyle değil mi?

Şey... haklısın sanırım. Ama...
Teorik olarak zengin bir erkeğe de yoksul bir erkek kadar kolay aşık olunabilir, diye devam etti teyzesi.
Bir kadının o adamı düşünebilmesi için ya olağanüstü cesur ya da olağanüstü aptal olması gerek! Kendisini dünyanın en harika erkeği sanıyor!
Ama kadın var... kadın var. Marie teyze güldü, yüzündeki ifade kafasından geçenleri açığa vuruyordu.
Eğer beni kastediyorsan yanılıyorsun! dedi Maddie yüzünü buruşturarak. Ayrıca burada durup onun sırtım seyretmek de ne satış belgelerini tamamlamama ne de evi temizlememe yarar, öyle değil mi? Alışveriş ve temizlik Madeleine'in genellikle hiç hoşlanmadığı işlerdi. Eski ev, yalnız yaşayan iki insan için gereğinden çok daha büyüktü. İkinci kattaki odaların yarısından fazlasını kapatmışlardı. Ayrıca ağır işleri yapmak üzere haftada üç gün kadın geliyordu. Ama Marie teyze hem iş yapamayacak kadar yaşlıydı hem de bunu kabul etmeyecek kadar inatçı.
Sonuç olarak hafta sonlarında eğer bir randevusu yoksa Madeleine'in hem alışveriş hem de temizlik yapınası gerekiyordu. Üstüne eski bir blucin ve gömlek giyip bütün evi baştan aşağı temizliyor, bu arada teyzesi de elinde bir toz beziyle oturma odası, yemek odası ve salonda dolaşıyordu.
Hiç olmazsa niyeti kötü değil, diye söylendi Maddie mutfağa indiğinde. Ayrıca toz alırken bütün tozları oradan oraya son derece sanatkarane bir biçimde dağıtıyor.
Mutfak evin en önemli bölümüydü. Fransız asıllı Ka-nadahlar'ın en önemli inançlarından biriydi bu. Sadece temiz olması değil, pırıl pırıl parlaması da gerekiyordu. Madeleine mutfağı temizlerken teyzesi de peşinde dolaşıyor, parmağını görünen ve görünmeyen her yerin üstünde gezdirerek temizlik kontrolü yapıyordu. Sonunda cumartesi günü saat dört olmuş ve alışverişe çıkma zamanı gelmişti.
Madeleine ayaklarım uzatarak birkaç dakika dinlendikten sonra mutfaktaki panodan alışveriş listesini aldı ve evden çıkıp üç yaşındaki Omni'sine bindi. Kenti neredeyse baştan başa geçip Fairway Süpermarket'in önüne geldiğinde otoparkın hemen hemen bomboş olduğunu gördü.
Yavaşça arabadan indi. Hava sadece sıcak değil, aynı zamanda çok da rutubetliydi. Laconia dağlar arasındaki göller bölgesindeydi. En büyük göl Winnipesau-ki'ydi. Çevresinde de bunun kolları sayılabilecek sayısız küçük gölcük vardı. Bunların bir kısmı o kadar küçüktü ki, kendilerine ait bir adları bile yoktu. Tabii bütün bunların çevresinde de dağlar yükseliyordu Nevv Hampshire'm bu coğrafi konumu ikliminin de nemli olmasına neden oluyordu.
Madeleine arabadan indiğinde kızgın bir fırına girmiş gibi bir duyguya kapıldı. Ağaçlarda tek bir yaprak kıptrdamıyor, gökyüzünde uçan tek bir kuş

görünmüyordu. Çantasını omzuna geçirip içerisi nispeten daha serin olacağı için hızla markete koştu. Ama tam kapıda iri yarı biriyle çarpıştı.

Yine mi sen? Maddie başını kaldırdığında Joel Fairmont ile göz göze geldi. Traş olup yıkanmış, üstüne de pahalı olduğu ilk bakışta anlaşılan spor bir gömlekle bir pantolon giymişti. Sabahki görünüşüyle ilgisi kalmamıştı. Son derece sağlıklı ve pırıl pırıl görünüyordu.

Madeleine alnından damlayan ter damlacıklarını elinin tersiyle sildi. Yine mi siz? diye söylendi. Anlaşılan ölmemişsiniz.

Bu kadar üzülme canım. Genç adam alnına düşen bir tutam saçı geriye itti. Yoksa beni mi takip ediyorsun?

Takip etmek mi? Maddie duygularını ifade edecek İngilizce sözcükleri bulmakta zorlanınca Fransızca'nın yardımına başvurdu. Joel'in yüzündeki gülümsemenin genişlediğini fark edince de Almanca'ya geçti. Genç adamın sülalesiyle ilgili tahmini yorumlarını sürdürdükçe yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu gördü.

Sen son derece dikkafah ve şımarık bir kızsın, diye parladı Joel sonunda. Teyzenin ağzına biber doldurması gerekiyordu. Üstelik bunu birkaç kez yaptığından da eminim. Fransızca ve Almanca'yı senden başka kimsenin bilmediğini mi sanıyorsun? Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, ben doğmadan iki yıl önce annemle babam resmen evlenmişlerdi.

Maddie omuzlarını ve başını dikleştirdi. Keşke alışverişe çıkarken her zaman yaptığı gibi düz bir pabuç giyeceğine vüksek ökçeli sandaletlerini giyseydi. Bu adamın karşısında böyle kısa kaldığında morali bozuluyordu.

Bu kadar endişelenmenize gerek yok, diye cevap verdi aksi bir sesle. Sizi takip etmek mi? Nuh'un Gemisine son iki biletin sizde olduğunu bilsem yine de peşinizden gelmem!

Joel yine gülümsemeye başlamıştı. Demek öyle? Bir kahkaha attı. Ne kadar konuşursan o kadar memnun oluyorum. Bana hemen aşık oluveren o apml kadınlardan biri olmadığına seviniyorum. Komşumun benden nefret ettiğini öğrendiğime sevindim. Sizden nefret etmiyorum, dedi Maddie soğuk bir tavırla. Bunun için bile bir enerji gerekir. Sadece size karşı... kayıtsızım Mr. Fairmont. Şimdi eğer kenara çekilirseniz alışverişimi yapmak istiyorum. Bu market sizinle birlikte olmadığım zaman da yeterince berbat bir yer zaten. Başını dikleştirip Joel'in yanından hırsla geçti ve içeri girdi.

Hazırcevaplığına ve kelimelerle oynayışına diyecek yok doğrusu, dedi Joel gülerek onun peşinden gelirken. Ama bu marketin yeterince berbat olduğunu söylerken ne demek istedin?

Madeleine başını arkaya çevirip ona bir bakış fırlattı. Parlak floresan ışığı altında dün geceki fazla içkinin izleri hala biraz belli oluyordu. Ama bakışlarında gerçekten kaygılı bir ifade vardı. Yüzündeki gülümsemeye tezat bir kaygı. Erkekler alışveriş yapmaktan nefret ederlerdi. Joel Fairmont'un kaygısı da bu işi yapmak zorunda olmasıydı herhalde.

Şöyle bir etrafına bakın, dedi. Bu market bir zamanlar kentin gururuydu. Ama şimdi bir bakın. Şuradan bir tane domates alın!

Joel büyük bir özenle üst üste dizilmiş domateslere baktı. Ben domates yemem, diye homurdandı. Annem küçükken zorla yedirirdi. O zamandan beri ağzıma domates sürmüyorum!

Ben domates severim. Ama konü bu değil. Hadi şuradan bir tane domates alın bakalım.

‘‘Gayet güzel görünüyorlar. Neden...

Bir tane alsanıza!

Joel isteksiz bir tavırla en üst sıradaki kocaman kıpkırmızı bir domatesi aldı. Gayet güzel görünüyor, diye mırıldandı.

Evet, öyle. Bir de arkasını çevirin. Joel çevirdi. Domatesin altı simsiyah lekeliydi ve bir köşesinden çürümeye başlamıştı. Maddie parmağını çürük kısma hafifçe bastırdı.

Beş yıl önce böyle bir malın dükkana girmesine bile izin vermezlerdi, diye söylendi. Ama şimdi böyle çürük mallar sattıkları gibi acelesi olan bir müşteri fark etmeden alsın diye özellikle dikkat ederek diziyorlar. Kötü mal sattıkları yetmiyormuş gibi bir de insanları aptal yerine koyuyorlar. Böyle şeylerden nefret ediyorum! Koyun o domatesi yerine! Bu kadar kötü bir sebzeden hastalık bile bulaşabilir.

Joel sanki elindeki patlamaya hazır bir bombaymış gibi domatesi telaşla yerine bıraktı. Sonra düşünceli bir şekilde alnını sıvazladı.

Ama bir tek domates marketin kötü olduğunu ispatlamaz, diye mırıldandı. Belki de sen buranın adını kötüye çıkarmak için özellikle uğraşıyorsun? Madem burası bu kadar kötü bir yer neden buradan alışveriş ediyorsun?

İyi bir soru. Maddie içini çekti. Ama ne yazık ki bu kentte alışveriş edilebilecek pek fazla market yok. Şimdi izin verirseniz... Joel’in yanından geçip et reyonuna gitti. Dolaşmaya devam ederken Joel’in hala meyve sebze bölümünde durduğunu ve bütün meyve ve sebzeleri teker teker kontrol ettiğini gördü! Maddie hesabı ödemek için kasaya geldiğinde Joel hala elinde bir meyveyle aynı yerdeydi. Ama bu sefer yanında mağaza müdürü de vardı ve adamcağızın yüz ifadesi son derece acıklı görünüyordu.

Maddie aldıklarını arabasının bagajına yüklerken Joel hızlı adamlarla dükkandan çıktı ve az ilerideki duvarın yanına park ettiği Mustang’e yürüdü. Anlaşılan alışveriş etmemişti, elinde hiç torba yoktu. Ama çok öfkeli olduğu yürüyüşünden bile belliydi. Maddie torbaları yerleştirdikten sonra arabasına bindi ve Joel’in motoru çalıştırdıktan sonra sert bir U dönüşle Union Avenue’ye çıkışını keyifle seyretti. Genç adam hız limitinin çok üstündeydi ve birazdan bir trafik cezası yiyeceği kesindi.

Komik, diye mırıldandı Madeleine. Gerçekten komik bir adam. Ama bunu yaptıklarını gülünç bulduğu anlamında kullanmıyordu tabii ki.

Bölüm Üç

Henri LeFlçur doğduğunda ay yüzlü, tombul bir bebekti herhalde. Aradan elli yıldan fazla zaman geçmesine rağmen kırmızı yanakları hala tombul tombuldu, göbeği hafifçe öne bombeliydi, gülümsemesi de yüzünden hiç eksik olmazdı. Çok uzun boylu sayılmazdı ama yapılı bir görünüşü vardı ve bu ona bütün emlak ve araba komisyoncularında olması gereken güven verici görünümü sağlıyordu. Ev veya araba satın almak isteyen müşteri adayları için bu çok önemli bir özellikti. Tek kusuru iyice azalan beyaz saçlarıydı. Onları ne kadar özenle tararsa tarasın alnından başlayan açıklığı kapatması mümkün olmuyordu.

Ama kabul etmelisin Madeieine, diye ısrar etti kararlı bir sesle. Bu yaz çok iyi iş yaptın. Bir süre... için ara vermen gerekiyor. Elimizde satacak ev kalmadı. Bir tek...

Cümlesini özellikle yarım bıraktı. Madeleine tuzak kokusunu hemen aldı. Satacak bir şeyin olmaması ek gelir gelmemesi demekti. Gerçi biriktirdikleri para ve yatırımları onu ve teyzesini rahatça geçindirmeye yeterdi ama ekstra paranın da bir zararı olmazdı. Mrs. Weathers'ı unutma, dedi. Benden başka kimseyle iş yapmayacağını sen de biliyorsun. Ayrıca bir aydır onun işiyle uğraşıyorum.

Pekala. Henri pek memnun olmamıştı ama başını salladı. Mrs. Weathers'ın işini bitir, ama ondan sonra bir süre işe ara vereceksin. Bir tek...

Maddie dikkatle ona baktı. Henri bir melek değildi ama bir canavar da sayılmazdı. Sadece o tath, şirin yüzün arkasında kırk tilkinin dolaştığı bir beyin vardı. Kafasında bir şey olduğu belliydi. Pek hoş olmayan bir şey. O yüzden ne olduğunu bir an önce öğrense iyi olacaktı.

Evet, mesele nedir Henri? diye sordu.

Henri, konuşma üstünlüğü yeniden kendisine geçtiği için rahatlayarak koltuğundan kalktı ve Maddie'nin elini avucuna ahp onu duvardaki küçük haritanın önüne götürdü. Parmağını gölün ortasında bir noktaya bastırdı.

Murchison Şatosu mu? dedi Maddie şaşkınlıkla.

Murchison Şatosu, dedi Henri, ellerini göbeğinin üstünde kavuşturarak.

Ama orası tam beş yıldır katalogda. Beş yıldır tek bir aha adayı bile çıkmadı, diye sızlandı Maddie. Perili filan olduğu söyleniyor, biliyorsun.

Beş yıldır değil, on yıldır katalogda, diye düzeltti Henri. Ayrıca perili ev filan diye bir şey olmaz. Çok güzel bir arazi. Orayı alan koskoca bir adaya, geniş bir toprak parçasına ve on altı odalı bir şatoya sahip olacak.

Koskoca biı ada ve toprak parçasıymış! Madeieine yüzünü buruşturdu. O toprakta kayadan ve yosundan başka bir şey yok. Çok az da yeşillik. Öyle bir toprakta çam ağacı dışında hiçbir şey doğru dürüst yetişemez. Ayrıca da ev perili! Böyle bir yeri satmak mümkün değil. Satılamayacak tek bir yer varsa orası da o ev. Mümkün değil! Madeleine hırsla haritanın yanından uzaklaşıp patronunun masasının yanındaki koltuğa oturdu.

Biraz zor olabilir ama mümkün değil diye bir şey söz konusu değil. Henri gülümseyerek onun peşinden yürüdü ve masanın arkasındaki döner koltuğa oturdu. İyi bir emlak komisyoncusu için öyle bir yeri satabilmek bir anlamda sınavdır Madeleine G61 kıyısındaki altı odalı bir evi herkes satabilir. Ama Murchison'u satmak için gerçek bir satıcı olmak gerek.

Kulaklarıma inanamıyorum, dedi' Madeleine yorgun bir sesle. Sanki ölüm fermanımı yazmak için beni bu işe koşuyor gibisin. Herhalde başka bir seçim şansım da vardır, değil mi?

Elbette hayatım. Henri'nıiı yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. Eğer benimle evlenmeyi kabul edersen bu tür işlerle uğraşmana gerek kalmaz Madeleine.

'Yine başladı işte,' diye düşündü Madeleine. Henri bu yaşa kadar bekar kaldıktan sonra nedense Madeleine Charbonneau ile evlenmek gibi sabit bir fikre kapılmıştı. Konuyu ilk kez açtığında Madeleine bir şok geçirmişti. Aradan bunca zaman geçmesine ve Henri' nin fikrini artık iyice bilmesine rağmen bu konu açıldığında yine de huzursuz oluyordu. Aslında Henri hoş bir adamdı. İyi bir koca olabilirdi. Tabii Madeleine'in kocası olmamak kaydıyla. Bir an paniğe kapıldı. Geçim güçlüğü, birçok kadın gibi onu da zengin biriyle evlenmeye ikna edebilirdi. 'Ama ne olur Tanrım, bu adam Henri olmasın,' diye dua etti sessizce.

Henri... Söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Onu kesin bir tavırla reddetmesi mi daha iyi olurdu yoksa bu teklifi hiç duymamış gibi davranması mı? Bir an düşündükten sonra Henri, bana şu Murc-hison Şatosu'nu biraz daha anlatsana, dedi nazik bir tavırla.

Henri'nin gözlerinde uğradığı hayal kırıklığını yansıtan bir ifade belirdi, ama bir an sürdü bu. Sonra çekmecesinin gözünden Murchison Şatosu'nun bulunduğu adanın dosyasını çıkartıp uzattı. Sahibi tarafından tekmelenen bir köpeğin çaresizliği ve acısı vardı yüzünde. 'Ama teklifini kabul etseydim çok daha fazla şaşırırdın,' diye bağırmak istedi Madeleine. Dosyayı alıp elinde şöyle bir ağırlığım tarttı.

Eve gidip üzerinde düşünmek istiyorum, dedi, kapıya yürürken.

Henri yerinden fırlayıp onun peşinden koştu. Madeleine! diye seslendi.

•Düşüneceğim, diye tekrarladı genç kız, omzunun üstünden. Murchison konusunu demek istiyorum yani.

Maddie arabasıyla evin önüne geldiğinde Marie teyze ön verandadaki sallanan koltuğunda derin bir uykuya dalmıştı. Mehitabel de onun ayaklarının dibinde uyukluyordu.

Madeleine bir süre arabada oturup teyzesini seyretti. Yaşlı kadın derin bir uykuda olmasına rağmen yılların alışkanlığıyla vücudu dimdikti, sadece başı arkaya kaymış, koltuğun kenarına yaslanmıştı. 'Tam seksen beş yaşında,' diye düşündü Madeleine. 'Beni yıllar önce hiç sorgusuz sualsiz aldı ve o günden beri hem annelik hem babalık yaptı. Her şeyimi ona borçluyum. Ama artık çok uzun süre yaşayacağını sanmıyorum. Hayattan beklediği tek şeyi

ona vermek istiyorum, ama bir çözüm yolu bulamıyorum. Artık bir şeyler değişmeli. Ama nasıl?'

Bir an yine paniğe kapıldı. Teyzesinin tek isteği onun evlenmesiydi. Ama bu yüzden Henri ile evlenemezdi! Bir erkekle çaresiz kaldığı için evlenmek istemiyordu, bunu yapamazdı!

İçini çekerek kapıyı açtı ve arabadan indi. Sonra gürültü çıkarmamaya dikkat ederek kapıyı yavaşça kapattı ve merdivenlerden çıktı. Teyzesinin yanına geldiğinde buruşuk alnına bir öpücük kondurdu. Merak etme, isteğini yerine getireceğim, diye fısıldadı. Madeleine çalışmak üzere yavaşça eve girdiğinde yaşlı kadın hala derin bir uykudaydı.

Öğle yemeği yenmiş, akşam yemeği de hazırlanıp dolaba konulmuştu. Madeleine arka verandaya çıkmaya karar verdi. Günlerdir ertelediği bir işi artık yapması gerekiyordu. Verandadaki masayı rüzgar alan köşeye çekip ihtiyacı olan şeyleri üstüne yerleştirdi.

Marie teyzesinin dört komşu çocuğu için verdiği doğum günü partisinden artan iki karpuz bir an önce değerlendirilmezse ziyan olacaktı. En keskin bıçağını alıp karpuzları dilimlere ayırdı, sonra da kalın yeşil kabukları soymaya başladı. Karşı evin kapısının kapandığını duyunca birden başını kaldırdı ve Joel'in de evinin arka verandasına çıktığını gördü. Bir an nefesi kesilir gibi oldu.

Aslında bunda şaşacak bir şey yoktu. Joel Fairmont' un çok yakışıklı bir erkek olduğu inkar edilemezdi. Ama yakışıklı olması bir işe yaramıyordu, çünkü Ma-deleine'den nefret ediyordu, tıpkı Madeleine'in ondan nefret ettiği gibi. Bunu düşündüğü anda yalanı yakalanmış bir çocuk gibi kıpkırmızı kesildi. Joel'den nefret ettiği bir yalandı. Hayatında bir kez olsun kendine karşı dürüst ol kızım, diye mırıldandı.

Joel iyi bir adamdı. Evet, kusursuz biri değildi ama iyi bir insandı. Her gün Marie teyzeye uğruyor, yaşlı kadınla sohbet ediyordu. Madeleine ile kişiliklerinin çatışması adamın iyi taraflarının görmezden gelinmesine neden olamazdı. Bu belki de ikisinin de elinde olan bir şey değildi. Ne zaman karşılaşsalar birbirlerinin damarına basıyorlar ve kavga çıkıyordu. Peki, bunun çözümü neydi?

Aslında bir çözümü vardı. Joel onlara çok yakında oturuyordu. Bunun uzun vadeli ve kesin çözümü başka bir yere taşınmasını sağlamaktı. Ama nasıl? Bu semtin sessizliğe ihtiyatı olan bir romancı için uygun özellikte olmadığına ikna edilebilirdi. Peki sonra? Sonra nereye gidecekti? Madeleine aklına gelen ani bir fikirle neredeyse yerinde sıçradı. Onu öyle bir yere gitmeye ikna edebilirdi ki, orada yengeçler ve küçük hayvancıklardan başka hiçbir şey onu rahatsız edemezdi. Nasıl olsa Joel Fairmont'ı.n nereye harcayacağını bilemediği kadar çok parası vardı. Madeleine'in elinde de tam ona göre mükemmel bir ev. Orayı Joel'e satabilirse alacağı komisyon teyzesiyle onu yıl boyunca rahatça ge-çindirirdi. Başka hiçbir ev satmasa bile. Bundan daha

iyi bir çözüm olabilir miydi? Her iki tarafın da çıkarı korunacaktı. Yapılacak tek şey ona Murchison Şato-su'nu satmaktı!

Başımn üstünde dolaşan kara bulutların farkında olmayan Joel omzundaki papağanı gülümseyerek verandada sallanan kafese kapattı ve sonra ıslık çalarak merdivenlerden indi. Onlara geliyordu.

Maddie çabucak başını öne eğip bütün dikkatini elindeki işe vermeye çalıştı. Onun gözlerine bakmaktansa başka her yere bakmayı tercih ederdi. Tanıştıklarından beri ilk kez üzerinde bir elbise vardı. Tabii bir önlü-• ğün altındaydı arna yine de bir elbiseydi işte. Saçlarım örmemiş, omuzlarına serbestçe bırakmıştı. Kendisi farkında değildi ama sıcak yüzünden pembeleşen yanaklarıyla çok kadınsı ve hoş bir görünümü vardı. Ancak Joel yaklaştıkça gerginliği de artıyordu. Sonunda korktuğu başına geldi. Joel merdivenleri çıkmaya başladığında bıçak elinden kaydı ve parmağını kesti.

Kahretsin! diye söylendi, kanayan parmağım ağzına götürüp emerek.

Ne yapıyorsun burada? Joel'in sesinde sanki onun ne yaptığıyla gerçekten ilgileniyormuş gibi meraklı bir ifade vardı. Madeleine şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı.

Verandanın korkuluğuna dayanmış duran Joel'in üstünde sadece bir şort vardı. Güneşte yanmış geniş göğsü ve omuzları, çıplak ayaklan nedense Madeleine'in sinirini bozdu. Sıcaktan hiç de şikayetçi görünmüyordu. Oysa. Maddie burada giyimli bir halde çalışırken sıcaktan pişiyordu.

Kendimi kesmekle meşgulüm, diye karşılık verdi ters bir sesle.

İşte yine başladık. Joel'in sesi iğneleyiciydi. Oysa ben aramızdaki bu küçük savaşa son verebilir, ateş-kes ilan edebiliriz diye düşünüyordum. Sandığın kadar kötü bir adam değilim, biliyor musun? Marie teyze beni çok seviyor. Ben de senden hoşlanıyorum. Ne dersin?

Bu harika bir teklifti. Barış. Ama yürümezdi. Madeleine onun yanında kendini savunma içgüdüsünü terk ederse kaybedenin kendisi olacağını biliyordu. Kendi zayıflığının gayet iyi farkındaydı. İkisi arasında 'hoşlanma' sözcüğüyle tanımlanabilecek bir orta yol bulunamazdı. Birbirlerine ya tutkuyla bağlanabilir ya da birbirlerinden nefret edebilirlerdi. Belki her ikisi de birbirinin aynıydı. Yoo, bu ilişki yürümezdi. En iyisi birbirlerinden bir an önce uzaklaşmalarıydı. Planını uygulamalıydı.

Nasıl oldu da evde oturup romanınızı yazmıyorsunuz? diye saldırıya geçti.

İyi bir yazar dinleneceği zamanı bilmelidir, diye karşılık verdi Joel yumuşak bir sesle. Elin acıyor galiba. Bir doktor çağırmamı ister misin?

Hayır. Madeleine içini çekti. Güneşimi kesmezseniz bana büyük bir iyilikte bulunmuş olursunuz. Yanmaya çalışıyorum.

Joel'in gözleri kuşkuyla kısıldı. Yanmana engel olmamak için ne kadar uzaklaşmam gerekiyor? Kendi evinize kadar uzaklaşsanız tercih ederim. Hem de bunu ne kadar çabuk yaparsanız o kadar çok sevinirim.

Joel bir kahkaha atarak onun yanma geldi. Seninle aramızdaki ilişkinin biraz yumuşaması gerekiyor, dedi. Parmaklarım Maddie'nin saçlarının arasına geçirip dalgalandırdı.

Yapma! Madeleine başını hızla geri çekti. Saçlarıma bir şekil verinceye kadar saatlerce uğraştım. İyi ki seni değil de teyzeni ziyarete gelmişim, dedi Joel, elini çekerek. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Ne yapıyorsun böyle?

Karpuz turşusu, diye mırıldandı Maddie. Tartışma isteği bir anda sönüvermişti. Bizim ailenin geleneksel turşu tariflerinden biridir.

Karpuzun turşusunun yapıldığını hiç duymamıştım. Bu da eski bir New England tarifi mi?

Pek sayılmaz. Madeleine güldü. Eski bir Tennessee tarifi. Eğer cesaretin varsa bir tanesinin tadına bak. Masanın üstündeki kapalı bir kavanozu işaret etti. Geçen yıldan kalan son kutu o.

Joel kavanozun kapağını açmak için epey uğraştı. Sonunda başardı ve kavanozdaki turşu parçalarından birini Maddie'nin bıçağının yardımıyla alıp ağzına attı. Hey, çok güzelmiş, dedi heyecanla. Bıçağı silip genç kıza uzattı. Maddie onun kaşlarının çatıldığını fark etti.

Madem böyle güzel şeyler yapmasını biliyorsun neden öyleyse bu evdeki bütün yemekleri teyzen pişiriyor? O kadıncağız artık yemek yapamayacak kadar yaşlı, bunun farkında değil misin?

Maddie yavaşça dikleşti. Elindeki bıçağı şu canavara saplasa herhalde polis olan dayısı çok kızar, böyle bir bıçakla bir tavuğun bile öldürülemeyeceğini söyleyip onu azarlardı! Bu adamın... Maddie birden durakladı. Her şeyi şimdi anlıyordu. Aslında Jocl'in suçu yoktu. Onun gözünde gerçekten de yemekleri fırına koyan, hazırlayan Marie teyzeydi. Tabii o yemekleri kimin pişirdiğini teyzesi söylememişse Joel'in ne suçu vardı? Yapılacak tek şey, yemekleri kendisinin pişirdiğini, teyzesinin ise sadece ısıttığını açıklamaktı.

Ama bu adama neden böyle açıklamalarda bulunacaktı ki? Her şeyden önce bu onun üstüne vazife değildi. İkincisi onun ne düşündüğü de umurunda değildi, öyle değil mi? Demek ki açıklaması gerekmiyordu.

Bu evin yürütülmesiyle ilgili düzenlemeler sizin üstünüze vazife değil Mr. Fairmont, dedi buz gibi bir sesle. Herhalde yapmanız gereken acil işleriniz vardır, ben sizi burada tutmayayım?

Yoo, hiçbir işim yok,diye cevap verdi Joel. Teyzenle randevum vardı. Hemen hemen her gün bu saatlerde onu ziyarete geliyorum ve biraz laflıyoruz. Konuşacak çok şeyimiz oluyor. Çok garip, ilk kez bugün...

Sakın onu içme! diye bağırdı Madeleine, Joel'in bardakta duran suyu dudaklarına götürmeye hazırlandığını fark edince. Genç adam eli yanmış gibi bardağı geri bıraktı.

Neden? diye sordu.

O kireçli su. Karpuzu küçük küçük parçalara ayırdıktan sonra temiz suyla yıkıyorum, sonra da yirmi dört saat kireçli su içinde bırakıyorum. Bu

açıklama yeterli mi? Şimdi artık giderseniz sevineceğim. Teyzem hala uyuyor sanırım, rahatsız edilmesini istemiyorum. Off! Joel içini çekti. Tam anlamıyla tahammül edilmez bir kız değilsin, ama öyle olabilmek için de elinden geleni ardına koymuyorsun. Mesele ne biliyor musun? Aslında tatlı bir kızsın, o yüzden bu aksiliğinle kendine kötülük ediyorsun. Senden neden hoşlandığımı gerçekten anlayamıyorum.

Öyleyse git, diye homurdandı Maddie. Böylcce ikimiz de mutlu olacağız.

Joel ona uzun uzun baktıktan sonra birden döndü ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Son basamağa geldiğinde dönüp seslendi. Bizim ihtiyacımız olan şey ne biliyor musun? diye bağırdı. Bir çit. Hatta belki de bir duvar. Sonra hızlı adımlarla yürüyüp evine girdi. O içeri girdiği anda Marie teyze telaşla verandaya çıktı.

Mr. Fairmont geldi mi? diye sordu merakla. Saçlarımı tarıyordum...

Geldi ve gitti, dedi Maddie. Ne kadar korkunç bir adam bu böyle teyze!

Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Teyzesinin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Ben onu çok tatlı buluyorum. Her gün bana uğruyor, biliyor musun? Konuşuyoruz. Bana Çin falı bakmayı bile öğretti. Bak, eğer güzel bir dostluğu bozduysam üzgünüm teyze. Yine sinirlerime hakim olamadım sanırım. Gidip onu çağırmamı ister misin?

Maddie'nin canının ne kadar sıkıldığını fark eden
Marie teyze kendi sıkıntısını gizlemeye çalıştı. Hayır, hayır, gerek yok. Yarın yine gelir nasıl olsa. Bir gün onu yemeğe davet etsek diyordum.

Hiç parlak bir fikir değil bu! diye parladı Maddie. Oh, özür dilerim teyze. Yine dilimi tutamadım işte. Sen bana bakma. Burası senin evin. Eğer gerçekten Mr. Fairmont'u yemeğe davet etmek istiyorsan ça ğır tabii.

Madeleine başını önüne eğip işine devam etti. Az sonra karşıki evden gelen sesi duydu. Bu işin nasıl yapılacağını hiç bilmediği anlaşılan biri ıslıkla bir şeyler çalıyordu. Islık sesi bütün öğleden sonra devam etti. Anlaşılan sessiziik ve huzur içinde yazılması gereken romana tek bir satır bile eklenememişti.

Marie teyze iki kez verandaya çıkıp baktı. Hayatta en çok değer verdiği varlık olan Madeleine Charbon-neau gitgide aksileşiyordu. Yaşlı kadın gözlerini ileriye çevirdiğinde Joel Fairmont'un elinde bir bira şişesiyle verandanın korkuluklarına dayanıp papağanını kızdırdığını gördü.

Yaşlı kadın başım iki yana sallayarak içeri girerken bu mucizenin gerçekleşmesi için sessizce dua etti.

Maddie ertesi sabah gözlerini açtığında keyifsizdi. Sabaha kadar ıslıkla konser veren biri yüzünden doğru dürüst uyuyamamıştı. Üstelik gideceği bir işi olmadığı için kendisini güvensiz hissediyordu. Ama gece yatmadan önce komşuiara ettiği birkaç telefon her şeyin yoluna girmesine yetmişti işte. Oyununu sahneye koyma zamanı gelmişti.

Az sonra dışarıdan gelen sesleri duyarak yatağından fırladı. İki evin arasındaki çim alan çocuklarla dolmuştu bile. On sekiz yumurcak ellerinde bir futbol topuy la oradan oraya koşturuyorlar, birbirlerine avaz avaz bağırıyorlardı.

Maddie gülerek banyoya koştu. Dalga geçilecek zaman değildi şimdi. Çabucak duş yaptıktan sonra blucininin üstüne eski bir gömlek geçirdi ve aşağı inip kapının arkasında asılı duran düdüğünü aldıktan sonra dışarı fırladı. Çocukları iki takım halinde ayırıp maçlarına hakemlik edecekti.

Maç saat sekizde başladı. Saat dokuzda Joel Fairmont neler olduğunu anlamak için verandaya çıktı. Dokuz buçukta her iki takımın oyuncuları da yorgunluktan çimlerin üstüne uzandıklarında genç adam merdivenlerden indi ve doğryca Maddie'ye yaklaştı. Yüzü kızgınlıktan kararmıştı.

Bu kadar gürültüde nasıl yazacağım söyler misin? diye homurdandı.

Bilemem, diye karşılık verdi Maddie son derece masum bir ifadeyle. Çocukların antrenman yapması gerekiyor. Bugün parka gidemiyorlar. O yüzden ben de her zamanki gibi bahçemde çalışmalarına izin verdim.

Bu bahçe sadece sana değil, ikimize ait, diye homurdandı Joel. Yani bu gürültünün her zaman olacağını mı söylüyorsun?

Yoo, hayır, dedi Maddie hemen. Sadece tatil zamanında futbol takımı çalışıyor. Okullar açıldığında tenis takımı, kızların hokey takımı, voleybol takımı da burada çalışıyorlar. O zaman tabii epey gürültü oluyor. Yazın oldukça sessiz ve sakindir burası. Tabii kışa göre.'Düdüğünü çıkarıp dudaklarına götürdü ve bütün nefesiyle üfledi. Hadi çocuklar, mola bitti. Çalışmaya!

Bir dakika! diye bağırdı Joel, çocukların gürültüsünü bastırabilmek için. Buna tahammül etmek zorunda değilim. Hiç çlmazsa çimlerin sana ait olan kısmında oynamalarını sağla.

O zaman alan yetmez, diye bağırarak karşılık verdi Maddie. Ayrıca bu çocuklara sınırı geçmemelerini söylemenin bir yararı olmaz, değil mi?

Hayatımda böyle şey duymadım! diye homurdandı Joel. Sonra arkasını dönüp hırsla evine yürüdü.

Maddie onu o gün bir daha görmedi. Futbol takımının çalışması öğleye kadar sürdü. Öğleden sonra hokey takımı geldi ve onlar da akşama kadar çalıştılar. Madeleine akşam yatağına uzandığında yüzünde muzip bir tebessüm vardı.

Ertesi sabah hiç alışık olmadığı bir gürültüyle uyandı. Yataktan fırlayıp pencereye koştuğunda bir kamyonun iki evin arasında park ettiğini ve üç işçinin de büyük bir gürültüyle çalıştıklarını gördü. Kamyondan indirdikleri malzemeleri yere bırakıyorlar ve McGrath Caddesi'nden parkın sınırına kadar bir çizgi çekiyorlardı.

Üstüne bir tişört geçiren Madeleine mutfağa koşarak inerken, Nerede o adam? diye bağırdı1.

Joel mi? Teyzesi arka pencereden adamları seyrediyordu. Koşmak için parka gitti sanırım. Çok hoş bir adam.

Ona göstereceğim! diye bağırdı Madeleine. Onu parça parça doğrayıp papağanına yedireceğim!

Madeleine! Marie teyzenin bağırmasının bir yararı olmadı. Maddie evden fırlayıp parka doğru koşmaya başlamıştı bile.

Joel oflaya puflaya köşeyi döndüğünde Madeleine Kızılderili heykelinin karşısındaki bankta oturuyordu. Genç adam onun yanına gelince durdu ve omzuna astığı havluyla alnındaki terleri sildi.

Demek her sabah ortalıkta görünmemenin nedeni buraya gelmen? Madeleine güneşten korunmak için elini gözlerine götürerek başım kaldırdı ve ona baktı. Joel yüzünde her zamanki tebessümü ve koşu giysileriyle öyle sağlıklı ve yakışıklı görünüyordu ki, bir an söyleyeceklerini unuttu. Kavga etme isteğini bir anda kaybediverdi.

Gözlerimi kapatıp ona kadar sayacağım, diye mırıldandı. Gözlerimi açtığımda geldiğin yere dönmüş olacaksın, seni bir daha görmeyeceğim, anlaştık mı? Saçları çözülmüştü, mavi kurdelesini de bir türlü bulamıyordu. İki elini başının yanından geçirip bastırarak saçlarını toplamaya çalıştı.

Öyle yapma, dedi Joel yumuşak bir sesle. Açık kalıp kabardıkları zaman çok hoşuma gidiyor. Ama benim hoşuma gitmiyor! Senin yapılacak önemli işlerin yok mu? örneğin yazman veya düzeltmen gereken birkaç cümle filan?

Joel bir kahkaha attı. Madeleine'in sorusuna başka bir soruyla karşılık verdi. Teklifini dik. ~t' 'ildiğimi fark ettin mi?

Bu mümkün değil. Maddie içini çekti. * Hala buradasın!

Onu söylemiyorum. Joel tek ayağını banka dayayıp ona doğru eğildi. Çitten söz ediyorum.

Çit mi? O fikir tamamen senden çıkmıştı. O evde tam yirmi yedi yıldır oturuyorum ve sen gelinceye kadar hiçbir komşumuzla aramıza bir çit çekilmesine gerek kalmamıştı. JoeFin ayağının yanından bacağını dikkatle uzaklaştırdı. Birbirlerine bu kadar yakın olduklarında sinirleri bozuluyordu. Ama Joel ayağını çekince siniri daha da bozuldu. Genç adam yanına oturduğunda ise küçük bir çığlık atıp bankın öteki köşesine çekildi.

Ben kimseyi ısırmam, diye homurdandı Joel. Nasıl emin olabilirim? Papağanın yaptığına göre belki sen de yapıyorsundur. Hem sahi, Mavisakal nerede?

Sizin evde. Joel bir kahkaha attı. Marie teyze... O benim teyzem, senin değil! Onun adı Mrs. Tet-rault!

Kendisine Marie teyze dememi o istedi, diye karşılık verdi Joel yumuşak bir sesle. Her neyse, Boston'a gittiğimde o küçük canavara bakmayı da kendisi teklif elti zaten.

İşte yine aynı şey olmuştu! Onun Boston'a gideceğini öğrenince neden böyle dünyası kararmıştı sanki? Ne kadar kalacaksın? diye sorduğunda, duyduğu keder sesine yansıdı.

Joel'in yüzünde de yine o ifade belirdi. İlgi, şefkat ve Madeleine'in ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir duygusunun yansıması.

İki üç gün, diye karşılık verdi. Sanki onun da sesi kederliydi. Biraz daha uzun da sürebilir. Annemin bir sorunu varmış. Aslında annemin her zaman bir sorunu vardır. Bu sorunlar da genellikle benimle ilgilidir. Ne yazık ki, dünyanın en iyi evladı değilim. Ne oldu? Bir şey söylemeyecek misin? İğneli bir söz, alaycı bir yorum yok mu?

Annen için çok üzülüyorum, dedi Madeleine. Zavallı kadıncağız sinir krizleri geçiriyordur herhalde. Sözlerini tamamladığı anda elleriyle ağzını kapattı. Bunu söylemek istememişti. Bu sabahki programında Joel Fairmont'u McGrath Caddesi'ndeıı bir an önce takınmaya ikna etmek için yaptığı planın ikinci aşamasının uygulaması vardı. Ama şimdi kalkmış, hiç tanımadığı bir kadını oğluna karşı savunmaya geçmişti. Ne kadar saçma sapan işler yapıyordu böyle? Üstelik Joel'in gözlerindeki zafer ışığı da dayanılır gibi değildi. Git buradan, diye mırıldandı çaresizlik içinde. Lütfen git buradan.

Evet, zamanı geldi artık, dedi Joel. Kadınlar bana genellikle dört saat içinde aşık olurlar. Ama sen bu işi çok uzattm Madeleine Charbonıeau!

Seni küstah, ukala, kendini beğenmiş! Madeleine bağırarak ayağa fırladı. Asıl seni çok şımartmışlar. Sen kendini ne sanıyorsun? Gözlerindeki yaşların görülmesini önlemek için hızla döndü ve eve doğru koşmaya başladı. Arkasından Joel'in kahkahasını duydu.

Maddie içeri girdiğinde Marie teyze mutfak masasında oturuyor ve Aman Tanrım! Aman Tanrım! diye söyleniyordu. Mavisakal buzdolabının üstüne tünemiş, Mehitabel de lavaboyla masa arasındaki kısa mesafede bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Yerdeki rezaleti gören Maddie mutfak kapısını açıp bağırdı. Dışarı! Dışarı Mehitabel!

Kedi ilk kez uysalca onu dinleyip dışarı çıktı. Maddie kedinin arkasından kapıyı kapattıktan sonra teselli etmek için teyzesinin yanına koştu. Ne oldu teyze?

Bilmiyorum, ne olduğunu anlayamadım, diye mırıldandı yaşlı kadın. Joel dün akşam kuşuna bakmamı rica etmişti. Bu sabah gelip seni sordu. Sonra Mehitabel içeri girdi. Sonra da kuş... hatırlamıyorum. İkisinden biri elimdeki kaseye çarptı sanırım. Yerde gördüklerin sana kahvaltı olarak hazırladığım omletin artıkları...

Onu dert etme teyze. Ben hemen temizlerim. Sonra ne oldu?

Sonra o kuş... Kuşların böyle konuşabildiklerini hiç bilmezdim. Neler söylüyor bir bilsen...

Mavisakal konuşmayı dinlemiş ve Mehitabel'in içeri giremeyeceğinden emin olunca, Manyak kedi! diye ciyaklamaya başlamıştı. Hemen arkasından Fıstığa bak, diye bağırdı.

Maddie doğruca gidip dolaptan süpürgeyi aldı ve sopasını papağana doğru salladı. Eğer bir tek kelime daha edersen seni doğrar çorba yaparım!

Bu tehdit işe yaradı. Mavisakal doğruca havalanıp perdenin rayına tünedi. Kalpsiz Hannah! diye bağırdıktan sonra başını kanatlannın altına soktu ve uykuya daldı.

Üzülecek bir şey yok teyze, dedi Maddie. Ben şimdi yeri temizlerim. Sonra da gidip kuşun kafesini getiririm. Birkaç gün işe gitmeyeceğim zaten, onun için hiç mesele yok. Neden ön verandaya gidip biraz dinlenmiyorsun? Öğleden sonra arkadaşların briç oynamaya gelmeyecek mi?

Yaşlı kadının yüzü sevinçle ışıldadı. Evet, diye bağırdı heyecanla. Bugün öğleden sonra gelecekler. Papağan da burada olacak. Arkadaşlarım buradayken onu konuşturabilir misin? Yalvaran bakışlarını yeğenine dikti.

Kuşun konuşacağından hiç kuşkum yok, dedi Maddie, onu rahatlatmaya çalışarak. Ama söyleyeceklerinden hoşlanacağın konusunda garanti veremem. Onu arkadaşlarının yamna getirmemi istediğinden emin misin?

Marie teyzenin cevap vermesine gerek yoktu. Yüzünde kendisine ilk kez dondurma alınan bir çocuğun sevinci vardı. Madeleine onun koluna girdi ve verandaya götürüp koltuğuna oturttu. Ayaklarının altına bir tabure yerleştirip üstüne de ince bir battaniye örttü. Yaşlı kadın birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalmıştı.

Maddie birkaç dakika orada öyle durup hayatta en sevdiği yakını olan kadını seyretti. Marie teyze, Madeleine yirmi beş yıl önce iki yaşında bir çocukken yetim kaldığında göl kıyısındaki küçük evini kapatmış ve McGrath Caddesi'ndeki bu eve taşınmıştı. O günden itibaren Madeleine'in maddi manevi bütün gereksinmelerini karşılamıştı. 'Bunu asla unutmayacağım,' dedi genç kız kendi kendine. Yaşlı kadını alnından öptükten sonra mutfağa döndü.

Mutfağı temizlemek pek kolay olmadı. Omlet parçaları yere düşüp kurumuş, bir kısmı da duvarlara sıçramıştı. O işi bitirdiğinde karpuz turşusunun yarım kalan işlemlerini tamamladı. Sonra Marie teyzeye bir göz attı ve üst kata, banyoya çıktı.

Ortalık oldukça sessizdi. Kamyon ve adamlar arkalarında yüksek bir çit bırakarak gitmişlerdi. Çit McGrath Caddesi'nden Opechee Parkı'na kadar uzanıyordu. Parkta birkaç çocuk oynuyor, okul tatil olduğu için de caddenin kuzay tarafına pek az araba işliyordu Madeleine küveti doldurup içine girdi.

Marie teyze seslenirse duyabilsin diye banyo kapısını her zamanki gibi açık bırakmıştı. Ama sıcak suyun içinde gevşemişken birden irkilmesine neden olan Marie teyzenin değil, Mavisakal'ın sesiydi. Yaşlı papağan zorlukla kanat

çırparak yukarı çıkmış ve banyodan içeri dalıp küvetin kenarına tünemişti. Hey fıstık! diye bağırdı. Ne güzel şeysin sen öyle! .

Bu kadarı fazla anık! Maddie küvetin içinde doğ-rulurken çıplak göğüslerini gizlemeye çalıştı. Sonra birden yaptığı aptallığın farkına varıp kahkahalarla gülmeye başladı. Bir papağanın karşısında çıplaklığından utanması saçmalıktan başka bir şey değildi. Yine de bu hayvanın ne yapacağı belli olmazdı. Doğruca Joel'e gidip gördükleri hakkında ayrıntılı bir rapor verebilirdi!

Her ihtimale karşı papağanı banyodan kovduktan sonra küvetten çıktı ve giyindi. Aşağı inip Marie teyzenin arkadaşları için briç masasını hazırladı. Aynı grup tam yirmi iki-yıldır haftada bir kez bu eve geliyordu. Ve her seferinde de Mrs. Mahoney aynı şeyleri söylüyordu: Aman Tanrım, ne kadar büyümüşsün Madeleine!

Marie teyze uyanmış, saçını taramış, arkadaşlarını karşılamaya başlamıştı bile. En son gelen Mrs. Mahoney oldu ve Maddie'yi haya! kırıklığına uğratmadı. Aman Tanrım, ne kadar büyümüşsün Madeleine! Maddie onları salona aldıktan sonra mutfağa döndü. İkram edilecek birkaç şey hazırladıktan sonra birden teyzesine verdiği sözü hatırladı. Mavisakal'ın kafesini almak için Joel'in evine koştu.

İki bahçe arasında artık bir çit olduğunu çoktan unutmuştu. Hızla koşarken engele çarpınca hırsla dişlerini sıktı. Joel Fairmont çitin ortasına küçük bir geçiş veri bırakmayı bile düşünmemişti. Dişlerinin arasından bir küfür savurup çitin üstünden atladı.

Kafesle eve döndüğünde Mavisakal'ı yakalayıp içine sokması biraz zor oldu. Kuş kafesin içinde dört dönüyor, Hey fıstık, baksana! diye bağırıyordu yalvaran bir tonda.

Ne yapalım, bunu sen istedin! dedi Maddie kararlı bir tonda. Kuş pençelerini kafesteki trapez sopasına geçirdikten sonra gözlerini ona dikti. Sonra birden gözleri kapandı ve kendini aşağı bırakıverdi. Pençeleri hala sopaya sıkı sıkı sarılıydı, ama tepeüstü, gözleri kapalı, Ölmüş gibi duruyordu.

Kahretsin! Maddie telaşla kafesin kapışım açtı. Eğer kuşunu öldürürsem o da beni öldürür. Mavisa-kal! Hey Mavisakal!

Kuş tek gözünü açıp ona baktı. Hey, seni kandırdım bebek! diye bağırdı.

Maddie kafesin kapısını hırsla örtüp onu içeri, teyzesinin arkadaşlarının yanına götürdü.

Sonunda misafirler gitmiş, Marie teyze yemeğini yemiş, bütün işi biten turşu kavanozları altı hafta bekletilmek üzere kilere yerleştirilmiş ama Maddie de çok yorulmuştu.

Buna rağmen verandaya çıkıp gözlerini çite dikti. Eğer birazcık büyücülük yeteneği olsaydı Joel Fair-mont'a öyle bir büyü yapardı ki, bu evde bir ay bile oturamazdı. Hatta daha iyisi onunla evlenmekti galiba. O adamın başına

bundan daha büyük bir felaket sarılamazdı. Dünyanın kaç bucak olduğunu ancak o zaman anlayabilirdi.

'Evet,' dedi içinden bir ses alayla. 'Böyle bir evlilik birine herhalde dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdi.'

Ama bunları daha fazla düşünecek hali yoktu. Çok uzun, yorucu bir gün geçirmişti. Yumruklarını sıkarak çite bir kez daha baktıktan sonra omuzlan çöküverdi.

Tam bu sırada mutfak kapısının açılıp kapandığını duydu. Marie teyze yanına gelmişti.

Burada ne yapıyorsun Madeleine? diye yumuşak bir sesle sordu teyzesi.

Karpuz turşusunu şimdi bitirip kilere yerleştirdim. Biraz hava alıyordum, diye karşılık verdi genç kız.

İyi canım, dedi teyzesi. Tekrar içeri girip örgüsünün şişlerini aramaya başladı.

Bölüm Dört

Hayatımda bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum, diye söylendi Madeleine, koltuklardan birine çökerken. O aptal kadın bir günde tam üç ev birden gezmek istedi.

Ama sonuncusunu sattın ona değil mi? Teyzesi çayı hazırlarken yeğeninin omzunu sevgiyle okşadı.

Evet, sonuncusunu sattım, dedi Maddie, yüzünde keyifli bir tebessümle. Ama korkarım bu sattığım son ev olacak. Bunu bile satmama izin vermesi için Henri'ye yalvarmak zorunda kaldım. Bir komisyoncu yılda genellikle sekiz ya da dokuz ev satıp komisyon alıyor. Ben bu yıl şimdiye kadar on ev sattım. Henri biraz ara vermemi ve diğer komisyoncuya da şans tanımamı söylüyor.

Henri'ye yalvarmak zorunda kalman haksızlık, dedi teyzesi. Bir şey satabilmek için yetenek, cazibe ve akıl gerekir. Sende bunların hepsi var. Charbonne-au kanından olduğun halde bunlara nasıl sahipsin anlamıyorum ya...

Aman teyze! Maddie güldü. Büyük babamla evlendiği için kız kardeşini hiç affetmeyecek misin? Aradan çok uzun zaman geçti artık. Çayından bir yudum içti. Ha aklıma geldi, Hun İmparatoru Attila'dan haber aldın mı? Bir haftadır görmüyorum da.

Attila mı?.. Yani Joel'i mi kastediyorsun? Yaşlı kadın gülümsedi, ama hemen arkasından mahzunlaştı. Korkarım Joel bu semtten memnun kalmadı. Neden? Yine ne yapmışız?

Bilmiyorum... Önce bizim bahçede oynayan çocuklar çıktı ortaya. Çok gürültü ediyorlardı. Geçen gün de bir grup çocuk onun evinin önünde, caddede top oynamaya kalkmışlar ve bütün uyarılarına rağmen gürültü etmekten vazgeçmemişler. Her gün yeni bir şey oluyor ve onu çok rahatsız ediyor. Aslında senin bu çevredeki herkesi gayet iyi tanıdığını ve söz

geçirebileceğini, senden yardım istemesini söyledim. Nasıl kızdı bilemezsin. Senden yardım isteme fikri nedense onu çileden çıkardı. Homurdanarak gitti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi dün de...

Dün ne oldu? diye sordu Maddie heyecanla. Marie teyze omuzlarım silkti. MehitabePin onun kuşunun peşinde olduğunu söyledi. Ne kadar saçma bir fikir! Sanki benim kedim o kadar kart bir kuşu yemek istermiş gibi! Joel kırk yaşında olduğunu söylüyor. Maddie neredeyse ağzındaki çayı teyzesinin yüzüne püskiirtecekti. Yani Joel kırk yaşında mıymış? diyebildi.

Saçmalama Madeleine! Ben papağandan söz ediyorum. Joel daha otuz üç yaşında. O kuşun adı neydi? Mavisakal mı?

Evet, Mavisakal. Papağanlar epey uzun yaşıyorlar.

Haklısın. Bir de beni düşünsene, yaşım o papağanın iki katı kadar!

İki kadın kahkahalarla gülmeye başladılar. Pekala, bizim büyük beyaz avcı nerede şimdi? diye sordu Maddie.

Bilmiyorum. Bu sabahtan beri görmedim, diye rapor verdi teyzesi. Belki...

Mutfağın pencereleri açıktı ve dışarısı sessizdi. Ama tam bu anda karşı evden müthiş bir gürültü yükseldi. Küfürler, kedi miyavlamaları, papağan ciyaklamaları birbirine karışıyor, uyumsuz bir orkestra gürültüsü kulakları tırmalıyordu.

Tanrım! Kedimizi öldürecek! diye bağırdı Maddie, ayakkabılarını hızla ayağına geçirirken.

Öyle bir şey yapmaz, dedi Marie teyze yumuşak bir sesle. İyi bir insan o.

Sesleri duymuyor musun? Maddie teyzesini dinlemeden mutfaktan fırlamış, merdivenlerden aşağı koş-mava başlamıştı. Çitin üstünden atladıktan sonra avaz avaz bağırarak karşı eve koştu.

Madeleine bağırarak merdivenleri çıkarken Joel de verandada göründü.

Ne oluyor? diye homurdadı. O lanet olası kedinin saldırdığı.yetmiyormuş gibi sen de ona yardıma mı geldin?

Madeleine ani bir hareketle durdu, bu arada ayakkabılarından biri ayağından fırlamıştı. Joel'e baktığında üstünde gömlek olmadığını gördü ve tam omzunda kan sızan birbirine paralel dört sıyrık vardı.

Ne...ne oldu... diye kekeledi.

Kahrolası kedin beni tırmaladı! Joel elini omzuna götürdü. Bu kan yeterli değil mi yoksa bir de imzalı belge mi getirmem gerekiyor?

Benim kedim bir insana asla saldırmaz, dedi Maddie, kendinden emin bir tonda. İnsanlara karşı derin bir sevgi besler. Kendini savunmasını gerektirecek ne yaptın ona?

Joel ona alaycı bir bakış fırlattı. Bak ufaklık, senin o lanet kedin benim arkam dönükken evime gizlice girdi, öldürmek amacıyla papağanıma saldırdı ve ben kuşumu korumak isteyince de üstüme atladı... Tanrım, Mavisakal nerede?

Kimin umurunda? Benim kedim nerede? Kedinin canı cehenneme! Joel'in öfkesinin rüzgarı neredeyse Maddie'yi merdivenlerden aşağı yuvarlayacaktı. Genç kız tutunmak için parmaklığa yapıştı. Benim kuşum geriyatrik bir vaka! diye devam etti Joel. Mavisakal bu kadar heyecana dayanamaz! Az sonra kalp krizinden ölebilir!

Yani sen şimdi kuşunun kedimi kızdırmak için hiçbir şey yapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Hiç terbiyesizce şeyler söylemedi, ortalığı kızıştırmadı, komşusunu kızdırmak için araya çit falan çekmedi, öyle mi?

Evet, öyle! diye bağırdı Joel. Bir türlü anlayamıyor musun? Kedin bana ve kuşuma saldırdı. Tanrım, nerede bu hayvan? Mavisakal! Joel ciğerlerinin bütün gücüyle bağırınca çatıya uzanan ağaç dallarından birinden bir kanat sesi geldi. Hemen arkasından korkmuş bir papağan sesi, Güzel bebek, fıstık! diye bağırdı. Aynı anda Mavisakal daldan havalanıp doğruca Maddie'nin omzuna kondu. Ve bütün çabalara rağmen Joel'in omzuna geçmeyi reddetti.

Yaptığını gördün mü, diye söylendi Joel, Mavi-sakal'ı almak için parmağını uzatarak. Ama papağan sanki öldürseler Joel Fairmont'a gitmeyecekmiş gibi başını kanatlarının arasına sokup tüylerini yalamaya başladı.

Kim, ben mi? Benim bu hayvana ancak yardımım dokunmuş olabilir. Sayemde biraz akıllanmaya başladı galiba! Madeleine kendisinden uzaklaştırmak için papağana öldürücü bakışlar fırlattıysa da hiçbir yararı olmadı.

Yaptığın ortada, diye homurdandı Joel. Kedini üstüme saldığın yetmiyormuş gibi bir de papağanımı bana yabancılaştırıyorsun. Kendinden utanmalısın!

Bunu yapması gereken sensin! diye bağırdı Maddie. Söyle, kedim nerede?

Joel eliyle kapıyı işaret etti. Bu evde on dört oda, yirmi iki dolap var. Kedin içerlerde bir yerlerde olma: lı, tabii Mavisakal gibi camlardan birinden dışarı kaç-madıysa!

Benim kedim uçamaz! Sonunda evinde saldırgan bir hayvan beslediğin için seni mahkemeye vermek zorunda kalacağım! Şimdi, kedimi getiriyor musun?

Kesinlikle böyle bir niyetim yok. Joel yüzünü buruşturdu. Omzundan sızan kan kolunun üstünden akıyordu. Maddie onun yarasının bayağı derin olduğunu ilk kez o zaman fark etti.

Omzunu sarabilirim, dedi birden üzülerek. Ama Joel bu teklif karşısında sanki yılan sokmuş gibi irkildi.

Senin yerine Mavisakal'ın pansuman yapmasını tercih ederim! Dokunduğun her şey küçük hamın... Her neyse, git de o lanet kedini bul!

O lanet kedi değil! diye söylendi Maddie, hırsla mutfağa girip oradan alt kattaki odalara geçmek üzere. Tezgah ve lavabo tepeleme bulaşıkla doluydu. Ayrıca içerisi kokuyordu. Ama bunlar umurunda bile değildi. Mehitabel'e seslenerek içeri geçti.

Oturma odasının durumu mutfaktan da berbattı. Parti gecesi altüst olan mobilyalar şöyle bir yerleştirilmiş ama ortalığın temizlenmesi için hiçbir şey yapılmamıştı. Maddie alt kattaki her odayı, her köşeyi dikkatle aradı. Ama Mehitabel ortalıkta görünmüyordu. Merdivenlerden ikinci kata çıkarken Mavlsakal'ın çenesi açıldı.

Ne oldu bebek? diye sordu. Maddie birden durdu. Bu kuşun belirli bir kelime dağarcığından başka bir şey bilmediğine ve kavrayışının olmadığına inanmak çok zordu.

Kedimi arıyorum, dedi Maddie sert bir sesle.

Bu sözcük yeterli oldu. Kedi! diye bağıran Mavisakal hemen havalandı, Maddie'nin başının üstünde iki daire çizdikten sonra tavandan sarkan avizeye tünedi. Hayvanın uçma yeteneği son derece sınırlıydı. Belki bunun yaşıyla da ilgisi vardı ama birkaç metrelik mesafelerin dışında pek uçamıyordu. Orada durup başını yana eğdi ve Maddie'yi bakışlarıyla izledi.

ikinci katta kesin bir sessizlik hakimdi, tavan arasına çıkan kapı da kapalıydı. Bu durumda tek tek bütün odaları aramak gerekecekti. Maddie koridorun başından başlayıp odaları aradı. Görünüşe bakılırsa sadece koridorun sonundaki bir tek oda kullanılıyordu. Duvarın yanındaki yatak dağınıktı. Açık pencerenin önündeki masanın üstünde bir daktilo, hemen yanında da rahat bir koltuk vardı. Dışarı çıkış için tek yer burası olduğuna göre Mavisakal buradan uçmuş olmalıydı. Peki Mehitabel neredeydi? Maddie kedisine seslendi.

Pencerenin dışından bir mivavlama geldi. Madeleine bir çığlık atarak masayı hızla kenara itti. Daktilonun kenarında yığılı duran'kağıtlar yere saçıldı.

Maddie yarattığı kargaşanın farkında bile olmadan yüreği ağzında pencereden şarktı. Mehitabel elinin uzanamayacağı bir noktada, pervazın yanından geçen saçağa sımsıkı tutunmuş, aşağı düşmemeye çalışıyordu.

Aman Tanrım... diye mırıldandı Madeleine. Mümkün olduğunca sarkıp elini hayvana uzatritaya çalıştı. Kediyi tutabilmesi için birkaç santim daha uzanması gerekiyordu ama bunu düşmeden nasıl başarabileceğini bilmiyordu. Bu arada Mehitabel yürek parçalayıcı bir şekilde miyavlıyordu. Madeleine son bir gayretle uzanmaya çalıştı.

Şimdi ne halt ediyorsun? Joel odaya girip doğruca pencereye yürüdü. Seni budala! diye söylenerek Madeleine'in pantolonunun beline yapıştı.

Kedim! diye bağırdı Madeleine, biraz daha uzanmaya çalışırken. Gözleri iyi görmüyor. Senin lanet olası kuşun onu tuzağa düşürmüş!

Eğer kedine biraz daha sık yemek verirsen kuşun peşine düşmezdi! Hadi, gel buraya ufaklık. Sen de uçmasını bilmiyorsun, yerden epey yüksektesin!

Maddie aşağı baktığında neredeyse dilini yutacaktı. Gerçekten burası çok yüksekti ve Maddie'nin de yükseklerle arası pek iyi değildi. Beni içeri çek, diye yalvardı.

Joel bu sözü ikiletmedi. Onu pantolonundan sıkıca kavrayıp hızla çekti. Ama pantolonun kemer kısmı Jo-el'in elinde kalmış ve Maddie geriye uçarak masaya çarpmış, daktilo bir tarafa, kendisi bir tarafa savrulmuştu.

Ne...ne yapıyorsun? diye bağırdı doğrulmaya çalışırken. Bu aırada gözü daktiloya takıldı. Şaryosu kırılmıştı. Ama Maddie'nin kendi derdi kendisine yetiyordu. Pantolonun arka dikişi boydan boya yırtılmış, arkasını elleriyle kapatmak zorunda kalmıştı. Sızlayan kemikleri de öfkesinin iyice artmasına neden oluyordu.

Seni...canavar! diye bağırdı. Bak ne yaptın!

Bakıyorum. Joel içini çekti. Tanrım, yirmi beş yaşına kadar sağ kalmayı nasıl becerdin sen?

Yirmi yedi! diye itiraz etti Maddie. Bak, pantolonuma ne yaptın! Alalı daha iki hafta olmuştu!

Sen benim daktiloma baksana! Alalı daha üç hafta olmuştu. Müsvettelcrim! Yere saçılan kağıtları yeni fark etmişti. Telaşla diz çöküp onları üst üste dizmeye başladı.

Müsvetteleriymiş! Madeleine alaycı bir kahkaha attı. Bir yığın kağıt sadece. Şu evin haline bakan biri neyin roman taslağı neyin boş kağıt olduğunu nasıl anlar acaba?

Eğer bu müsvettelerin bir tek sayfası bile kaybolursa, dedi Joel, kelimelerin üstüne tek tek basarak. Vücudundaki bütün kemikleri tek tek kırarım. Söylediğimi anladın mı kadın?

Maddie'nin teslim olmasına neden olan, bu tehdit değildi. Peş peşe gelen olayların ağırlığı altında yorulmuştu. Dizlerinin üstüne çökerek kağıtları toplamaya başladı. Bir yandan da kağıtlara göz gezdiriyordu. Bir aşk romanı! Demek Joel Fairmont bir aşk romanı yazıyordu!

Çek ellerini kağıtlarımdan! diye bağırdı Joel, onun elindekileri hızla çekerek. En üstteki iki kağıt ortasından ikiye yırtıldı. Joel korkunç bir öfkeyle ayağa kalkıp onun tepesinde dikildi.

Maddie de bir atlet çevikliği ve zarifliği ile yavaşça doğruldu. Hıçkırıklarını bastırmak için bir elini ağzına kapattı.

Sakın bana vurmaya kalkma! diyebildi.

Bu sözler neredeyse sihirli bir etki gösterdi. Joel'in çatılan kaşları gevşedi, yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Hayır, dedi, gülümsemesi bütün yüzüne yayılırken. Ben kızlara vurmam.

Maddie o alaycı gülümsemeden kaçmak için geriledi. Sonunda sırtı duvara yaslandı. Bu sefer yüreğini saran korku değişik bir korkuydu. Bir korku ve bir heyecan. Kızgınlığı bir anda geçivennişti, ama göğsünde kavuşturduğu kolları hala titriyordu.

Demek çitlerden hoşlanmıyorsun, diye mırıldandı Joel. İyi komşuluk ilişkilerine aykırı buluyorsun demek?

Pencereden hafif bir tıkırtı geldi. Maddie yan gözle baktığında MehitabelMn içeri atladığını gördü. Demek kedisi kendi kendini kurtarmayı başarmıştı. Rahatlayarak bütün dikkatini Joel'e çevirdi. Bu adamın alaycı tavırları, aşırı gururu çileden çıkmasına neden oluyordu. Yumruklarını sıkarak ondan gelecek bir saldırıya hazırlandı. Ama genç adam yavaşça yaklaşıp onu ' kollarının arasına aldığında hiçbir tepki gösteremedi.

Yapma bunu, diye mırıldandı, bastırmaya çalıştığı duyguların boğuklaştırdığı sesiyle.

Bunu mu söylüyorsun? dedi Joel, onun dudaklarına eğilerek. Dudakları birleştiğinde Maddie gözlerini kapattı.

Hiçbir şey. hiçbir şey düşünemez olmuştu. Joekin dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Sadece onun dudaklarının ve dilinin verdiği zevk vardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. 'Bir de ondan nefret ediyorsun değil nıi?' dedi içinden bir ses, alayla. Maddie bu saçma düşünceyi kovmak ister gibi elini bilinçsizce havada salladı. Ama tamamen bir rastlantı eseri eli Joel'in gözüne çarpmış ve öpüşmeleri yarıda kesilmişti.

Tanrım! diye homurdandı genç adam, geri çekilirken. Yaptıkların yetmiyormuş gibi şimdi bir de gözümü çıkartacaksın!

Bu sözler Maddie'nin aklını başıpa toplamasına yetti. Bunu hakettin! diye bağırdı. Başına gelebilecek her şeyi hak ettin seni canavar! Umarım kangren olursun ya da daha kötüsü her neyse onu!

Ne! diye homurdandı Joel. Birbirlerine Öldürecekmiş gibi baktılar.

Ben... Madeleine cümlesini tamamlayamadı. Kenarda duran Mehitabel'i kaptığı gibi kolunun altına sıkıştırdı ve sanki şeytan tarafından kovalanıyormuş gibi merdivenlerden aşağı koştu. Ancak kendi evine girip kapıyı kapattığında ne şeytanın ne de Joel Fairmont' un onu kovalamadığını anladı. Ve bunu anladığı anda yüreğinin acıyla kasılması karşısında şaşırdı.

Çok iyi bir adam. Marie teyze birkaç gün sonra pencerenin yanından uzaklaşırken mırıldandı. Şimdi de parkta çocuklarla beyzbol oynuyor.

Çocukları uyarmak gerek, diye söylendi Madeleine. Toplarını çalıp kaçabilir. Bir şeytan o. Oturma odasındaki kanepeye kıvrılmış, ayaklarını altına almıştı. Saat henüz erkendi. Yedi bile olmamıştı. Havanın kararmasına en az bir buçuk saat vardı. Ama bütün gün ek bir iş bulabilmek için dolaşıp durduğu için çok yorgundu. Dinlenebilmek için uzun uzun banyo yapmış, sonra da eski bir şort ve gömlek giyip kanepeye uzanmıştı.

Bu akşam erken yatacağım, dedi. Hafta sonunda dinleneceğim. Pazartesi günü de sanırım VVeirs'e gideceğim. Henri o gün sürat motorunu bana ödünç verebileceğini söyledi. Sen de motorla gezmek ister misin teyze?

Ben mi? O delice sürat yapan motorlarla mı? Aklımı kaçırmadım daha!

Madeleine omuzlarını silkti. Teyzesi yaşındaki insanların böyle sporlardan zevk almasını beklemek saçmalıktı zaten. Pekala, dedi. Ben tek başıma

giderim. Doğru bir şey değil bu, diye itiraz etti teyzesi. O motorlar çok tehlikeli. Çok tehlikeli. Ah, bak! Neye bakayım?
Mr. Fairmont bize geliyor. Çitin üstünden tıpkı bir atlet gibi atladı. Bize geliyor. Ne kadar hoş değil mi? Maddie bir yerine iğne batırılmış gibi sıçradı. Buraya mı geliyor? diye bağırdı. Yoo, hiç hoş bir şey değil bu! Hemen kapıları kilitleyip ışıkları söndürelim. Evde olmadığımızı sansın.
Nedir bu aptallık? diye bağırdı Marie teyze. Ben sana böyle mi terbiye verdim? Zavallı adamın belki de konuşacak birilerine ihtiyacı var. Aklı başında binleriyle konuşmak ihtiyacında belki de! Yaşlı kadın hemen üstünü başını düzeltip saçlarına çeki düzen verdi ve gülümseyerek arka kapıya gitti.
İçeri girmesine izin verme! diye bağırdı Maddie. Ama geç kalmıştı. Teyzesinin onunla konuşmaya başladığını ve o canavarı içeri davet ettiğini duydu. 'Üs-tümdc\de en güzel giysilerim var,' diye düşündü yüzünü buruşturarak. 'Ne zaman bu adamla karşılaşsam nedense kötü bir durumda oluyorum.'
Teyzesiyle Joel Fairmont mutfakta konuşuyorlardı ama Madeleine hızla yukarı kaçma şansım kaybetmişti. Sinirli hareketlerle at kuyruğunu düzeltip eline bir dergi aldı ve koltuğa gömüldü.
Bak kim geldi? dedi teyzesi, Joel'i önden iterek oturma odasına girdiklerinde. Yaşlı kadın büyük bir zafer kazanmış gibi heyecanlıydı.
Maddie dergiyi yavaşça indirip onu yukarıdan aşağıya soğukça süzdü. Teyzesi bile birden buz kesen havayı hissetmişti. Kim geldi? dedi Maddie.
Mr. Fairmont tabii ki! dedi teyzesi, neşeyle şakıyan bir kuş sevinciyle.
Demek Mr. Fairmont! diye söylendi Maddie. Madeleine! Teyzesinin sert sesi Madeleine'i birden irkiltti. Küçücük bir kızken teyzesinin bu tonda konuştuğunu duyduğunda bir anda cici bir kız oluverirdi.
Bu sefer de aynı şey oldu. Farkına bile varmadan, İyi akşamlar Mr. Fairmont, dediğini duydu. Kendi sesi kulaklarına yabancı geliyordu. Bu şerefi neye borçluyuz acaba?
Ben gidip hemen hazırlayayım, dedi teyzesi. Madeleine onun daha ne hazırlayacağını anlamaya fırsat bulamadan bir genç kız gibi sekerek odadan çıkmıştı bile.
Joel kanepenin tam karşısındaki koltuğa geçip oturdu. Ama her an saldırıya uğramaya hazırıklıymış gibi tedirgindi. Az önce çocuklarla top oynamasına rağmen oldukça bakımlı bir görünüşü vardı. Saçları gayet düzgün taranmıştı, koşup terlemiş bir adam gibi değildi.
Teyzeni çok seviyorum, dedi, gayet ciddi bir açıklama yapan bir diplomat edasıyla. Ellerini dizlerinin üstüne koymuş, gözlerini Maddie'ye dikmişti.
Ben de, diye karşılık verdi Maddie her zamanki aksiliğiyle. Bacaklarını koltuktan aşağı sarkıtıp bitiştirdi. Elindeh gelse şortunu uzatıp pantolon haline getirecekti. Bu adamın çıplak bacaklarım seyretmesinden tedirgin

oluyordu. Bacaklarının gereğinden fazla uzun olduğuna yıllar önce karar vermişti..

İkimizin arasındaki bu oyuna teyzenin katılmasını istemiyorum, dedi genç adam, duyulur duyulmaz bir sesle. Madeleine onun bu kadar alçak bir sesle konuştuğuna ilk kez tanık oluyordu. Şimdiye kadar birbirlerine hep bağırmışlardı. Ama böyle konuştuğunda çok daha çekici olduğunu itiraf etmek gerekiyordu.

Ben seninle oyun filan oynamıyorum, diye karşılık verdi sert bir tonda. Odanın havası on derece daha azaldı. Bu adamın taktiklerine kanıp teslim olacak değildi! Belki de buraya gelme nedenini bana açıklarsın ha?

Annemle uzun uzun konuştum ve...

Anneni nihayet görebildiğine sevindim, dedi Maddie sahte bir tatlılıkla. Pekala, bizi ziyaret etmeni neye borçluyuz?

Teyzen beni yemeğe davet etti, dedi Joel gülerek. Yemek yemediğimi fark etmiş, o yüzden davet etti.

Yani'gözlerine şöyle bir baktı ve aç olduğunu anladı öyle mi? dedi Maddie alaycı bir sesle. Senin evine girmek kesinlikle yasak, ama sen istediğin zaman elini kolunu sallayarak benim evime girebilirsin, öyle mi? Senin koyduğiın çitin kanunu bu mu?

Joel çitle ilgili soruyu duymazlıktan gelerek, Burasının teyzenin evi olduğunu sanıyordum, dedi. Bir centilmenle yemek yemek sende hazım zorluğu mu yaratıyor yoksa?

Bilmiyorum. Ortada bir centilmen olmadığına göre bu gece bunu öğrenmem de imkansız görünüyor. Ayrıca burası benim evim.

öyleyse ben gitsem iyi olacak. Joel yerinden kalkınca Madeleine ne kadar korkunç bir şey söylediğini fark etti.

Hayır, lütfen, diye yalvardı. Lütfen g 1. .e. Böyle bir şey söylemem çok ayıptı. Evet, evin saröi benim ama burası Marie teyzemin yuvası. Eğer şeytanı bile yemeğe davet etmek isterse, bunu yapmaya hakkı var. Joel gülerek tekrar yerine oturdu. Ve sonunda bunu yaptı değil mi? Yani şeytanı davet etti?

Ben sadece lafın gelişi söylemiştim, dedi Maddie, kederli bir sesle. Sonra konuyu değiştirmeye çalıştı. Kuşun daha iyidir umarım?

Ne demek istiyorsun? Papağanlar uzun yaşar ama Mavisakal yeterince yaşadı zaten. Bundan sonra günleri sayılı. Bana bunu hatırlatmaya mı çalışıyorsun? Kötü bir niyetim yoktu. İstersen havalardan söz edelim. Ya da istersen şu senin çitinden?

' Aslında çit fikrinin pek doğru olmadığım kabul ediyorum. Ama onu yaptırmamı annem istemişti ve o ev anneme ait. Bu kentte konuşabilecek başka ne gibi konular var peki?

Maddie duyduklarına inanamayarak şaşkınlıkla ona baktı. Demek orası annesinin eviydi! Çiti yaptırmasını isteyen de annesiydi! Oysa Madeleine Charbonneau bu yüzden hep onu suçlamıştı.

Şaşkınlığını gizleyebilmek için, Oh, konuşulacak çok şey var, diye kekeledi. Yeni doğan bebekler, ölenler, kente gelen turistler... Demek orası annenin evi? Çit de annenin çiti?

Evet. Joel içini çekerek ensesini ovuşturdu. Maddie uzanıp onun ensesine masaj yapmamak için kendisini zor tuttu. Öyle berbat görünüyordu ki, kalbi onun için parça parça oluyordu. Bir süre sonra buraya gelip bir müddet burada oturmak istiyor, diye devam etti Joel. Maddie kulak kesildi. Joel'in konuşma tarzı na bakılırsa annesinin buraya geleceğini öğrenince bayağı canı sıkılmıştı. Maddie, bunun kendisi için mükemmel bir fırsat olabileceğini düşündü.

Biliyor musuıı, dedi, havadan sudan söz eder gibi kayıtsız bir tavırla. Annen gelecek, yakında okullar da açılacak. O zaman burada çalışman çok zorlaşacak. Senin çok daha sessiz ve ıssız bir yere ihtiyacın var.

Joel başını kaldırıp ona baktı. O gece ilk kez gülümsedi.

Yeni satışa çıkarılan bir ev biliyorum, diye devam etti Maddie. Kocaman bir arazi ve bir sürü oda. Herkesten uzaklaşıp bütün dikkatini işine vermek isteyen bir yazar için mükemmel bir yer.

Böyle bir yerle ilgilenebilirim, dedi Joel. Dikkatle Madeleine'e baktı. Tabii önce görme n gerek. Görmediğim hiçbir şeye para yatırmam.

Elbette! dedi Madeleine. Bundan çok daha küçük evlerin satışından elde edilen komisyonla insanlar zengin olabiliyorlardı. Ama iyi bir komisyoncu gereğinden fazla ısrar etmemek ve belli bir noktada konuyu kapatmak gerektiğini bilirdi. Odada bir sessizlik oldu. Madeleine yeni bir konu bulup konuşmayı sürdürebilmek için beynini zorladı. Her şeye rağmen aklı hep aynı noktaya takılıyordu. Satıştan son derece yüklü bir komisyon olacaktı, üstelik Joel Fairmont da buradan tam on kilometre uzağa gidecekti. Bundan daha iyisi can sağlığıydı!

Roman işi nasıl gidiyor? diye sordu sonunda.

Anlaşılan yanlış konu seçmişti. Joel kaşlarını çatarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Pek iyi değil, dedi içini çekerek. Galiba biraz ilhama ihtiyacım var. Belki de esas neden bu evin çok gürültülü olması.

Ben de bundan söz ediyordum, dedi Maddie, fırsatı değerlendirerek. Bahsettiğim ev gerçekten herkesten uzak bir yerde. Winnipcsauki Gölü'nde aslında iki yüz yetmiş dört irili ufaklı ada vardır. Bu adaların her birinde de bir tek ev bulunur. İnsan bundan daha sessiz sakin bir yer bulamaz. Murchison'un tam bu koşullara sahip bir yer olduğunu biliyorum. Küçük bir adada kocaman bir ev.

Ne oluyor? İşinden başka bir şey düşünmeyen bir satıcıyla karşı karşıya mıyım?

Meraklı komşuların ve kedilerinin olmadığı bir yerde, tamamen sana ait bir adada ne kadar rahat edeceğini bir düşünsene. Sonbaharda okullar açıldığında bu caddenin ne kadar gürültülü olacağını biliyor musun? Vızır vızır trafik işleyecek. Arabalar, kamyonlar, bağırıp çağıran çocuklar... şimdi buraya gürültülü diyorsun, asıl o zaman gör nasıl olacak. Üstelik buraya çok uzak olacak, annen burada yaşamaya karar verse bile • ^k sık seni ziyarete gelemeyecek.

Sen de tam bu sırada koşulları tam baha uygun bu evi buluverdin demek! Ne kadar ilginç bir rastlantı! Tabii önce Henri ile konuşmam gerek, dedi Maddie. Onu biraz daha heyecanlandırması gerekiyordu. Evin başka talibi olup olmadığından emin olmalıyım.

Joel yemi yutmuştu, ama yanlış bir yemdi yuttuğu. Bu Henri de kim? dedi, birden öne doğru eğilerek. Madeleine'in üstüne atlayacak gibiydi.

Henri... Henri LeFleur benim emlak bürosundaki patronum, dedi Maddie, bacak bacak üstüne atarak. Tek özelliği bu mu? Joel'in kaşları yükseldi. 'Nesi var bu adamın?' diye düşündü Maddie. Şeyy. .Özelliklerinden sadece'biri bu. Joel başka bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki Marie teyze mutfaktan geldi. Yüzü ışıl ışıldı. Siz ikiniz nihayet sohbet edecek bir konu buldunuz galiba, dedi sevinçle. Hadi gelin bakalım. Yiyecek hafif bir şeyler hazırladım.

Yemeğe oturduklarında Marie teyze, Joel bana çalışmasının yeterince hızlı gitmediğinden yakınıyordu, dedi. Biraz ilhama ihtiyacı varmış.

Yardımcı olabileceğimi sanmıyorum, dedi Maddie nazikçe. Bu ikisi mutfaktaki o kısa konuşmaları boyunca epey bilgi alışverişinde bulunmuş olmalıydılar. Yoksa ikisi birlikte Maddie'nin arkasından bir dolap mı çeviriyorlardı? Ne tür bir ilhama ihtiyacınız var Mr. Fairmont? diye sordu.

Bana lütfen Joel de, dedi genç adam. Açıklaması biraz zor. Şey., tarihi bir aşk romanı yazıyorum ve...

Demek öyle bir kitap yazıyorsun? dedi Maddie alaycı bir tonda. Best seller kitaplardan yani? Beş yüz sayfa boyunca ihtiras, tutku, aşk, tecavüz... Madeleine! Marie teyze öyle sinirlenmişti ki çorbasını masa örtüsüne döktü.

Ama söylediğim doğru teyze, dedi Maddie. Best seller listelerindeki kitapların hepsi öyle. Devir değişti artık hayatım. Sen hiç S.E.X.'ten söz edildiğini duymadın mı? Herhalde gençken duymuşsundur.

Biz onu çok duyduk, dedi teyzesi dişlerinin arasından. Ama kitaplardan değil. Ayrıca böyle şeylerden yemek masasında söz etmezdik. Korkarım seni çok kötü yetiştirmişim Madeleine Annette Charbonneau! Maddie irkildi. Teyzesi ona bu isimle bir şey söylediğinde genellikle çok sinirlenmiş olurdu. Üzgünüm, diye mırıldandı, ama üzgün olmadığı her halinden anlaşıyordu. Yanında oturan Joel'in gülümsediğini fark edince ayağıyla onun bacağına bir tekme indirdi. Ama ayağında ayakkabılarının olmadığını unutmuş, sonunda kendi canı yanmıştı. Joel'in bu tekmeyi hissettiğinden bile emin değildi.

Güzel, dedi teyzesi. Bazen hepimiz böyle sivri çıkışlarda bulunuruz Joel. Gençleri hoşgörmek gerek. Elbette, dedi genç adam. Ama Maddie onun bu sözü söylerken bacağını geriye çektiğini fark etti.

Masanın altındaki savaşın farkında olmayan Marie teyze, Madelcine'in araştırmanda sana yardımcı olacağından eminim, diye devam etti. Pazartesi günü işi yok zaten.

Ama teyze... Maddie itiraz etmeye yeltendi. Ayrıca o gün ona eşlik edecek birine ihtiyacı var, diye devam etti teyzesi, bu itirazı hiç duymamış gibi. Senin de Weirs'de işine yarayacak bir şeyler bulacağından eminim Joel.

Elbette, dedi Maddie alaycı bir sesle. Sahilde yürürken Joel'e ilham verecek çok şeyle karşılaşacağımızdan eminim.

NVeirs neresi? diye sordu Joel.

VVeirs plajı diye bir yer, diye açıkladı Marie teyze. \Vinnipesauki Gölü ile Paugus Koyu arasında dar bir kanal. Kızılderililer balık avlamak için eskiden kanala ağ atarlarmış. Bazen de tuzak hazırlarlarmış. Nevv Hampshire'm tarihi ile ilgili ilginç şeyler bulacağından eminim. Ayrıca çok da eğleneceksin.

Evet, çok eğlenceli olabilir, dedi Maddie, ellerini masanın üstünde kavuşturarak. Belki bu arada iki iş çıkarırız Joel? Oradan Glory Adası'na gidip Murchison Şatosu'na da bir bakarız ne dersin?

Ne kadar heyecanlı! diye bağırdı Marie teyze. Orayı yıllar önce bir kez görmüştüm. Perili olduğunu söylüyor...

Teyze! Maddie'nin yükselen sesi, yaşlı kadının cümlesini yarıda kesti.

Kocakarı hikayeleriyle her şeyi berbat mı ettim? Marie teyzenin sesi hafifçe titredi.

Hiç de değil, dedi Joel. Demek perili bir ev? Eskiden beri perili evlere büyük bir ilgi duyarım zaten.
Pazartesi gidelim. Önümüzde dört gün var, öyle değil mi?

Evet öyle, diye homurdandı Maddie dişlerinin arasından. Bu adama ne yapıp edip o perili evi bütün perileriyle birlikte satmalı ve gününü göstermeliydi!

Gecenin geri kalan kısmı çabucak geçti. Teyzesi yorgun olduğu için bulaşıkları Maddie'ye bıraktı. Maddie Joel'in yardım teklifinde bulunacağını umuyordu ama genç adam böyle bir şey yapmadı. Marie teyze onları yalnız bıraktığı anda aralarındaki savaş tekrar başladı.

Pazartesi günü gelmek zorunda değilsin, dedi Maddie onu kapıdan geçirirken.

Zorundayım, diye karşılık verdi Joel kararlı bir sesle. Eğer gelmezsem teyzen üzüntüden hasta olacak.

Bak, bu saçma sapan tartışmayı keselim istersen. Senden hoşlanmıyorum. Sen de benden hoşlanmıyorsun. Bunu açıkkalplilikle kabul etmek birçok şeyi çözecektir sanırım.

Birbirimize karşı duygularımız konusunda tam anlamıyla haklı olduğun doğru değil. Yandaki evde genç bir erkeğin yaşaması fikri seni neden bu kadar rahatsız ediyor, bir düşünsene. Joel sözlerini tamamladıktan sonra bir ıslık tutturarak merdivenlerden indi ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Yandaki evde bu kadar çekilmez birinin yaşaması beni asıl rahatsız eden, diye söylendi Maddie, mutfağa bulaşıkların başına döndüğünde. Pazartesi günü sabahtan akşama kadar bu adama nasıl tahammül edeceğim?

Mehitabel, Maddie'nin bacaklarına sürünüp miyavlamaya başladı.

Derdini biliyorum, dedi Maddie kediye. Dışarı çıkıp iş pişirmek istiyorsun değil mi? İki blok ilerideki o siyah Pers.kedisinden uzak dur, anlaşıldı mı? Daha şimdiden üç tane bembeyaz yavrusu var zaten!

Mehitabel kapıya koşup tırmıklamaya başladı.

Bölüm Beş

Pazartesi sabahı Madeleine dikkatle giyindi. İçine giydiği beyaz dantelli body'nin üstüne lacivert bir pantolon, onun üstüne de hafif bir bluz geçirmiş, saçlarını hasır bir şapkanın altına gizlemişti. Omzuna astığı çantasında ise sahilde geçirilecek 'çılgınca bir gün' için gerekli şeyler vardı. Bir kasetçalar, birkaç paket kağıt mendil, küçük bir bikini...

Joel'in her zamanki Mustang'i yerine pırıl pırıl spor bir Chrysler ile yola çıkmaya hazırlandığını gören Maddie kafasından.küçük bir hesap yapmış, bu kadar pahalı iki arabaya birden sahip olan bir adamın Murchi-son Şatosu için çok daha fazlasını ödeyebileceğine karar vermişti.

Yol boyunca ikisi de birbirlerine karşı oldukça nazik ve kibar davranmaya gayret ettiler. Joel'in isteği üzerine Maddie ona bölgeyle ilgili bilgiler verdi. Birbirlerine küçük ırmaklarla bağlanan göller zinciri genç adamın çok ilgisini çekiyordu.

Buradan sağa sap, dedi Maddie birden. Tepeden aşağı inip göl kıyısındaki caddeye varacağız. Ayrıca dikkatli ol, bu kasabada geçiş önceliği yayalara aittir.

Böyle bir şey hiç duymamıştım, dedi Joel. Boston trafiğinde yayaların hiçbir hakkı yoktur.

Ben de Boston'da okumuştum. Orada yaya olmanın baştan suçlu sayılmak için geçerli bir neden olduğuna inanmıştım.

Nereye park edeceğim? Joel ayağını fren pedalına bastı. Arkasından gelen arabalar klaksonlarına basmaya başladılar hemen.

Buraya olmaz, dedi Maddie. Biraz ileride lokantanın hemen yanında bir otopark var. Oraya gidelim. Arabayı park ettiklerinde Joel, Maddie'nin elini av-cuna alarak yürümeye başladı. Böyle bir hareketi beklemeyen genç kız kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bunu Joel'e belli etmemek için kendisini toplamaya çalıştı. Ama ne olursa olsun yüreğini bir sıcaklık kaplamıştı. Joel

Fairmont istediği zaman son derece yumuşak, nazik bir erkek olabilmeyi biliyordu demek.

Kalabalık kaldırımda kendilerine yol açarak yürümeye çalışırlarken, Bu şapkayı' giymen haksızlık,diye söylendi Joel.

Maddie şaşkınlıkla baktı. Neden o?

Eğer bir erkek seni öpmek isterse kafanda o kocaman kenarlı şapkayla bunu başarması epey zor olacak.

Öyleyse o erkek kafasından o tür fikirleri silsin! diye parladı Maddie. öpüşme konusunda biraz fazla pervasızsınız Mr. Fairmont! Hırsla bağırınca biraz rahatladı. Birazcık öfkenin bir zararı olmazdı, üstelik yüreğinin kıpır kıpır oynamasına neden olan o garip duyguları bastırmasına da yardımcı olabilirdi.

Joel bir kahkaha attı. Basit bir öpüşmeyi biraz fazla büyütmüyor musun? Devir değişti artık, böyle şeyler bu kadar önemsenmiyor.

Madeleine konuyu değiştirmeyi tercih etti. Neden burada dikildiğini sorabilir miyim? Akşama kadar bu kaldırımın kenarında kıpırdamadan duracak mıyız? Trafiğin yavaşlamasını bekliyorum, dedi Joel, caddeden geçen arabaları göstererek. Burası Boston olmayabilir ama yine de ezilmeye niyetim yok. öyleyse daha çok beklersin! Madeleine ani bir hareketle onun koluna yapıştı ve kaldırımdan inip caddenin ortasına atladı. Bir anda bütün arabalar durdu.

İnanamıyorum! Arkadaşlarım böyle bir şeyin olabileceğine asla inanmayacaklar! Joel şaşkınlık içindeydi. Caddenin tek hakimi olmanın verdiği bir gururla adımlarım yavaşlatarak bu üstünlüğün keyfini çıkardı.

Sana söylemiştim. Burada yayalar her türlü geçiş üstünlüğüne sahiptir! Madeleine söylediklerini bir türlü anlamayan küçük bir çocuğa sabırla ders verir gibiydi.

Peki, bu kuralı kim koymuş?

Ticaret Odası’nın önerisiyle Belediye. Nedeni de son derece basit. Burası kentin ana caddesi. İnsanlar burada rahatça yürüyebilirlerse sağlarına sollarına bakma ve alışveriş etme imkanları olur. Ama arabayla geçenler nasıl olsa başka bir yere gidiyorlardır. Paralarını başka bir yerde harcamak istiyorlar diye onları ödüllendirmek gerekmez değil mi? Ama biraz çabuk ol, geçiş üstünlüğün var diye caddenin ortasında dikilmen de gerekmiyor değil mi?

Bu lanet olası sepetin içinde ne var? diye söylendi Joel, Marie teyzenin hazırladığı yemek sepetini öteki eline geçirirken. Alışveriş yapmak için süpermarkete mi gittin?

Maddie şapkasını geriye itti. Bu adamın söylediği her şeyin, sorduğu her sorunun arkasında gizli bir anlam vardı. Onun için onunla konuşmadan önce kafasından neler geçirdiğini anlamak için yüz ifadesini görmeliydi.

Hayır, dedi. Bu hafta alışverişe gitmedim. Evde yiyecek bir şeyler hazırladım sadece. Neden sordun?

önemli bir nedeni yoktu. Joel omuzlarını silkti. Benim ruhumda bakkallık var herhalde.

Joel'in alaycı tonlaması Maddie'nin çileden çıkmasına yetti. Bu kadar züppe olman gerekmiyor! diye söylendi. Eğer işini ciddiye alıp en iyi şekilde yapmaya çalışırsan bakkal olmanın kötü bir yanı yoktur. Özellikle süpermarketler uygarlığımız için çok yararlıdır. Joel düşünceli bir şekilde başını salladı. Doğrusu, işe bu açıdan bakmamıştım hiç, diye mırıldandı.

Bakman gerekirdi, diye söylendi genç kız. Senin en kötü taraflarından biri ne biliyor musun... Nasıl olsa söylemeden için rahat etmeyecek değil mi?Joel gülümseyerek onun sözünü kesti.

Evet öyle! Kibir! Senin sorunun bu. Başarılı bir yazarsın diye marketçilik yapanlara tepeden bakıyorsun. Mutluluğun sırrı, yaptığın işi, her ne iş yapıyor olursan ol, en iyi şekilde yapmaktır! Maddie yumruklarını sıktığım fark etti. Neredeyse ona bir yumruk indirecekti. Ama böyle bir şey yaparsa teyzesi onu hiç bağtşlamazdı herhalde. Parmaklarım gevşetti. Kibirli adam, ne olacak!

Joel onun koluna girip yürümeye devam etti. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı, ama aklı çok uzaklarda gibiydi. Yol göl seviyesinden yüksekteydi. Aşağıda limana bağlı tekneler masmavi sular üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Bu arada bir vapur rıhtıma yanaştı ve yüzlerce insan inmeye başladı.

Çılgınlık bu, dedi Joel hayranlıkla. Boston'da hiç böyle bir şey görmedim.

Maddie güldü. Boston limanı öylesine kirli ki balıklar bile neredeyse suyun üstünde yürüyecekler. Ama biz burada gölü temiz tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu bölgenin esas geçim kaynağı turizm. O yüzden de göl, insanların gözbebeği durumunda. İstersen araştırmana buradan başlayabilirsin.

Maddie onu yolun kıyısındaki bir açık hava kahvesine götürdü. Kaldırıma serpiştirilmiş şemsiyeler altındaki masalardan birine oturdular. Joel ikisine de kahve ve sandviç siparişi verdi.

Kahvelerini yudumlarlarken Joel esas konuya geldi. Cebinden küçük bir defterle kalem çıkartıp, Araştırmaya nereden başlayacağız? diye sordu.

Buradan işte. Maddie önlerindeki yoldan geçenleri işaret etti. Kadınlı erkekli gruplar birbirinden ilginç giysilerle, tabii bunlara giysi denilebilirse, yürüyüşe çıkmışlardı. Esas amaç hem görmek hem de kendini göstermekti.

Joel hemen önlerinden geçen en az yüz kiloluk kadını görünce, Tanrım! diye içini çekti. Kadının üstünde küçücük bir bikini vardı ve yürürken her tarafı ayrı hareket ediyordu.

Anladın mı? dedi Maddie. Joel kaşlarını çatarak kalemini masaya bıraktı.

Peki, şunlara ne dersin? dedi Maddie. On yedi on sekiz yaşlarında iki kız üstlerinde birer bikini, ayaklarında yüksek ökçeli ayakkabılar kollarından ve

kulaklarından sarkan şıngırtılı takılarını iki yana sallayarak piyasaya çıkmışlardı.

Aman Tanrım! dedi Joel yine.

Gözlerin dışarı uğrayacak neredeyse, dedi Maddie alaycı bir sesle. Joel şaşkın bir tavırla dönüp baktı. Sanki onu ilk kez görüyordu. Benim, dedi Maddie. Madeleine Charbonneau, hatırladın mı?

Hatırladım, diye mırıldandı genç adam. Ayrıca bir şey tespit.ettim, sen kıskanç bir tipsin.

Onları mı kıskanacağım? diye karşılık verdi Maddie burnunu kıvırarak. Öyle ağzının suyu da akmasın hem. Burada insanlar istedikleri kadar soyunarak, hatta bazen çırılçıplak gezerler. Ama üstlerine saldırıl-malarına izin verilmez. Şu köşedeki polisi görüyor musun? Bunun için duruyor orada. Burası nezih bir yer! Sen kıskanıyorsun! diye söylendi Joel hayretle. Maddie Carbonneau iki liseli kızı kıskanıyor! Charbonneau, diye düzeltti Maddie , buz gibi bir sesle. Teyzesi bu tonlamayı takdirle karşılardı herhalde. Her şeyi gördün mü? Kitabın için gerekli olan araştırma bu tür bir şey değil miydi?

Hayır! diye parladı Joel. Hadi, başka bir yere gidelim.

Maddie başını yana eğip dikkatle ona baktı. Joel'in tavrında, gösterdiği tepkide bir gariplik vardı. Sen yazar olduğundan emin misin? diye sordu, gerginliği azaltmak için.

Ama karşılaştığı tepki daha da şaşırtıcıydı. Joel yudumladığı kahveyi boğazına kaçırmış, öksürmeye başlamıştı. Nihayet kendini topladığında, Tabii ki yazarım, diye homurdandı.

Peki canım, sadece şaka yapmak istemiştim.

Şakacı bir tip olduğunu bilmiyordum. Beni şaşırtıyorsun. Zaten genel olarak insanları tanıdıkça onlarla ilgili her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Bu gözlemi kitabımın bir yerine koymam gerek.

Elbette. Maddie gülümsedi. Kaç kitap yazdın? Joel Fairmont'un kızarabileceği Maddie'nin dünyada aklına gelmezdi. Ama yüzü bir an kıpkırmızı kesilmiş, sanki utanmış gibiydi. Sonunda gülümsedi. Bu yazdığımı da sayayım mı?

İstiyorsan tabii.

öyleyse bir, diye karşılık verdi Joel. Maddie öylesine şaşırmıştı ki, birden irkilince kahvesi pantolonuna sıçradı.

Bir mi? Yani... yani şimdiye kadar başka bir kitap yazmadın mı?

Bildiniz. Joel güldü. Hayatımı değiştirmeye karar verdim. Her şeyi geride bırakıp yeni bir mesleğe atıldım.

Ama... ama... ben bir iki yazar tanıyorum, Joel. Joel'in adını ilk kez hiç duraksamadan söyleyivermişti kendisi bunun farkında değildi ama Joel fark etmişti. Sen de mutlaka biliyorsundur, ilk kitabın büyük bir başarı sağlasa bile para kazanman yıllar alır! İdare ederim. Büyükbabam bana epey yüklü bir miras bıraktı. Sence meslek değiştirmem akıllıca bir hareket değil mi?.

Bu tür şeyleri düşünecek zamanım olmadı hiç. Maddie omuzlarını silkti. Benim için çalışmak para kazanmak içindir ve mutlaka gereklidir. On dört yaşımdan beri çalışıyorum.
Madeleine kendisi için üzülmezdi pek, ama Joel'in söyledikleri ikisinin dünyasının ne kadar farklı olduğunu görmesini sağlamış ve bir an yüreği burkulmuş-tu. 'Yine de ağlamayacağım,' diye düşündü. 'Sorumlulukları olan kadınlar ağlamaz.' Bir iki kez burnunu çektikten sonra bir yanağından aşağı süzülen tek damla yaşı görmesin diye başını öteki tarafa çevirdi.
Demek hayatında değişiklik yapmaya karar verdin? dedi neşeli çıkmasına gayret ettiği bir sesle. O kadar yaşlı olduğunu fark etmemiştim.
Otuz üç yaşındayım ve bunun yaşla hiçbir ilgisi yok. Joel birden ayağa kalkıp onu kolundan çekli. Maddie telaşla şapkasını düzeltti. Şapkaları düzeltmek kırılan kalpleri onarmaktan daha kolaydı. Nedense kendi kalbiyle bir sorunu vardı.
Tekne şurada, dedi, aşağıdaki limanı işaret ede-*--rek. Gidip şu eve bir bakalım mı?
Rıhtıma indiklerinde Joel çevresine bakındı. Nerede? Yakında mı? diye bağırdı. Göl seviyesinde rüzgarın uğultusu o kadar fazlaydı ki, birbirlerini duyabilmek için bağırarak konuşmak zorundaydılar.
Maddie kolunu ondan kurtarıp hızlı adımlarla rıhtımın öteki ucuna yürümeye başladı. Henri'nin teknesi çok büyük değildi. Dümenin bulunduğu kısmın üstünde tenteli bir bölme vardı yalnızca. Bunun dışında kamara filan yoktu.
Maddie motora atlayıp dümene geçtiğinde, Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun sen? diye bağırdı Joel. Motorla gezinti fikrini pek çekici bulmamış gibiydi. Ama Maddie buna alışkındı, böyle bir tecrübesi olmayan insanlar küçük bir motorla açılmaktan çekinirlerdi genellikle.
Sahil Güvenlik sertifikam var benim, diye bağırdı. Geliyor musun gelmiyor musun?
Geliyorum. Joel homurdanarak tekneye atladı. Neden geldiğimi bilmiyorum ama geliyorum. Maddie kendinden emin hareketlerle dümeni ve diğer aygıtları kontrol elti. Sonra motoru çalıştırma düğmesine bastı. Dıştan takma iki motor büyük bir gürültüyle çalışmaya başladılar, sonra sesleri hafifçe azaldı ve normale döndü. Bu arada Joel, tekneyi nhtıma bağlayan ipi .müş ve ayağını betona dayayarak rıhtımdan uzaklaşmalarını sağlamıştı. Maddie dümene geçti ve diğer teknelerin arasından dikkatle süzülmeye başladı. Bu arada hiçbir kurala aldırmadan teknelerin arasında delice hareketlerle su kayağı yapan ve etrafa su sıçratan gençlere de dikkat etmesi gerekiyordu.
Bunlar manyak mı? diye bağırdı Joel hırsla.
Maddie banklardan birinin altındaki can yeleklerini işaret etti ve Joel'e onlardan birini takmasını söyledi.

Ne? Ben mi? diye homurdandı genç adam.
Maddie kararlı bir şekilde başını salladıktan sonra bir tane de kendisi için getirmesini işaret etti. Joel başını kızgınlıkla iki yana sallamasına rağmen söyleneni yaptı. Can yeleğiyle Maddie'nin tam arkasında durdu. Omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Tam bu sırada yanlarından geçen Wt teknenin dalgasıyla sallandılar. Bir an dengesini kaybeden Maddie arkaya doğru kaykıldı. Joel hemen kollarını onun omuzlarına dolamış, düşmesine engel olmuştu. Genç kız yüreğinin sıcak, güvenli bir duyguyla dolduğunu hissetti.
Ama bunları düşünecek durumda değildi pek. Kanaldan geçiyorlardı ve deniz trafiğine dikkat etmesi gerekiyordu. Az sonra kanaldan çıkıp gölün açık kısmına geldiler. Maddie motorun hızım kestikten sonra dümeni sağa kırdı. Az sonra başka bir kanala girmeleri gerekiyordu. Glory Adası'na varıncaya kadar iki kanaldan daha geçeceklerdi.
Bir süre sonra adanın güney kıyısmdaydılar. Maddie motorun süratini iyice kesip koylardan birine doğru yol almaya başladı.
Neden burası? dedi Joel, onun kıyıya ulaşmaya çalıştığını fark edince.
Söyledim ya. Sana Murchison Şatosu'nu göstereceğim. Orayı alırsan bütün ada sana ait olacak. Kocaman bir arazi.
Tahmin etmeliydim. Joel içini çekti. Fikrinden vazgeçeceğini, sadece biraz dolaşacağımızı düşünmüştüm. Pekala, götür bakalım beni oraya, şu evi bir görelim.
Maddie sahildeki kayalara çarpmamak için bütün dikkatini dümene verdi. Ama bir ara gözü Joel'e takıldı. Genç adam gülümsüyordu. O kadar şikayet ettikten sonra şimdi de gülüyordu! Kafasından neler geçiriyordu bu adam acaba? Dikkatli ol Madeleine Charbonneau!
Sonunda kıyıdaki küçük iskeleye yanaştılar. Joel tekneden çabucak iskeleye atlayıp ipi oradaki kazığa bağlarken Maddie de motoru kapattı. Joel Fairmont adaya gelince birdenbire canlanmış gibiydi. Onun daha fazla homurdanmasını bekliyordu oysa. Ne olmuştu bu adama böyle birdenbire?
Sen gelmiyor musun? diye bağırdı Joel, iskeleden.
Yiyecek bir şeyler hazırlamıştım, diye karşılık verdi. Eve kadar epey yürümemiz gerekecek. Yukarı tırmanmadan önce teknede oturup onları yeriz diye düşünmüştüm. Tabii bir itirazın yoksa?
Neden itirazım olsun ki? Joel gülerek tekrar tekneye atladı.
Maddie tedirgin oldu. Motorla yol alırlarken bütün dikkatini önündeki işe vermişti ve bir sorun çıkmamıştı. Ama ıssız bir adada bu adamla yalnız kalınca sinirleri gerilmişti. Joel gülümsüyordu, ama bu avının üstüne atlamaya hazırlanan bir kurdun gülümsemesine benziyordu.
Daha önce de yanında tedirginlik duyduğu erkekler tanımıştı. Ama hiçbir zaman korkmamıştı. Çünkü güçlü ve atletik özellikleri olan bir kızdı. İstemediği bir durumla karşılaştığında başının çaresine bakmayı bilirdi. Ama bu adam... Onun yanında sadece korkmakla kalmıyor, eli ayağı titriyordu.

Joel'in istediği her neyse, kendisinin de aynı şeyi onun kadar istediğinin farkındaydı.

Güverte boyunca uzanan banka oturup piknik sepetini açtı. Marie teyzenin fırında pişirdiği tavuk nefis görünüyordu. Ama sepetten çatal bıçak, peçete ile birlikte şarap şişesini ve bardakları çıkartan Maddie'nin elleri titriyordu.

Joel yanıbaşmda duruyordu. Çok yakınında. Maddie hafifçe geri çekilip ondan uzaklaştı. Yine de yeterince uzakta değildi. Üstelik genç adamın yüzüne yayılan gülümseme sinirlerini altüst ediyordu. Ayağa kalkmak istedi. Ve bu en büyük hatası oldu. Doğrul-duğu anda Joel'in kollan omuzlarına dolanmış, onu kendisine doğru çekmişti.

Birbirlerine o kadar yakındılar ki, Maddie onun yüzünü bile doğru dürüst göremiyordu. Ayrıca şimdiye kadar hiç tanımadığı bir ihtiras dalgası bütün vücudunu kaplamış, tir tir titremeye başlamasına neden olmuştu. 'Gözlerini kapat ve olacakları bekle!' dedi kendi kendine.

Sen anlaşılması çok zor, çılgının birisin, diye mırıldandı Joel genç kızın kulağına.

'Karşı koymaya çalışmanın bir yararı yok,' diye düşündü Maddie. Zaten karşı koymak da istemiyordu.

Bunu kabul ettiği anda birden rahatladı. Kasılan vücudunu serbest bırakıp bütün ağırlığıyla ona yaslandı. Mantıklı düşünmenin bir yararı yoktu. Ondan ne kadar nefret ettiğini, ona ne kadar kızdığını... onu ne kadar sevdiğini düşünmenin sırası değildi şimdi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Joel'in kolları arasında kendisini mutlu hissediyordu.

Dudakları birbirine değdiği anda ikisinin de gırtlaklarından ihtiras dolu bir inilti yükseldi. Bir anda alev alıvermişlerdi. Maddie, Joel'in parmaklarının can yeleğinin bağcıklarını çözdüğünü, sonra bluzunun düğmelerini açtığını ve ellerinin göğüslerinin üstünde dolaşmaya başladığını hissetti. Ona biraz daha sıkı sarıldı. 1

Bir anda kendilerini yerde buldular. Joel'in dudakları genç kızın göğüslerine kaydı.

Maddie kendinden geçmiş gibiydi. Artık doğru dürüst düşünemiyordu bile. Sakın... sakın.... sakın... diye inledi.

Joel bir an başını kaldırdı. Sakın ne?

Sakın durma, diye içini çekti Maddie. Onun başını tutup tekrar göğüslerinin üstüne çekti. Tanrım... sakın durma...

Neler olabileceği artık umurunda bile değildi. İçinde böyle duygular hapsettiğini bile ilk kez fark ediyordu. Şimdiye kadar erkeklerle çıkmış, flört etmişti. Ama hiçbiriyle ilişkisi basit birer öpüşmenin ötesine geçmemişti. Geçmesini Maddie istememişti. Ama bu sefer durum farklıydı. Joel'in yanında hiçbir şey düşenecek durumda değildi. Tattığı zevkten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Böyle bir zevki elinden kaçırmayı asla istemiyordu.

Ama tam bu sırada tekne hızla sarsıldı ve iskeleye çarpmaya başladı.

Birbirlerinden ayrılıp ayağa fırladılar. Gökyüzü bir anda kapkara kesilmişti. Maddie teknenin telsiz radyosunun düğmelerini karıştırırken Joel can yeleğini çabucak ona giydirdi.
Az sonra telsizden Sahil Güvenlik'in uyarısı duyuldu. Dikkat! Fırtına uyarısı! Winnipesauki Gölü'nün bütün bölgeleri dikkat! Bütün tekneler en yakın kıyıya sığınsın!

Bölüm Altı

Şimdi ne yapacağız? diye bağırdı Joel. Fırtına patlamak üzereydi ve rüzgarın gürültüsü kulakları sağır edercesine yükselmişti. Hemen dönelim mi? Maddie gökyüzüne baktığında iirperdi. Kapkara bulutlar hızla alçalıyor, su seviyesi yükseliyordu. Üstelik sığ göllerdeki fırtınaların açık okyanuslardakinden iki kat daha tehlikeli olduğunu gayet iyi biliyordu.
Hayır! diye bağırdı. Göle dönemeyiz, çok tehlikeli! Motoru sıkıca bağlamama yardım et, sonra sığınacak bir yer bulalım.
Joel durumu hızla kavrayan bir insandı. Maddie dümenin başında daha ne yapacağını düşünürken o teknenin hem arka hem de ön iplerini sıkıca rıhtıma bağlamış, sonra da Maddie'nin yardımına gelmişti. Sert dalgaların etkisiyle iki yana sallanıyordu motor ve Maddie'nin de gerçekten yardıma ihtiyacı vardı.
Pek yararı olmayacak, dedi genç adam, tekneyi işaret ederek. İskeleye çarpmasını engellememiz mümkün değil.
Biliyorum, diye bağırdı Maddie. Demiri de attım ama... Tanrım, eğer teknesine bir şey olursa Henri beni öldürür!
Şu Henri denen adamla tanışmak istiyorum, diye bağırdı Joel, onu dirseğinden yakalayıp iskeleye çıkmasına yardım ederken.
Glory küçük bir adaydı. Sağ tarafı alçaktı ve kuzeyde sarp kayalıkların yükseldiği ve çalılıklarla kaplı bir platoya doğru hafifçe yükseliyordu. Çevresindeki çam ve meşe ağaçları rüzgarı tutuyordu ama toprak tabakası çok ince olduğu için büyük fırtınalarda ağaçların köklerinden sökülüp sağa sola savrularak büyük bir tehlike yaratmaları gibi bir ihtimal de vardı.
Rüzgara karşı yüz metre kadar yürümeyi başardılar ve Joel, Maddie'yi kocaman iki kavanın arasındaki nispeten sakin kovuğa çekip, Şu taşıdığın şeyi bana ver, diye bağırdı kulağına. Maddie büyük bir memnuniyetle çantayı uzattı. Rüzgarla boğuşarak yürümek pek alışık olduğu bir şey değildi zaten, ayrıca ayağındaki yüksek ökçeli sandaletler de yürümesini güçleştiriyordu. Çantayı uzattıktan sonra Joel'in koluna tutunup ayağındaki ayakkabıları çıkardı. Genç adam gülümseyerek ayakkabıları da ondan aldı ve ökçelerini ceketinin ceplerine sokarak elinde taşımaktan kurtuldu. Hazır mısın? dedi.
Maddie derin bir nefes alıp başım salladı.
Bu rüzgarda tepeye tırmanmak pek kolay bir iş değildi. Üstelik zemin taşlık olduğu için çıplak ayakla yürümek de kolay olmuyordu. Ama Maddie'nin o heyecan içinde bunu fark edecek hali yoktu. Bir süre tırmandıktan sonra

ayağına batan sert bir şeyin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. Ama umursamadı. Oysa ayağı bayağı derin kesilmiş, kanamaya başlamıştı.

Joel arkalarında bıraktıkları kan lekelerini fark ettiği anda birden durup Maddie'yi kucağına aldı. Maddie'nin kulağı genç adamın ağzının dibindeydi. Filmlerde böyle yapıyorlar, dedi. Daha kolay taşıyabilmek için kolunu genç kızın bacaklarının altından geçirdi. Neden bu kadar ağırsın?

Beni yeri bırak! diye bağırdı Maddie. Heyecan, korku, fırtına, hepsi birden sinirlerini bozmuştu. Sana hiçbir filmde kahraman rolünü vermezler, bilmiyor musun?

Hayal kırıklığına mı uğradın? Joel güldü. Onu yere bıraktı. Sonra ani bir hareketle tekrar kucaklayıp omzuna attı, kıpırdamaması için bir elini ve bir bacağım sıkıca tuttuktan sonra bir çuval gibi taşımaya başladı.

Maddie tuzağa yakalanmış bir av hayvanı gibi öfke ve çaresizlik içindeydi. Kendisini aşağılanmış hissediyordu. Ama ortada bir gerçek vardı. Dik bir yamacı çıplak ayakla yürümek zorunda kalmadan rahatça çıkıyordu işte. Öyleyse neden karşı koyacaktı? Eğer Joel Fairmont kahraman olmaya bu kadar meraklıysa rolünü oynamasına izin vermeliydi. Bunu düşündükten sonra çırpınmaktan vazgeçip başım Joel'in sırtına dayadı ve gözlerini kapattı.

Joel birkaç yüz metre yürümüştü ki fırtına tam anlamıyla patladı. Yağmurun ilk damlalarıyla birlikte rüzgar da şiddetlendi. Genç adam iki büyük kaya parçası arasında sığınabilecekleri bir yer buldu yine. Rahat bir nefes alıp Maddie'yi yere oturttu, sonra kendisi de yanma oturup ona sarıldı ve rüzgardan koruyabilmek için mümkün olduğu kadar kendisine çekti. Bir anda sırılsıklam oldular. Kayalara çarpan yağmur damlaları o kadar büyüktü ki, çarptıkları gibi tekrar yukarı fırlıyorlardı. Şimşekler çakmaya başladığında Joel ile Maddie başlarını önlerine eğip birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Yüz metre kadar ilerideki bir ağaç düşen yıldırımla birlikte ikiye ayrıldı. Maddie başını Joel'in kolunun altına soktu. Yanan ağacın kokusu burnuna gelince çok korkmuştu.

Şimşeklerin ardından patlayan gökgürültüsü öylesine korkunçtu ki, bütün tepe sallandı sanki. Fırtına geldiği hızla birden geçip gitti. Etrafta ani bir sessizlik oldu.

Bunun arkası gelir, dedi Maddie endişeyle. Bir an önce sığınacak bir yer bulmalıyız.'

Biliyorum. Ama önce aşağı bir baksana. Aşağıdaki koya... Maddie ayağa kalkarak alnından süzülen suları sildi ve aşağı baktı. Henri'nin teknesi iskeleden savrulmuş ve koyun öteki tarafındaki kayalara çarpmıştı. Teknenin arka kısmı paramparçaydı.

Tanrım! diye inledi Maddie, şaşkınlıkla. İyi ki tavuğu yanıma almışım!

Harika, işte ben böyle kızları severim. Joel bir kahkaha attı. Neyin önemli olduğunu biliyorsun, önce tavuğu kurtaracaksın. Bir milyonluk teknenin parçalanması önemli değil.

Tanrım! Maddie'nin yüzü bembeyaz kesildi. Gerçekten bir milyon...
Hayır, hayır. Herhalde iki yüz, iki yüz elli bin filan eder. Bir kova suda bir damla sayılır.
Bu kimin kovasından söz ettiğine göre değişir, diye inledi Maddie. Ben ancak bir yıl çalıştığım zaman o kadar para kazanabiliyorum.
Pekala, bunu sonra düşünürüz. Şu ayağına bir bakayım.
Madie dönüp ayağını havaya kaldırdı. Joel de büyük bir dikkatle incelemeye başladı. Yağmur ince ince yağıyordu ama ufukta yeniden toplanmaya başlayan kara bulutlar gelecek fırtınanın habercisiydi.
Çok kötü sayılmaz, dedi Joel, Maddie'nin ayağını bırakarak. Ama üstüne basmaman gerekir. Sarmak lazım ama şu anda bunu yapabilecek durumda değiliz. O yüzden hadi bakalım ufaklık, yeniden sırtıma bineceksin.
İstemez miydim, sanıyorsun. dedi Maddie içini çekerek. Yani ufak tefek biri olmayı demek istiyorum. Tanrım! Joel gülerek onu kucakladı ve daha önceki gibi taşımaya başladı. Amma komplekslisin! Oysa ben ıssız bir adada yalnız kalmak için ancak senin eninde boyunda bir kızı isterdim zaten. Bu sözler öylesine rahatlatıcıydı ki Maddie kendisini tutamayıp gülümsedi. Joel'in omzunda tepeyi çıkmak da ayrı bir keyifti.
Ev karşılarına birdenbire çıkıverdi. Çam ağaçlarının arasındaki yoldan birden bire sola döndüklerinde evi karşılarında buldular. Bir emlak komisyoncusunun isteyebileceği bir manzara yoktu karşılarında ama yine de çok etkileyiciydi. Ana bina taştan yapılmıştı ve üç katlıydı. İki yanındaki kanatlar Gotik tarzı inşa edilmişti ve her iki kanadın iki tarafında yükselen ahşap kuleler üçüncü katın seviyesinden sonra en az on metre yüksekliğindevdiler. Evin önünde kocaman bir veranda vardı ve kocaman iki kanatlı kapıdan içeri giriliyordu. Evin çevresi ise asırlık meşe ağaçlarıyla çevriliydi. Joel durup eve baktı. Tam bu sırada yağmur birden şiddetlendi.
Koş! dedi Joel. Maddie bir an tereddüt etti. Evle aralarında geniş bir alan vardı ve otlar çok kaygandı. Üstelik fırtına da gitgide yaklaşıyordu. Şimşekler çakmaya başlamıştı bile. Burada durmaktansa koşmak daha iyidir, dedi Joel, onu kolundan tutarak. Korkunç bir gökgürültüsü Maddie'nin kendine gelmesini sağladı. Başını öne eğip koşmaya başladı.
Deliler gibi koşarak verandaya ulaştılar. Hızla çıkarlarken ahşap basamaklar ayaklarının altında esniyordu. Verandanın çatısı delikti, ama sadece birkaç yerden. Sırtlarını kapıya yasladıklarında fırtına tüm şiddetiyle patlamıştı, ama artık onlar emniyetteydiler.
Maddie'nin heyecanının yerini müthiş bir korku aldı. Titreyerek Joel'a sarıldı ve başını onun göğsüne dayadı. Titremesini engelleyemiyordu. Bir süre sonra kendisini toplamaya çalışarak geri çekildi ve yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.
Anahtarlar? dedi genç adam. Bu kapı herhalde masif meşedir. Tokmağı birkaç kez çevirmeye çalışmasına rağmen bir sonuç alamamıştı.

Maddie o sırada birçok şey söyleyebilirdi, ama dudaklarından dökülenler ikisi için de tam bir sürpriz oldu.

Güzel bir ev, diye mırıldandı. Eğer alırsan burayı çok seveceksin.

İşini hiçbir zaman unutmayan, mükemmel bir satıcı! Joel bir kahkaha attı. İçeri girmeden önce satış belgesini imzalamam mı gerekiyor? Anahtarlar nerede?

Sa... sanırım... teknede kaldı. Yiyecekleri aldım... ama cüzdanımı teknede bıraktım. Galiba anahtarlar da onun içindeydi. Eğer bu eve tek bir kuruş bile ödemezsen umurumda değil... Tanrım... neler söylüyorum ben böyle?
Joel onu yavaşça kollarının arasına çekip saçını okşamaya başladı. Tamam canım, diye mırıldandı. Artık cesur davranman gerekmiyor. Tehlike geçti artık. Rahat rahat ağla sevgilim.

Maddie ona sımsıkı sarıldı. Gururu filan bir yana bırakıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Soğuktu, ıslanmıştı, üşüyordu. Ama Joel'in kollarının çemberi biraz daha daralınca hepsini unuttu.

Hadi bakalım, bir tane daha toka ver. Joel kapının önünde yere diz çökmüş, kilidi kurcalarken neşeyle konuştu. Maddie onun bu neşesinin bir kısmının zorlama olduğunu biliyordu. Gülümseyerek saçından bir toka daha çıkardı. Fırtına bütün şiddetiyle sürüyordu, ama onlar verandanın çatısı altında bundan pek fazla etkilenmiyorlardı.

Sonunda kilitten hafif bir çıtırtı duyuldu ve kapı açıldı. İçerisi karanlık görünüyordu. Maddie girmeye çekindi. Joel kolunu onun omzuna doladı ve eşikten içeri soktu. Hadi sevgilim. Bu sözcüğün özel bir anlamı yoktu ama Joel her söylediğinde Maddie kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladığını hissediyordu.

Kocaman bir salondaydılar. Tam karşılarında geniş bir merdiven zarif bir şekilde kıvrılarak yukardaki katlara çıkıyordu. Merdivenin iki başında mermerden iki İsparta askeri heykeli vardı.

Muazzam, diye mırıldandı Joel şaşkınlıkla. Nevv-port milyonerlerinin evlerine benziyor. Hani şu iki dönüm bahçesi, otuz sekiz odası olan malikanelere. Şu Murchison denen adam kimmiş?

Gerçekten bilmiyorum, dedi Maddie, salonun ortasına doğru yürüyüp dönerek. New York'tan buraya gelen çok zengin biriymiş sanırım. Evle ilgili esrarengiz söylentiler var. Bu evi çok genç olan karısı için yaptırmış ve binaya yerleştikleri ilk gece... nasıl olmuşsa şu merdivenlerden düşmüş ve boynunu kırıp ölmüş.

Peki, zengin dula ne olmuş?

Bilemiyorum, büyük bir Avrupa turuna çıkmış galiba. Ya da buna benzer bir şey. Ne kadar ilginç bir öykü değil mi?

Joel sağ taraftaki ilk kapıya gidip açtı. Burası çalışma odası, diye bağırdı omzunun üstünden. Bir şömine var, içi de kütüklerle dolu, ikimizin de bir an

önce kurumamız gerek. Ben şömineyi yakmaya çalışayım, sen de etrafa şöyle bir bak da bir şeyler bul. Battaniye filan gibi.

Böyle bir şey bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Bu, Maddie'nin ona söylemek istediği bir şey değildi. Ama er geç itiraf etmek zorundaydı. Sesi iyice zayıfladı. Yirmi sekiz yıldır bu evde kimse yaşamadı.

Joel şöminenin önünde diz çökmüş, cebinde kibrit arıyordu. Maddie'nin sözlerini duyunca başını kaldırdı. Yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. Pek satılabilecek bir ev değil galiba, öyle değil mi? Ama ben sevdim. Hadi git de işe yarar bir şeyler bulmaya çalış. Madeleine çalışma odasına döndüğünde Joel ateşi yakmıştı bile. Genç kız ganimetlerini arkasından sürükleyerek hızlı adımlarla şömineye yürüdü. Oda daha şimdiden ısınmaya başlamıştı bile.

Neler buldun? diye sordu Joel, onun peşisıra sürüklediği yığına bakarak.

Sadece bunları bulabildim. Yukarısı karanlık. Ama holün pencerelerinde kadife perdeler vardı. Onları aldım.

Maddie iki perdeyi hızla öne çekince bir toz bulutu yükseldi ve Joel öksürmeye başladı. Ne yapayım yani? dedi genç kız, kendini savunarak. Tek bulabildiğim bunlardı. Ayrıca aşağı indirmeden önce onları silkeledim de.

Şikayet etmiyorum. Joel güldü. Hadi, ateş gürül gürül yanarken gel. Üstündeki o ıslak şeyleri çıkar da perdelerden birine sarın.

Yok canım! Striptiz yapmak gibi bir alışkanlığım yok benim!

Bu konuda bu kadar duyarlıysan bu evde daha birçok oda var. Ama sıcak olan tek oda burası. O yüzden ben hemen soyunacağım... Joel alaycı bir gülümsemeyle elini kemerine götürdü.

Sakın böyle bir şeye kalkışma! diye bağırdı Madeleine. Sonra birden toparlandı, ö... özür dilerim. Ama gerçek bir beyefendi benim bu sıcak odada kalmama izin verir, kendisi de...

Soğuğa mı çıkardı? Joel güldü. Sen benim gerçek bir beyefendi olmadığıma karar vermemiş miydin zaten?

Yanılmış olabilirim, dedi Madeleine. Son derece oportünist bir tavır takındığının farkındaydı ama Joel yine de bu açıklamayı kabul etmiş gibi gülümsedi.

Sana on dakika süre veriyorum, dedi. Ateşin önünde ellerini son kez birbirine sürttükten sonra dışarı çıktı.

Madeleine onun peşinden yürüyüp kapıyı kapattı. Sonra da yaralı ayağının üstünde sekerek ateşin önüne döndü. Bluzunu, pantolonunu çabucak çıkarıp yere attı. Ama içine giydiği body ıslanınca vücuduna öyle bir yapışmıştı ki, onu çıkarmak olmamış bir muzu soymak kadar zordu. Sonunda onu da sıyırıp çıkardı ve yere attı. Sonra ateşin karşısında biraz ısınmaya çalıştı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek su damlalarını silkeledi. Nihayet perdelerden birini yerden aldı. Şansı vardı, perde en az iki metre uzunluğundaydı. Bununla rahatça her tarafım kapatabilirdi. Ama ciğerleri birden yeni bir toz bulutuyla doldu.

Bu perdelerin iyice silkelenmesi, daha doğrusu yıkanması gerekiyordu. Ayağından kan sızdığını ve yerde lekeler bıraktığını o zaman fark etti. Yine de daha acil ilgilenmesi gereken şeyler vardı. Perdeyi iki ucundan tutup silkelemeye başladı. Joel içeri girdiğinde Maddie ateşin önünde çırılçıplak bir vaziyette perde silkeliyor, böylece çok hoş bir manzara yaratıyordu.

Üstelik silkeleme işine kendini kaptırdığından bir de şarkı mırıldanmaya başlamıştı. Garipti aslında, ödünç aldığı tekne parçalanmış, ıssız bir adada mahsur kalmıştı ama yine de mutluydu. Bunun anlamını açıkla-yamıyordu. İlle de bir açıklaması olması gerekmiyordu zaten. Sadece mutluydu. Joel yanına gelip kocaman elleriyle göğüslerini avuçladığında Maddie bir çığlık kopardı.

Yoo, olamaz! diye bağırdı, hızla ondan uzaklaşıp perdeyi önünde tutarak. Olamaz! On dakika süre vermiştin!

On beş dakika oldu, dedi Joel, kolundaki saate bakarak. Belki daha da fazla! Kolunu sallayarak saate tekrar baktı. Lanet olası, güya su geçirmezdi! Dünyanın parasını verdim buna. Ama durmuş!

Beni gözetliyordun! diye bağırdı Maddie, perdeyi vücuduna sarmaya çalışarak. Beni gözetliyordun değil mi?

Evet, öyle. Joel yaptığıyla gururlanır gibiydi. Çok güzelsin Madeleine!

Maddie çirkin olmasımn güvenliğini sağlayacağına inanırmış gibi, Değilim! diye söylendi, bir adım geri çekilerek.

Pekala... Joel kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti. Bütün erkeklerin kanını kaynatacak türden bir kızsın demek istememiştim. Sadece bir komplimanı hak ettiğini düşündüm.

Maddie'nin de buna ihtiyacı vardı. Joel'in kayıtsızlığına, ilgisizliğine. İstediğini bu kadar kolayca elde edince arkasını dönüp yürüdü. Ama vücuduna sardığı kadife perde o kadar büyüktü ki, arkasından bir kuyruk gibi uzandı. Joel bu fırsatı kaçırmadı, ayağını kumaş kuyruğun üstüne koydu. Maddie'nin göğüslerinin üstündeki düğüm bir anda çözülüverdi ve vücudunu gizleyen tek örtü yere düştü.

Bir çığlık atarak hızla döndü ve perdeyi yerden alıp önüne tuttu.

Bütün söylediklerimi geri alıyorum! Joel güldü. Bütün erkeklerin kanını kaynatabilirsin. Maddie onun gözlerindeki ihtirası fark etti. Yoksa bu sadece alevlerin pırıltısının yansıması mıydı? Her ne olursa olsun, artık kendisini emniyette hissetmiyordu, ama çok daha mutluydu. Şöminenin önünde yan yana durup ateşte ısındılar, ama aynı zamanda ikisi de ipnotize olmuş gibi alevlerin büyüsüne kapılmışlardı.

Birkaç dakika sonra Joel silkinerek kendisini toplamaya çalıştı ve onun omzuna dokundu. Giysilerimizi asalım da kurusunlar, diye mırıldandı. Şöminenin üstündeki mermer alınlık hem uzun hem de genişti. Joel pantolonunu, gömleğini ve iç çamaşırını mermerin üstüne atıverdi. Maddie

kendi eşyalarını gayet düzenli bir şekilde astıktan sonra sinirli hareketlerle onunkileri de tek tek astı.

Senin bir eşe ihtiyacın var, dedi. Evde de dağınıksın, burada da. Ya da evde yardımcı olacak bir kadın bulmalısın.

Göreve talip mi oluyorsun? diye sordu genç adam. Maddie ateşe baktığı için onun yüz ifadesini görememişti. Ama ses tonunda bir muziplik seziliyordu. Aynı şekilde cevap vermeye karar verdi.

Düşünmem gerek, dedi neşeli bir sesle. Bütün hafta sonlarım dolu. Arada bir hafta sonu boş oluyorum. Belki o zaman seni araya sıkıştırabilirim. Randevu defterime göre sanırım eylül ayında boş bir hafta sonum olacak. Ne dersin?

Buna üzüldüm işte. Ama beni de listene yaz sen yine de. Ama şu anda daha acil bir sorunumuz var, buradan nasıl gideceğiz?

Maddie başını çaresizlik içinde iki yana sallayarak pencerelerden birinin önüne gitti. Pencere, bir saat tırmandıkları patikaya bakıyordu. Yağmur bütün şiddetiyle yağıyor ve patikanın bulunduğu yerden sanki bir nehir akıyordu. Birkaç ağaç kökünden çıkıp sürüklenmiş, verde yatıyordu. Hava iyice kararmaya başladığı için aşağıdaki, koy görünmüyordu. Üstelik fırtına bütün gece devam edeceğe benziyordu.

Bu havada sabaha kadar hiçbir şey yapamayız, dedi Maddie. Sesi belli belirsiz titredi.

Burada geceyi benimle birlikte geçirmek seni huzursuz mu ediyor?

Hayır, diye telaşla atıldı genç kız. Geceyi seninle birlikte geçireceğim için sevinçten havalara uçtuğumu söyleyemem tabii ama mesele o değil... Teyzem çok merak edecek. Zaten vesveseli bir tiptir. Yaşı ilerledikçe daha da evhamlı olmaya başladı. Üzüntüden perişan olacak.

Joel birden ciddileşerek onun yanma geldi ve rahat bir hareketle kolunu omzuna attı.'Teyzen senin için çok önemli değil mi? Onu çok seviyorsun.

Maddie omzuna dolanan kola yastandı. Kendisini mutlu ve huzurlu hissediyordu. Evet, diye karşılık verdi. Her şeyimi ona borçluyum. Eğer Marie teyze olmasaydı Fred davımla kalmak zorunda olacaktım... Şu polis şefi olan mı? dedi Joel, onun sözünü keserek. Onun nesi var?

Hiçbir şeyi yok aslında. Ama yirmi beş yıl önce altı çocuğu olan sıradan bir devriyeydi. Hayatları yeterince zordu. Belki öyle bir rekabet ortamında yetişsey-dim daha iyi olurdu ama... Boğazı düğümlenmişti, hafifçe yutkundu. Yine de Marie teyze yanına aldığı için mutluyum. O kadın için her şeyi yapabilirim. Her şeyi.

Anlıyorum, diye mırıldandı Joel. Ben annemin tek çocuğuyum. Buna rağmen aramızda teyzenle senin aranızda olduğu gibi bir sevgi ilişkisi olduğunu söyleyemem.

Maddie başını çevirip baktı. Baban yok mu? Hayır... Daha doğrusu, bir zamanlar bir babam vardı. Ama gözü işinden başka bir şey görmezdi. Ben on

beş yaşındayken öldü. Annem hatırlatmasaydı cenazesine bile gitmek aklıma gelmezdi herhalde.
Baban hakkında ne kadar kötü şeyler söylüyorsun! Maddie ona nutuk çekmek üzere hızla döndü, ama birden kendisini onun kollarının arasında buldu.
Hayır! diye fısıldadı. Yapma!

Yapma-mı? Bir şey yapmayacaktım ki, diye mırıldandı Joel yumuşak bir sesle. Onu dirseklerinden yavaşça tuttu.

Bana babanı anlat. Maddie yüreğini saran karmaşık duyguları bastırmaya çalıştı.

Anlatacak pek fazla bir şey yok. Joel'in yüzü birden sertleşti, sesi buz kesti. Kendisini tamamen işine vermişti. Benim varlığımın hiçbir anlamı yoktu. Sonra aile şirketinde çalışmaya niyetim olmadığını belirttiğimde bir kalp krizi geçirdi. Bunu da benim suç listeme ekledi...

Ama sen suçlu değilsin ki, dedi Maddie birden heyecanla dönerek. Bu kadar ani bir tepki vermesine kendisi de şaşırmıştı. Joel onun kollarını hafifçe sıktığında kiminle konuştuğunu hatırladı. Tabii bir kusurun dışında...

Biliyordum. Genç adam içini çekli. Tekrarlamana gerek yok. Kibirlilik ve... bir şey daha. Ama hatırlatma şimdi. Şu ayağına bir bakalım. Maddie'nin itirazlarına rağmen onu kucağına alıp şöminenin önüne taşıdı. Kalın kadife perde altında bir halı gibi uzanıyor ve Maddie'yi mermer zeminin soğuğundan koruyordu. Joel onun yanına diz çöküp ayağına baktı.

Maddie ateşin önünde oturup onu seyretmekten mutluydu. Genç adam ayağa kalkıp uzaklaştığında garip bir yalnızlık duygusuna kapılarak ürperdi. Oysa Joel sadece şöminenin üstünden gömleğini almak için uzaklaşmıştı. Genç adam gömleği yırtıp elinde bir parça kumaşla dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra Maddie ön kapının açılıp kapandığını duydu. Joel elinde ıslak bezle içeri girdi ve yarayı temizledi.

Çok kötü bir kesik değil, dedi. Üstelik temizledim sanırım. Gömlekten bir parça daha kopartıp onuda sargı bezi olarak kullandı.' Ne yaptığını bilen insanların rahatlığı ve güveni içinde çalışıyordu. Ama zaten Joel Fairmont her zaman kendinden emin, ne yaptığını bilen biri değil miydi? Bir iki gün önce olsa bu düşünce Maddie'yi sinirlendirirdi. Ama şimdi bundan zevk alıyordu. İnsanın becerikli, kendine güvenen biriyle tanışması hoş bir şeydi, daha önce tanıdığı erkeklerin hiçbirinde olmayan bir özellikti bu. Joel'in en önemli kusurlarından biri çabucak ö/kdenivermesiy-di? Ama bu birçok insanın özelliğiydi. En başta da Maddie'nin, kendisinin. Hatta kendisi Joel'den bile çabuk parlayan bir. tipti.

Daha rahat oturabilmek için perdeyi altında yastık gibi yapıp hafifçe döndü ve Joel in destek görevi olarak arkasına oturduğunu fark etti.

Sırtını genç adama yaslarken, Anlayamadığım bir şey var Joel, dedi. Şu anda neden ve ne yaptığın. Bu roman konusunda ciddi misin?

Joel bir kahkaha attı. Geçen hafta öyle düşünüyordum. Ama bu hafta başka şeyler önem kazanmaya başladı galiba. Bir an durup düşündü. Sanırım aptalca bir şey, otuz üç yaşındayım ve hayatı protesto etmeye çalışıyorum. En azından annem böyle söylüyor. Annen çok akıllı bir kadına benziyor. Neden? Annemin neden akıllı olduğunu mu soruyorsun? •Hayır, senin neden protesto ihtiyacı içinde olduğunu soruyorum.

Joel bir süre düşündü. Çünkü insanlar beni istemediğim tarzda bir hayata zorladılar. Kanatlarımın kırpılmasını istemedim. Ama şimdi...

Evet?

İnanır mısın bilmem ama şimdi daha farklı düşüncelerim var. Joel bir kahkaha attı. Mavisakal gibi düşünmeye başladım, uçabilmenin belki de çok önemli olmadığını düşünüyorum. Ama şimdilik bu kadar yeter. Arkana yaslan ve gevşe.

Yarım saat kadar sonra Joel konuşarak Maddie'nin rüyasını böldü. Hava kararıyor. Bu bölgenin uzmanı sensin. Şimdi ne yapacağız?

Korkarım bu gece yapabileceğimiz bir şey yok. Madeleine içini çekti. Sahil Koruma bu gece kayıp kişilerin listesini çıkartacak, ama hemen aramaya çıkamazlar. Eğer yarın sabah fırtına dinmiş olursa helikopterler ve teknelerle her yeri aramaya başlarlar. Buradan en yakın adaya yüzmemiz mümkün değil. Radyomuz yok, telefonumuz yok...

Elektriğimiz bile yok. Genç adam gülmeye başladı. Tanrım, bana satmaya çalıştığın ev tam bir enkaz Madeleine Charbonneau!

Denemeye değerdi. Alacağım komisyon beni ve teyzemi en az bir yıl rahatlıkla geçindirir diye düşünmüştüm. Maddie içini çekti.

Almayacağımı söylemedim ki. Joel birden ciddileşti. Başını dinlemek için harika bir yer olabilir ya da toplantı merkezi. Ya da on iki çocuklu bir aile için ideal bir yer.

Maddie hızla başını kaldırdı. Rüyasında gördüklerine benzer şeyler söylüyordu Joel, ama... On iki çocuk mu! Aman Tanrım! diye bağırdı.

Joel yine güldü. Evi alacağım. Bana kaça mal olur?

Maddie gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinin önünde dolar işaretleri dolaşmıyordu. Hayır, garip bir üzüntüye kapılmıştı sadece. Joel bu evde toplantılar düzenlemeyi, burayı bir toplantı merkezi haline getirmeyi düşünüyordu. Ellerinde çantalarıyla büyük işadamları, sekreterler, soğuk ve yapmacık tavırlar demekti bu. Çok pahalıya gelir, dedi, kafasında ulaştığı rakama yirmi bin dolar daha ekleyerek. Üç yüz doksan bin dolar. Meblağı bir anda söyleyivermişti. Kimsenin böyle bir eve bu kadar para ödemeyeceğinden emindi.

Kabul, dedi Joel, anlaşmayı onaylamak için elini uzatarak. Maddie tedirgin bir şekilde onunla tokalaştı. Joel Fairmont bir yazardı, üstelik daha ilk kitabını yazmakta olan bir yazar. Vicdanı buna isyan ediyordu. Bu eve o kadar para ödemeyi nasıl kabul edebilirdi? Onca parayı nereden bulacaktı?

Ama neden bunları düşünüyordu sanki! Evi almak isteyen Joel'di. öyleyse kendisi de alacağı komisyonu düşünmeliydi. Maddie gözlerini alevlere dikti ve daldı. Ama az sonra Joel onun burnunun ucunu sıkıp daldığı düşüncelerden uyanmasını sağladı.

Şimdiye kadar hep neler yapamayacağımızı söyledin, dedi. Şimdi de ne yapabileceğimizi söylesene. Maddie gülümsedi. Yarın sabah şafak söktüğünde işaretimiz hazır olmalı.

Ne işareti bu?

Dışarıda bir bayrak direği var. Oraya bir şey aşmalıyız. Tabii onu asmak için birinin sabahın köründe direğe tırmanması gerekiyor. Sahil Koruma bu adada kimsenin yaşamadığını biliyor, o yüzden direkteki bayrağı görünce birilerinin burada mahsur kaldığını anlayacaklardır.

Direğe kimin tırmanacağı anlaşıldı. Joel güldü. Peki, bayrak niyetine ne asacağımızı da düşündün mü?

Şey... bilmiyorum. Bu kadife perdeler çok ağır, rüzgarda pek fazla dayanacağını sanmam. Genç bir pilotun ilk bakışta dikkatini çekecek bir şey olmalı. Joel gülerek ayağa kalktı. Pilotların büyük çoğunluğu erkektir herhalde, değil mi?

Herhalde, dedi Maddie omuzlarını silkerek, öyleyse bayrak direğine bunu asarız. Joel şöminenin üstünden Maddie'nin dantelli body'sini alıp yüzüne doğru salladı.

Maddie hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. Tek düşündüğün bu mu?

Ne? Buradan kurtulmak mı?

Hayır. Ben... şey... unut gitsin!

Maddie'nin yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini gören Joel güldü. S.E.K.S. dedi, harfleri tek tek vurgulayarak. Teyzene söylediğin gibi. İnsanın aklından hiç çıkmaz, değil mi?

Sanırım, haklısın. Maddie pişman olmuş bir şekilde başım salladı. Ama bir erkeğin kalbine giden ikinci yolu gayet iyi biliyorum. Otur ve şu tavuktan biraz ye Joel. Yoksa ikimiz de açlıktan öleceğiz.

Bölüm Yedi

Yemeklerini ateşin başında yediler. Joel mutfağın yanındaki küçük sandık odasını karıştırıp çok gerekli olabilecek eşyalarla geri döndü. Bir fener, ilk yardım kutusu, kocaman naylon bir torbanın içinde bir uyku tulumu ve en az onun kadar kocaman bir pamuklu şilte; titiz bir kahya tarafından acil durumlarda kullanılmak üzere saklanmış eşyalar.

Burada bir şey daha var, dedi Joel, tozlu bir şarap şişesi çıkartarak. 1926 rekoltesi. Ya nefis bir şeydir ya da sirkeye dönmüştür.

Bütün bunları nasıl buldun? Sen birinci sınıf bir iaşe memurusun Joel. Maddie'nin alevlerle aydınlanan yüzünde bir an duyguları yansıdı. Bu,

Joel'in gözünden kaçmadı. Şişenin mantarını açarken dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Aşağıda bir mahzen var, dedi. Yıllardır kilitli olmalı ama kilit öylesine paslanmış ki, açması hiç zor değil. En az iki yüz şişe var orada, bir de şişe açacağı. Ama bardak yok. Şişeden içmek zorundasın, önce hanımlar.

Ya sirkeye dönmüşse? Şarabı önce erkeklerin tatması gerekmez mi?

Pekala. Joel şişeyi dudaklarına götürdü. Önce küçük bir yudum aldı, sonra daha kocaman bir yudum. Nefis bir şarap bu, sevgilim. Şansımız yaver gidiyor. Meydan okuyan bir ifadeyle şişeyi uzattı.

Umarım beni kandırmaya çalışmıyorsundur, dedi Maddie, uyaran bir tonda. Ama gözlerindeki pırıltıda kızgınlıktan eser yoktu. Şişeyi çevirip az önce Joel'in dudaklarının değdiği noktayı buldu ve oradan içti.

Tavuğun yanında kırmızı şarap pek uygun bir içki değildi, ama pek fazla tavuk yoktu, oysa kırmızı şarap boldu. Maddie'nin içkiyle arası pek hoş değildi ama bu sefer içecekti, her şeyden önce şarap çok güzeldi.

Hava iyice karardı. Dışarıda fırtına sürüyor, pencereler rüzgarın şiddetiyle zangırdıyor, yağmur devam ediyordu. Ama içerisi sıcaktı. Maddie kadife perdeye biraz daha sarınarak iyice gevşedi. Bir süre sonra, Saat kaç? diye sordu Joel'e.

Genç adam saatine baktı. Çalışmıyor. Ama eski bir izci olarak yatma saatinin çoktan geçtiğini söyleyebilirim. Eğer sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bayrak direğine tırmanacaksam dinlenmem gerek. Oraya hangimizin tırmanacağına dair kura çekmek filan istemezsin, değil mi? Oysa yazı tura atabiliriz ya da benzer bir yolla kura çekebiliriz?

Kesinlikle kabul etmiyorum. Maddie burnunu havaya kaldırdı. Bu dünyanın erkeklerin dünyası olduğunu öğrettiler bana. Öyleyse zorlukları da erkeklere ait olmalı. Boş kitap raflarının bulunduğu bomboş odaya bakarak ürperdi. Bu taşın üstünde pek fazla uyayabileceğimi sanmıyorum ya.

O kadar da kötü bir durumda değiliz canım. Bu uyku tulumunun içinde şişme yatak var. Yatağı şişirmek için pompa bile buldum.

Maddie birden dikleşti. Herhalde o küçücük şeyin içinde seninle birlikte yatacağımı düşünmüyorsun, değil mi?

Hey! Benimki sadece bir öneriydi. Joel onu tekrar kollarının arasına çekti. Yirmi yedi yaşında bir çocuksun sen sevgilim, öyle değil mi?

Hayır, pek de çocuk sayılmam! Eğer... eğer senin yerinde olsaydım... centilmen bir erkek olarak uyku tulumunu yanımdaki kadına bırakırdım.

Peki, sonra ben ne yapacağım? Genç adamın gözlerinde bir pırıltı belirdi.

Sen de öteki şilteyi alır, yandaki edaya gide... Y'ok canım! Joel bir kahkaha attı. Aynı odada bile yatan mıyız?

Hayır, diye fısıldadı Maddie.

Joel birden ciddileşti. Haklısın. Böyle bir tehlikeyi göze alamayız, değil mi?

Evet, tehlikeli olur, diye karşılık verdi Maddie. Her şeyden önce kendisine güvenmiyordu. Joel ile birbirlerine bu kadar yakın olurlarsa duygularını kontrol edebileceğine güvenmiyordu. Sonunda nihayet itiraf etmişti işte!

Joel dudaklarında hafif bir tebessümle ona baktı. Hayat haksızlıklarla dolu, diye mırıldandı. Sen hem uyku tulumunu hem de sıcak odayı alacaksın, ben dc bir şilteyle soğuk odaya mı' gideceğim?

Evet, öyle. Bu konuda şakacı ve umursamaz bir tavırla konuşmak çok zordu, ama Maddie'nin başka çaresi yoktu. Gerçek duygularını belli edemezdi.

Öyleyse uzlaşmamız gerekiyor. Joel ayağa kalktı. Kadife perdeyi Romalı bir savaşçı gibi vücuduna sarmıştı. Sıcak odayı sen alabilirsin, ben de uyku tulumunu alacağım.

Ama... İtirazın bir yararı olmadı. Joel uyku tulumunu alıp çalışma odasından bir kapıyla geçilen yan odaya gitti.

Maddie'yi en fazla rahatsız eden şey sessizlikti. Jo-el'in soluk sesleri, içeride gezinmesi. Maddie birden ürpererek perdeye sıkıca sarındı ve şilteye uzandı.

Joel'e duyduklarıyla daha fazla mücadele etmesi zorlaşıyordu. Genç adamı bir an bir kahraman olarak görüyor, sonra bir şeytan oluveriyordu, sonra tekrar bir kahraman.

Kendisi. Joel, Mehitabel'i az daha öldürecekti. Daha doğrusu papağanı. Yoksa tam tersi miydi? Joel bir yazardı... ama daha ilk kitabını yazması gerekiyordu. Buna rağmen açlıktan ölmüyordu. İki araba! Son derece lüks ve pahalı iki araba! Maddi hiçbir sorunu yoktu... en azından görünüşte. Sanki parasını nereye harcayacağını bilemiyormuş gibi bu eve dünyanın parasını ödemeyi kabul etmişti.

Parkta çocuklarla oyun oynayan ve sonra ona avazı çıktığı kadar bağıran bir adam. Her an parlamaya hazır bir adam. Ama sonra birdenbire son derece nazik, anlayışlı bir erkek. Maddie onun hakkında ne düşüneceğini bir türlü bilemiyordu.

O lanet olası çiti de dikti aramıza, diye mırıldandı kendi kendine. Marie teyze onun harika bir insan olduğunu düşünüyor. Ben de aynı şekilde düşünmeye başladım üstelik. Tanrım, hayat neden bu kadar karmaşık?'

Perdeyi tepesine kadar çekti. Bir türlü vazgeçemediği bir çocukluk alışkanlığıydı bu. Joel Fairmont anlaşılması zor bir adamdı. Bu gezi sırasında davranışları birdenbire değişivermişti. Sanki gizli bir plan peşindeymiş gibi. Ama ne? Maddie daha fazla düşünemedi, yorgunluk galip geldi ve derin bir uykuya daldı.

Bilim adamları rüyaların ancak birkaç saniye sürdüğünü söylerler. Ama Maddie'nin rüyası defalarca başa alınan bir video kaset gibi sürdü gitti.

Rüyasının en önemli kısmı Joel'in başıydı. Genç adam uyku tulumundaydı, Maddie de onun üstünde. Joel'in sadece başını görebiliyordu ama vücudunun

sıcaklığını hissediyordu. Genç adamın elleri vücudunun her tarafında dolaşıyordu. Sonra Maddie'nin yüzünü avuçlarının arasına aldığında bile genç kız ellerinin temasını yine vücudunun arojen bölgelerinde hissediyordu. Maddie inliyor, kıvranıyor, titriyordu ama her defasında belli bir noktaya gelince Joel'in başı kayboluyor, onun yerine kedisinin, Mehitabel'in başını görüyordu.

Yaşlı kedi ışıktan bir daire içinde oturuyor ve pati-lerini yalıyordu. Sonra başını çeviriyor ve Maddie'ye bakıp, Beyaz kedi yavrularının nasıl dünyaya geldiğini gerçekten öğrenmek istiyor musun? diye soruyordu. Hemen arkasından yine Joel'in başı görünüyor ve aynı şeyler tekrarlanıyordu.

Madeleine aynı şeyleri tekrar tekrar görmekten yorulmuştu ki kaset yeni bir filme geçti. Pencerenin hemen dışında biri camı tıklatıyordu. Maddie onu görmüyordu ama Hiram Murchison olduğunu, üstelik yıllar önce öldüğünü biliyordu. Hiç durmadan cama vuruyor, arkasından cehennem orkestrasımn davulları duyuluyordu.

Bu doğru olamazdı tabii ki. Belli bir eğitim almış, kültürlü insanlar hayaletlere inanmazlardı! Hortlaklar cahiller içindi. Maddie yüreğini saran korkuyu bastırmaya çalışıyor, başını yastığın altına sokuyordu. Ama ses giderek artıyordu. Korkusu da. *

Cam daha büyük bir gürültüyle vurulmaya başlandı... Sonunda korkunç bir şangırtıyla beraber içeri giren rüzgar duvarları sarstı, kocaman damlalar yerleri ıslattı.

Maddie daha doğru dürüst gözlerini açmadan yerden fırlamış, koşmaya başlamıştı. Bu arada avaz avaz haykırıyordu. Ara kapıyı çılgınca iterek açmaya çalıştı. Ama kapı bir türlü açılmıyordu. Bir an korkusunun yerini mantığı alır gibi oldu. Kapının tokmağım bulup çevirdi ve kendisine doğru çekti. Sonra da içeri daldı.

Kaçıp sığınabileceği tek bir yer vardı. Joel uyku tulumunun içinde doğrulmuş, neler olup bittiğini henüz anlayamadan uykulu gözlerle çevresine bakınıyordu. Maddie hiçbir açıklamaya gerek duymadan onun üstüne balıklama atladı. Başını kolunun altına sokup çığlıklar atmayı sürdürdü.

Joel bir anlık bir şaşkınlıktan sonra onun çıplak vücuduna sarılıp kendisine doğru çekti. Bu arada uyku tulumunun fermuarını açıp içeri girmesine yardım etti. Hiç durmadan sakin bir sesle bir şeyler söylüyordu. Aslında bir şey de söylemiyor, sakinleşmesi için yumuşak mırıltılar çıkarıyordu.

Maddie yavaş yavaş ısındığını hissetti. Korkusu yatışmaya başladı. Titremesi geçti, onun yerini gözyaşları aldı. Yanaklarından sicim gibi akan yaşlar Joel'in çıplak göğsünü ıslattı.

Ağla sevgilim, diye mırıldandı Joel. Rahatça ağla. Ona sıkı sıkı sarılıp kendisine biraz daha çekti. Bu tıpkı rüyasına benziyordu. 'Tıpkı rüyada gördüğüm gibi,' diye düşündü Maddie. 'Ben üsteyim, o altta. Çıplak

vücutlarımız birbirine değiyor.’ Hıçkırıkları yavaş yavaş dindi. Birkaç kez burnunu çektikten sonra başını kaldırdı.

ö.. özür dilerim, diye mırıldandı. Joel ona gülümsedi.

Özür dilemene gerek yok. Sesi duyduğumda benim de korkudan ödüm patladı.

Maddie dikkatle ona baktıktan sonra gözüne düşen bir tutam saçı yavaşça geriye itti. Sen hiçbir zaman korkmuyorsun, dedi sevgi dolu bir sesle. Hiçbir şeyin seni korkutmadığını gayet iyi biliyorum artık. Sen çok iyi biliyorsun. Joel bir kahkaha attı. Beni korkutan sensin. Gidip içeri bakalım mı?

JoePin son derece sakin bir sesle konuşması Maddie’nin gerçeklere dönmesine yardıma oldu. Çırılçıplaktı ve çırılçıplak bir erkekle aynı yatağı paylaşıyor, onun göğsünde ağlıyordu! ‘Ben mi onu korkutuyorum?’ diye düşündü. Hiç sanmıyordu. Yavaşça dönüp yana çekildi. Aslında tulumdan da çıkabilirdi ama Joel çok sıkı sarıldığı için bunu yapamıyordu. En azından bulduğu bahane buydu. Gerçek ise çok basitti. Ondan uzaklaşmak istemiyordu, öteki odaya gitmeyi ise hiç istemiyordu!

Ben... ben içeri gidemem, diye mırıldandı. İçerideki Hiram Murchison’du.

Cama tırmanan mı? Joel güldü. Sen batıl inançlarının kurbanısın Madeleine Charbonneau! Maddie’yi kollarının arasında şefkatle sıktı. Şu adın konusunda bir şeyler yapmalıyız. Charbonneau. Telaffuzu çok zor. Maddie’nin burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Ben gidip ne olduğuna baksam iyi olacak. Hayır... ben... Maddie onun sıcaklığından yoksun kalınca kollarını vücuduna dolayıp dertop oldu. Joel tulumun içinden çıktı ve fenerini yaktı. Hafif sarı ışık etrafı aydınlattı. Maddie büyülenmiş gibi baktı. Hayatında ilk kez tamamen çıplak bir erkek vücudu görüyordu. Farkında bile olmadan dilini dudaklarının üstünde gezdirdi. Joel elinde fenerle kapıya doğru yürüyünce dudaklarından hafif bir çığlık yükseldi.

Şimdi ne oldu? diye sordu genç adam karanlıkta.

Hiçbir şey... Sadece... dikkatli ol. Yerde cam kırıkları var. Maddie odada yalnız kaldığında gözlerini kapatıp yatağın içine biraz daha kaydı. Ve bekledi.

Joel beklediğinden daha çabuk döndü. Maddie fenerin ışığının söndüğünü fark etti. Sonra Joel’in yatağa girdiğini hissetti. Yine de gözlerini açmadı.

Joel’in vücudu soğuktu. Kolunu Maddie’nin başının altına geçirip onu kendisine doğru çekti. Geçti artık, diye fısıldadı. Yaşlı Hiram gitti.

Ne... neymiş? diye sordu Maddie gergin bir sesle. Artık hortlaklardan korkmuyordu, korkusu çok daha gerçekçi bir konudaydı. Joel’in eli yavaşça aşağı kayıp Maddie’nin göğsünün altında durdu. Genç kız hafifçe geri çekilmek isteyince Joel buna izin vermedi.

Evin hemen önündeki büyük meşe ağacı, dedi doğal bir tonda. Sonunda fırtına onu da söküp koparmış ve doğruca evin üstüne yıkılmış. Sanırım

çatıda hasar var. Büyük dallardan biri de senin camını kırmış. Şimdi tatmin oldun mu?

Maddie derin bir nefes aldı. Bu açıklama Hiram Murchison'un intikam almak için geri döndüğü varsayımından çok daha akla uygundu, öyleyse artık odama dönebilirim, diye fısıldadı. Arkasından sessizce dua etti.

Eğer istiyorsan. Joel onu kollarının arasında sımsıkı tutmaya devam etti. Ama ses tonu Marie teyzenin mutfağında havadan sudan sohbet ediyormuşçasma doğaldı. Maddie ayağını yavaşça tulumdan dışarı çıkardı. Hemen ardından geri soktu.

Gitmek istemiyorum, diye fısıldadı içini çekerek. Joel'e biraz daha yaklaştı.

Joel'in eli yavaşça yukarı kaydı ve Maddie'nin göğüs ucunda durdu. Maddie gözlerini sımsıkı kapatarak ürperdi. Mehitabel yine karşısındaydı. O yavru kedilerin dünyaya nasıl geldiklerini merak ediyor musun? diye soruyordu yine. Madeleine elini Joel'in elinin üstüne koydu ve yavaş aşağı indirdi.

Bunu... bunu istemiyorum, diye yalan söyledi. Ben... yorgunum... çok yorgunum. Umarım... öyleyse uyu, dedi Joel, yumuşak bir sesle. Maddie mutlulukla gözlerini kapattı. Joel onun başım göğsüne doğru çekti ve Maddie yavaşça uykuya daldı. O uyurken Joel gözlerini tavana dikmiş yatıyor, duygularıyla boğuşuyordu. Gece ikide fırtına dindiğinde Joel hala uyumamıştı.

Maddie? Maddie? Biri omzundan tutmuş sarsıyor, ama Maddie uyanmak istemiyordu. Sert bir eldi omzundaki, Marie teyzenin yumuşak teması değildi. Zorlukla tek gözünü açtı. Joel üstünde pantolonu ve gömleğiyle gülümseyerek üstüne eğilmişti. Pencereden içeri pırıl pırıl bir gün ışığı giriyordu.

Maddie bir an şaşaladıktan sonra her şeyi hatırlayarak doğruldu. Bir çığlık atıp uyku tulumunu göğüslerinin üstüne çekti.

Bırak şimdi bunları, dedi Joel gülerek. Bizim içir, bir uçak geldi. Hemen hazırlan. Giysilerini getirdim. Hepsi tamam, sadece... şu içine giydiğin şeye ne deniyorsa, o yok. Korkarım onu bayrak direğinde bırakmak zorundayız.

Uçak mı? diyebildi Maddie.

Evet, bizi almaya geldi. Joel yine güldü. Bayrağı görmüş olmalı. Adanın üstünde birkaç tur attıktan sonra kanalın öteki tarafına indi. Lastik bir botla bizim tarafa yanaştı. Artık hazırlanabilir misin? Evet, dedi Maddie. Sonra hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Eğer ben giyinirken... dışarı çıkarsan. Oo, yüzün kızardı... insan artık kızarmasını bilen kızlarla pek karşılaşmıyor.

O senin yaşadığın çevrede öyle herhalde! diye parladı Maddie, ama hemen pişman oldu. ö... özür dilerim. Bana çok iyi davrandın. Başımıza gelen bu felaket boyunca anlayış gösterdin. Bir de Hiram Murchi-son'u gördüğümü sandım! Aman Tanrım! Sonbaharda bütün müşterilerime bu hikayeyi anlatacağım. Hepsini mi? dedi Joel gülerek. Maddie'nin kıpkırmızı kesildiğini görünce kahkahalarını tutamadı.

Çık buradan çabuk... seni fırsatçı! Maddie de kendini tutamayıp gülmeye başladı. Joel çıkmadan önce dönüp onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Maddie kapının kapanmasını bekledikten sonra parmaklarını burnunun ucuna dokundurdu. Bu noktayı en az bir ay yıkamayacağım, diye mırıldandı, kendi kendine gülümseyerek. Sonra yataktan fırlayıp giyindi.

Joel dışarıda bekliyordu. Maddie ayakkabılarını giydikten sonra verandanın basamaklarındandikkatle indi. Ayağındaki yara hafifçe acıyordu ama tekrar çıplak ayakla yürüyüp öteki ayağını da kesmeye niyeti yoktu. Joel'in yanında yaşlıca bir adam vardı.

Jimmy Murphy, diye tanıştırdı onu Joel. Bizi kurtaran pilotumuz.

Siz Sahil Koruma'dan değilsiniz, dedi Maddie hemen. Ben orada çalışanların hepsini tanırım. Yine de buraya geldiğiniz için teşekkürler.

Bir şeyler daha söylemek istiyordu ama Joel hemen araya girip sözünü kesti. Gidelim artık, dedi Maddie'nin koluna girerek. Laconia'ya ne kadar çabuk varırsak teyzenin daha fazla meraklanmasını da o kadar çabuk önlemiş oluruz.'

Haklısın, dedi Maddie. Üçü birlikte aşağı yürümeye başladılar.

Dönemeçe geldiklerinde, Burası çok kaygan, dedi Murphy. Joel hemen Maddie'nin kolunu sımsıkı tuttu. Maddie de elini onun elinin üstüne koydu. Yolun hemen kenarındaki otların arasındaki bir hareket Joel'i irkiltti. Maddie'yi kendisine çekerek durdurdu. Nedir bu? diye söylendi. İki küçük hayvan önlerinden hızla geçerek yolun öteki tarafındaki çalılıkların arasuıda gözden kayboldular.

Buraya hiç kimse gelmediği için her tür kuş için bir cennettir bu ada, dedi Maddie. Hemen ilerideki bir ağacı gagalayan ağaçkakanı işaret etti.

Martıları da unutmayın. diye söze karıştı Murphy. Dün daha ortalık karışmadan önce fırtına çıkacağını anlamıştım. Bütün martılar sahile geldiler ve süpermarketin çatısında toplandılar.

Herhalde senin konferans merkezine gelecek olan konukların bu hayvanların hepsini vurur Joel, dedi Maddie kederli bir sesle.

Böyle bir şey yapamazlar! Bu ada bir kuş cenneti olarak kalacak.

Maddie derin bir nefes alıp ona gülümsedi. Joel Fa-irmont'un hanesine olumlu bir puan daha yazılmıştı, önlerinden giden pilota seslendi. Bizim bayrak direğimizi görünce şaşırmış olmalısın Mr. Murphy. Gerçekten öyle, diye karşılık verdi adam, başını arkaya çevirerek. Buna hiç...

Önemli değil. Joel hemen araya girdi. Şimdi bir an önce kente dönmemiz gerek. Maddie çevresini seyretmekle meşgul olduğu için iki erkek arasındaki bakışmayı fark etmedi.

Lastik bot, bir gün önce Henri'nin teknesini demirledikleri koydaydı. Ama tekneden eser kalmamıştı, sadece suyun üzerinde birkaç tahta parçası yüzüyordu.

Aman Tanrım! dedi Maddie içini çekerek. Bota bindi. Bütün bunları Henri've nasıl açıklayacağım ben?

Açıklanacak bir şey yok. Joel aksi bir sesle homurdandı. O tekne. Tanrının gazabına uğradı. Eğer istersen onun fiyatım da eve ödeyeceğim paraya ekleyebilirsin.

Maddie o heyecan arasında bunu unutmuştu. Murc-hison'un satışı! Henri o komisyonla kendine birkaç tane tekne alabilirdi kuşkusuz! Ama anlamadığı bir şey vardı. Henri'den her söz edişinde Joel'in tavırları neden böyle birdenbire değişiyordu?

Yani fikrini değiştirmedin mi? diye sordu. Ama sorar sormaz pişman oldu

Hayır, fikrimi değiştirmedim, diye karşılık verdi genç adam asık bir suratla. Orası harika bir toplantı merkezi olur.

Peki ama bir yazar neden bir toplantı merkezi kurmak istesin anlayamıyorum?

Maddie, diye homurdandı Joel. Yorgunum. Dün gece pek uyuyamadım. Ondan önceki gece de öyle. O yüzden bana bir iyilik yapıp biraz susar mısın?

Hiç de nazik değilsin, diye söylendi Maddie. Ama sustu. Az sonra uçağa binmişlerdi.

Göl son derece sakindi. Maddie'nin karmakarışık saçlarını düzeltecek en ufak bir esinti bile yoktu. Genç kız parmaklarının yardımıyla saçlarına bir şekil vermeye çalıştıysa da boşa çaba harcadığının farkındaydı. Üstelik bluzunun durumu da berbattı. Evet, kırumuştu ama çok buruşuktu. En üstten iki düğmesi de kopmuştu. Joel dün gece kilidi açmak için kullandığı tokaları-ıı da geri vermemişti.

Bunca olumsuzluğun üstüne uçağa bindiklerinde Jo-el'in tavrına da sinirlenmişti. Kendisi pilotun arkasındaki koltuğa geçmiş, ama JoePiıı öne, pilotun yanındaki koltuğa oturduğunu görmüştü. Erkek milleti böy-leydi işte! Her zaman önde olmak, kontrolü elde bulundurmak istiyorlardı. Ama bütün erkekler böyle olduğuna göre buna alışması gerekiyordu. Ayrıca ne kadar çabuk alışırsa o kadar iyiydi.

Sonunda başını koltuğuna dayayıp gözlerini kapattı. Kısa bir süre sonra uykuya dalmıştı.

Sessizlik uyanmasına neden oldu. Motorlar susmuş ve küçük uçak Christmas Adası'nın pistine inmişti.

Oradan yine bir botla NVeirs Bulvarı'ndaki rıhtıma gittiler. Maddie öylesine sersemlemişti ki, bir gün önce Weirs plajının otoparkında bıraktıkları Joel'in arabasının rıhtıma nasıl geldiğini neredeyse sormayacaktı. Ama kafasında küçük bir kuşku uyanmıştı ve arabaya bindiklerinde bunu Joel'e sordu.

Mucize filan olmadı, diye karşılık verdi genç adam. Radyo denen şeyi hiç duymadın mı? Murphy' den rica ettim, parktan alınıp buraya getirilmesini istedim. Şimdi artık gidebilir miyiz?

Maddie ona tatlı tatlı gülümseyince Joel gaz pedalına bastı ve yola koyuldular. Laconia, Maddie'nin gözüne hiç bu kadar güzel gözükmemişti. Sokaklardan binalara kadar her şey değişmiş, daha da güzelleşmişti sanki. Araba McGrath Caddesi'ndeki meşe ağaçlarının altında durduğunda eve koşup bütün kapıları kapattıktan sonra teyzesine ne kadar harika bir gün geçirdiğini anlatmamak için kendisini zor tuttu.

Joel onun aklından geçenleri tahmin etmiş gibi hafifçe gülümseyerek başıyla evi işaret etti ve Maddie arabadan fırlayıp eve koşarken bakışlarıyla onu izledi. Eve giren genç kızın teyzesine seslendiğini duydu, sonra sessizlik oldu. Joel ona beş dakika daha süre tanıdıktan sonra arabadan indi m1 kapıya yürüdü.

Maddie mutfakta dikilmiş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle çe\rcdik bakmıyordu. Buzdolabının üstündeki kafesiıuL kilitli olan Mavisakal, kıstık! Fıstık! diye tekrarlıyordu durmadan. Mehitabel de Maddie'nin ayakları dibinde dolaşıyordu.

Ne oldu? dedi Joel, genç kızın yanına gelip kolunu onun omzuna dolayarak.

Bilmiyorum, diye fısıldadı Maddie. Marie teyze yok!

Bunda endişelenecek bir şey göremiyorum. Arkadaşlarıyla bir yere çıkmış olabilir. Hatta benim evimde bile olabilir. Annem dün gelecekti biliyorsun.

Hayır, dedi Maddie inatla. Bir yere gitseydi bana bir not bırakırdı. Dün gece eve dönmediğim için çok merak etmiştir zaten. Yoo, bir yere gitmiş olamaz... Joel'in kolunun altından fırlayıp oturma odasına koştu. Joel odaya girdiğinde o telefonun numaralarını çevirmişti bile. Polis, dedi. Şefinizle görüşmek istiyorum. Kısa bir sessizlik oldu. Karşı tarafı dinledikten sonra Hayır, dedi kararlı bir sesle. Danışma memuruyla konuşmak istemiyorum. Fred dayımla konuşmak istiyorum, şefinizle. Evet, Fred dayımla! Beklerken eliyle ahizenin mikrofon kısmını kapattı. İlle de şefle görüşmek isteyen insanlardan hoşlanmıyorlar, diye mırıldandı. Akrabalık ilişkilerini kullanmaktan ben de hiç hoşlanmıyorum ama... Akrabalar böyle günler içindir, dedi Joel onun sözünü keserek.

Tam bu sırada karşı taraftan biri bir şey söyledi ve Maddie'nin yüzü bembeyaz kesildi. Aman Tanrım! diye mırıldanarak ahizeyi yavaşça yerine bıraktı.

Ne oldu? diye sordu Joel yumuşak bir sesle. İki elini genç kıza doğru uzattı.

Maddie birden buz kesen ellerini onun avuçlarının içine bıraktı. Fred dayı hastanedeymiş, diye mırıldandı perişan bir halde. Marie teyzeyi bu sabah hastaneye yatırmışlar.

Bölüm Sekiz

Hastaneyi aradım, dedi Maddie telaşla merdivenlerden inerken. Teyzemin durumunun gayet iyi olduğunu söylediler. Ama saat on ikiden önce onu göremezmişim. Gri tayyörünü düzeltip beyaz bluzunun dantel yakasını çekiştirdi. Hastanelerdekiler böyle konuştukları zaman onlara asla inanmam

ama eğer üstüme doğru dürüst bir şey giymeden gidersem Marie teyzem çok kızar, hem...

Hey, durup dururken endişelenme, dedi Joel, yatıştırıcı bir tonda. Eğer iyi olduğunu söylüyorlarsa iyidir. Seni kandırmaya çalışmadıklarından eminim. Maddie birden başını kaldırıp ona baktı. Genç adamın alnı endişeyle kırışmıştı, bakışlarındaki ifade de hiç iç açıcı değildi. Söyledikleri sadece onu yatıştırmak içindi. Maddie yüreğinin ezildiğini hissetti. Teyzesi seksenini çoktan geçmişti, her şey beklenebilirdi artık... Yalvaran bakışlarını Joel'e dikti. Onun bir şeyler söylemesini bekliyordu. Ama Joel bir şey söylemeyince onun koluna yapıştı. Ne olur, çabuk, diye bağırdı.

Sakin ol Maddie. Joel ellerini onun omuzlarına koydu. Onu nasıl olsa bir saatten önce görmemize izin vermeyecekler. Sakinleş biraz.

Maddie duvardaki aynaya dönüp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın onları bir düzene sokmakta başarılı olamıyordu. Sonunda akıntıya kürek çekmekten vazgeçip dudaklarına hafif bir ruj sürdü.

Hastane buradan çok uzak mı? diye sordu Joel. On dakika kadar sürer. Görünümüm nasıl, iyi mi? Elbette, gayet iyi görünüyorsun.

'Sen de öyle,' diye düşündü Maddie. Genç adam evine gidip gri takım bir elbise giymiş kravat takmıştı. Kıyafetleri birbirlerine uyum sağlamıştı. Joel saçlarını suyla ıslatıp arkaya da taramavı ihmal etmemişti.

Maddie içgüdüsel bir hareketle elini uzatıp onun saçlarını okşadı. Ama geri çekerken Joel elini yakalamış ve dudaklarına götürerek avcuna bir öpücük kondurmuştu. Koyu mavi gözlerinde bir pırıltı vardı. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Zafer kazanmışçasına Maddie'yi kollarının arasına aldı. Maddie tam tersini istemesine, üstelik buna çok ihtiyacı olmasına rağmen onun kollarının arasından.sıyrılıp ayakkabılarını giydi.

Pekala, öyleyse bir an önce gidelim, dedi Joel birden suratını asarak.

'İşte,' diye düşündü Maddie hırsla. 'Aklımdan geçenleri biliyor ve bana acıyor!' Birden kabaran öfkesi aynı hızla sönüp gidiverdi. Kendini kandırmaya çalışmasının ne yararı vardı? Joel'e ilk görüşte aşık olmuştu, bu yeni bir şey değildi ki? Onu buradan uzaklaştırmak için yaptığı plan her şeyi daha da kötüleştirmişti. Madeleine Charbonneau budalanın biriydi işte!

Birlikte arabaya yürürlerken Joel onu hafifçe dirseğinden tuttu. Maddie bu sefer Mustang'e bineceklerini fark etti. Joel onun aklından geçenleri okumuş gibi, öteki arabanın üstü açık olduğu için saçlarının bo-. zulmasmdan hoşlanmazsın diye düşündüm, dedi. Kapıyı açarak genç kızın binmesine yardım etti.

Maddie teyzesi için öylesine endişeleniyordu ki, Jo-el'in yolu hiç sormadan sokaklara sapıp hastaneye kolayca gelebildiğini fark etmedi bile.

Göller Bölgesi Hastanesi belki dünyanın en büyük hastanesi değildi ama ayakta tedavi görenlerin büyük bir çoğunluğu oluşturduğu epey hastası vardı.

Hastalar genellikle gölde boğulma tehlikesi geçirenler, başlarına güneş çarpmış turistler, spor yaparken kollarını bacaklarım kıranlardı. Marie teyzeyi hastanenin en arka kısmında iki kişilik bir odaya yatırmışlardı. Odadaki diğer yatak boştu.

Maddie hemşire masasındaki kadını umursamadan telaşla odaya koştu. Marie teyze kocaman yatakta yatıyordu. Yatağın baş kısmı kaldırılmış, yaşlı kadın rahatça oturur pozisyona getirilmişti. Özenle taranmış saçları, eski model dantelli geceliği içinde kocaman yatağın ortasında küçük bir oyuncak bebek gibiydi. İki elini yatak örtüsünün üstüne çıkarmış, vücuduna paralel olarak uzatmıştı. Madeleine ile Joel içeri girdiklerinde Fred dayı yatağın yanındaki koltuktan baktı.

İşte Maddie geldi,^ dedi. Kapıya yürürken Maddie'nin alnına bir öpücük kondurdu. Hastaneyi aramayı iyi akıl etmişsin. Sen de artık büyüdün ha?

Yaşlı adam odadan çıktığında, Polis şefi bu mu? diye sordu Joel.

Hayır, o Fred dayı, diye fısıldadı Maddie. Polis üniforması içinde olduğunda çok daha nazik bir adamdır! İkisi de yatağa döndüler, örtülerin altında iyice zayıf görünen Marie teyzenin yüzünde yorgun bir ifade vardı. .

Teyze! Maddie yatağın yanına koşup yanında diz çöktü. Yaşlı kadın kırışık elini uzatıp onun başının üstüne koydu.

Neyin var yavrum? Marie teyze dirseğinin üstünde doğrulmaya çalıştı. Joel telaşla yatağın ayak kısmına koşup baş kısmını yükseltecek manivelayı buldu ve çevirdi. Yaşlı kadın gülümseyerek teşekkür etti. Şimdi daha rahattı.

Fırtına yüzünden, diye mırıldandı Maddie. Glory Adası'ndaydık, fırtına patladı. Biz de yukarı çıkıp Murchison Şatosu'na sığındık. Tekne parçalanmıştı. O yüzden... geceyi orada geçirmek zorunda kaldık. Seni bu kadar meraklandırdığım için öyle üzülüyorum ki!

Teyzesi hafifçe gülümsedi. Merak etmedim zaten, dedi yumuşak bjr sesle. Joel bıraktığı notta geceyi onun arkadaşıyla birlikte geçireceğinizi yazmıştı. Canımı sıkan tek şey hastanelerden korkmam. Nasıl korkak olduğumu bilirsin zaten. Her tarafımı araştırıp karıştırıyorlar. O yüzden canım sıkıldı. Ama şimdi ikinizi böyle mutlu görünce kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Teyze... diye başladı Madeleine. Joel arkasından gelip elini onun omzuna koydu.

Gerçekten senin için meraklanmadım, dedi yaşlı kadın daha neşeli bir sesle. Joel'in seninle birlikte olduğunu biliyordum. Ona müthiş bir güvenim var. Hangi arkadaşlarınızda kaldınız?

Arkadaşlar mı? dedi Maddie. Biz... Yalnızdık, dedi Joel, onun sözünü keserek. İkimiz yalnızdık.

Sadece ikiniz mi? Yaşlı kadının yüzündeki gülümseme hafifçe kaybolur gibi oldu.

Joel araya girip bütün hikayeyi baştan sona anlattı. Maddie'nin araya girmesine fırsat bırakmadan her şeyi anlattı.

Hikayesinin sonuna geldiğinde Marie teyzenin yüzündeki şaşkınlığı fark ederek, Yeğeniniz sizi utandıracak hiçbir şey yapmadı, diye ekledi.
Ben utançtan söz ettiğimi hatırlamıyorum, dedi yaşlı kadın kesin bir tonda. Yeğenimden şimdiye kadar hiç utanmadım, bundan sonra da böyle bir şey olmayacağını biliyorum. Kes artık ağlamayı Madeleine! Maddie’nin başını şefkatle okşadı.
Anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim teyze. Sorgulama başladığından beri Maddie ilk kez gülümsedi. Ama Laconia’da çok az insanın bunu anlayacağım sanıyorum.
Elbette, dedi yaşlı kadın. Benim genç kızlığımdan bu yana zaman çok değişti hayatım. Telefon, radyo, televizyon, arabalar, dışarıda bir işte çalışan kadınlar. Her şey değişiyor yani, ama insanın doğası değişmiyor. Yine endişelenmemize gerek yok. Komşular dedikodu yapacaktır. Ben bu dedikodulara üzülecek kadar çok yaşamayacağım, sen ise bunların üstesinden gelebilecek, gerekirse başka bir yere taşınacak kadar gençsin. O yüzden bunları düşünüp üzülme. Mr. Fairmont iyi bir insan. Bu akşam bütün kent halkı dün geceyi bir arada yalnız geçirdiğinizi öğrenmiş olacaktır, ama biz bu dedikodularla canımızı sıkmayalım, şimdi. Başı yastığa geri düştü, gülümsüyordu, gözlerinde de bir pırıltı vardı.
Yaşlı kadının yanakları da kızarmıştı. ‘Sanki bir şeye sevinir gibi,’ diye düşündü Maddie. Ah teyze, diye mırıldandı, gözyaşlarını güçlükle tutarak. Senin için... İyileşmen için her şeyi yaparım.
Yapabileceğin pek bir şey olduğunu sanmıyorum, dedi yaşlı kadın içini çekerek. Yılların yorgunluğunu yansıtırcasına duraklayarak, her sözcüğün arasında soluk alıp vererek konuşuyordu. Ama en büyük arzum...
Ben bu meselenin çözümünü biliyorum. Joel araya girdi. Madeleine ile ben evleneceğiz. Böylece sorun çözülmez mi?
Madeleine şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse! ‘Madeleine ile ben evleneceğiz!’ Hayatta hiçbir şeyi bundan daha çok isteyemezdi ama...
Bunu yapamazsın! diye itiraz etti. Bunu isteye-mem senden! Adımın lekelenmesi o kadar önemli değil!
Bunu benden istemen gerekmiyor, diye karşıhk verdi Joel. Benimle evlenmeni ben senden istiyorum. Ayrıca sana ve teyzene bir söz gelmesi de önemli. Üstelik böyle bir sorunun ortaya çıkmasına ben neden olduğum için bunu çözmek de bana düşer.
Senin evlendiğini görmek en büyük arzum, dedi teyzesi. Bu harika bir şey olur Madeleine, yani bu evliliğe dedikoduları önlemek için değil de... ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Senin güçlü bir erkeğe ihtiyacın var hayatım. Zayıf biriyle evlenirsen mutlu olamazsın. Ama Joel gibi bir erkekle... harika bir şey olur.
Maddie dikkatle teyzesine baktı. Yaşlı kadının yüzünde güller açıyordu, yanakları pembeleşmiş, bir genç

Kız gibi heyecanlanmıştı.
Seninle evlenmek istiyorum Maddie, diye tekrarladı Joel, onun yanına gelip kolunu omuzlarına dolayarak.
Teyzem mutlu olsun diye mi? diye mırıldandı Maddie.
Hepimiz mutlu olalım diye, dedi Joel.
Maddie teyzesine döndü. Tamam, halloldu işte teyze. Bir an önce iyileş de düğünümüze gel bari. Öfkeden sesi titriyordu.
Seninle konuşmam gerek, dedi Joel, onu kolundan yakalayıp koridora çıkartarak.
Kendini ne sanıyorsun sen? diye bağırdı Maddie, kolunu ovuşturarak. Burası çürüyecek. Kolundaki bir çürük gibi basit şeyleri düşünmenin sırası değil şimdi, diye homurdandı Joel. Teyzenin gözlerindeki parıltıyı fark etmedin mi? Yanakları kıpkırmızı görmedin mi? O kadın çok hasta Madeleine. Yüksek ateşi var. Heyecanlanmaması gerek. Senin evlendiğini görmekten başka bir isteği yok. Eğer bu işi yarma bırakırsan... geç kalmayacağını nereden biliyorsun?
Aman Tanrım! Madeleine dizlerinin titrediğini hissederek ona yaslandı. Yani teyzem ölüyor mu? Bilmiyorum, diye karşılık verdi Joel. Ben doktor değilim. Ama sen ölmeyeceğinden emin misin? Bu tehlikeyi göze almaya hazır mısın?
Hayır, diye karşılık verdi Maddie. Bunu... bunu göze alamam, almak istemem. Ama nasıl... Burada... hemen şimdi evleniriz, dedi Joel, kararlı bir sesle. Teyzenin yatağının yanında. İçeri girdiğimizde hastanenin papazının odasını görmüştüm. Nikahımızı o kıyabilir.
Ama bunun için... önre başvuruda bulunmamız gerekmez mi? Bu da zaman alır...
Ama Joel'in bu lartışmalara girmeye niyeti yoktu. Bırak da bu tür ayrıntıları ben halledeyim Maddie.
Kol kola girerek Marie teyzenin odasına girdiler. Teyze! diye seslendi Maddie. Yaşlı kadın gözlerini açtı.
Uyumuyordum, dedi. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum. Bugün beni o kadar çok muayene ettiler ki, araba çarpmış gibiyim. Eee, neye karar verdiniz? Düğün tarihini tespit ettiniz mi?
Elbette. Joel güldü. Bizim şahitimiz olur musunuz?
Bunu ne zaman yapabilirim bilmiyorum. Marie teyze eliyle hastane odasını işaret etti.
Merak etmeyin, dedi Joel. Eğer şaşkınlıktan şok geçirmeyecekseniz burada sizin yatağınızın yanında evlenmek istiyoruz.
Aman Tanrım! Marie teyze yatağında doğrulmaya çalıştı. Bu töreni ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz?
On dakikaya kadar, dedi Joel. Tabii yeğeninizle evlenmeme izin verirseniz.

On dakikaya kadar mı? Yaşlı kadının gözleri irileşti. Elbette izin veriyorum! Maddie?

On dakika mı? diyebildi Maddie.

On dakika, diye tekrarladı Joel, kesin bir tonda. Siz ikiniz birbirinize gülümseyin, şimdi, ben de aşağı inip papazla görüşeyim. Eğilip iki kadının da yanaklarına birer öpücük kondurdu. Maddie'nin itiraz etmesine fırsat bırakmadan odadan çıktı.

Elimi tut, dedi teyzesi mutluluktan boğuklaşan bir sesle. Maddie onun isteğini yerine getirdi.

Kapı açılıp kapandı. Maddie, Joel'e gülümsemek için başını arkaya çevirdi. Ama Henri ile göz göze geldi. Joel de onun hemen arkasındaydı.

Mümkün olduğu kadar çabuk geldim, dedi Henri heyecanlı bir sesle. Ama mesaj biraz karışıktı. Ne oldu Madeleine?

Demek Henri sensin, dedi Joel buz gibi bir sesle. Henry kimin konuştuğunu görmek için dönüp arkasına baktı. İki erkek arasında bir anda düşmanca bir hava esti.

Benim mesajdan filan haberim yok, diye kekeledi Maddie. Düğünle mi ilgiliydi?

Ah, nihayet! diye bağırdı Henri. Sevincinden neredeyse yerinde duramıyordu. Demek sonunda akıllıca bir karar verebildin Madeleine!

Evet, öyle sanırım, dedi Maddie çekingen bir sesle. Ama...

Ama en doğru zamanda karar verdin, diye bağırdı Henri heyecanla. En büyük ikramiyeyi kazanan bir talihli gibi yerinde duramıyordu. Öbür gün Arnavutluk'ta Emlakçiler Toplantısı var. Orada hem halayımızı geçirir hem de toplantıya katılırız.

Aman Tanrım! Henri! Maddie içini çekti. Teyzesi gözlerini açıp ikisine baktı, sonra tekrar kapattı.

Sanırım bir yanlış anlama var, dedi Joel, aynı soğuk tavırla araya girerek. Bu düğünde damat benim, sen değilsin.

Henri'nin omuzlan bir anda çöktü. Genellikle kırmızı olan yüzü bembeyaz kesilmişti. Ceketinin cebinden çıkardığı bir mendille alnındaki terleri sildi. Maddie? Bunu bana yapamazsın, diye yalvardı. Kalbimi kırdın!

Joel en kibirli haliyle, Ona Murchison'un satışından söz et Maddie, dedi.

Henri omuzlarını dikleştirdi. Bir ev satışının kırık bir kalbi onarabileceğini mi düşünüyorsunuz? dedi.

Teknen de parçalandı, diye fısıldadı Maddie, çekingen bir sesle. Fırtınada parçalandı. Tek bir parçası bile kalmadı.

Ona evin satış fiyatını söyle, diye emretti Joel. Teknenin de sigortalı olduğundan eminim. Gözlerini Madeleine'e dikmiş, emrini derhal yerine getirmesi için bekliyordu. Maddie çaresizlik içinde Henri'nin kulağına eğilip rakamı fısıldadı.

Henri'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Emin misin?

Evet, öyle, dedi Joel. Düğüne kal. Bizim şahidimiz olursun.
Henri kısa bir süre düşündü. Sonra içini çekti. Para kırık bir kalbi tamir edemez ama hiç olmazsa acısını azaltabilir, dedi.
Senin çok çabuk iyileşeceğinden eminim, diye homurdandı Joel.
Madeleine iki erkeğe baktı. Henri'yi anlayabiliyordu. Parayı her şeyden çok seven bir adamdı. Ama Joel kafasını karıştırıyordu. Onu iyi tanımasa kendisini kıskandığını bile sanabilirdi. Henri onu neden bu kadar sinirlendiriyordu?
Maddie tam bunları düşünürken kapı açıldı ve içeri iki kişi daha girdi. Önden gireni tanıyordu. Rahip Larry LeDeux'dü. öteki ise elli yaşlarında, uzun boylu, şık bir kadm.
Aman Tanrım! diye söylendi Joel. Burada ne işin var anne?
Her şey yolunda sanırım, diye söze karıştı Rahip LeDeux. Ellerini neşeyle birbirine sürttü. Ne kadar heyecanlı değil mi? Daha önce buna benzer bir şey başıma gelmemişti hiç! Küçük gelinimiz bu mu? 'Küçük gelin' tanımlaması Maddie'yi irkiltti. Joel hariç odadaki herkesten daha uzun ve daha yapılıydı. Nasıl 'küçük' gelin olabilirdi. Çekingen bir şekilde rahibe bakarak başını salladı.
Harika! Rahibin gözleri neşeyle ışıldadı. Sonra Marie teyzeye döndü. Bu hanım da gelinin annesi mi? Marie teyze yanlış anlamayı düzeltmek için yatağında doğrulmaya çalışırken rahip fırtına gibi dönmüş, gözlerini Joel'in annesine çevirmişti bile. Siz de herhalde... diye başladı neşeyle...
Burada neler oluyor? Joel'in annesinin bomba gibi patlayan sesi Üçüncü Dünya Savaşı'nm başladığını bildirir gibiydi.
O benim annem, dedi Joel rahibe dönerek. Bu törende bulunması şart değil. Evleniyorum anne.
Mrs. Fairmont oğluna öfkeyle baktıktan sonra gözlerini Madeleine'e çevirdi. Bu kızcağız başını nasıl bir derde soktuğunun farkında değil! Ne kadar budalasın Joel! Benim etimden kanımdansın ve budalasın! Ona ben anlatacağım.
Senin en'büyük hatalarından biri çeneni tutmayı hiç bilememen anne. Eğer susmayı birazcık öğrenseydin her şey daha iyi olabilirdi.
Joel! Bu konuşma tarzı Madeleine'i şaşkına çevirmişti. Hiç kimsenin annesiyle bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu!
Joel ona ters bir bakış fırlattı. Sen sus Maddie! Sonra tekrar annesine döndü. Eğer tek bir kelime daha edersen önümüzdeki ay çekini alamazsın anne! Sözcükler dudaklarından makineli bir tüfeğin kurşunlan gibi fırlamıştı. Annesi yutkunmak ve susmak zorunda kaldı.
Töreni başlatın, dedi Marie teyze kendisinden beklenmeyecek kadar güçlü bir sesle. Bir anda herkesin dikkatini kendi üstüne çekivermişti. Kaybedecek... fazla zamanım yok. Dinlenmem gerek.

Tam bu sırada odaya giren Doktor Burton berbat bir şekilde soğuk almışa benziyordu, öksürükten boğulmak üzereydi. Rahip LeDeux gelinle damadı yatağın bir kenarında diz çöktürdükten sonra kendisi de Henri ile birlikte öteki tarafa geçti. Mrs. Fairmont konuşmaktan vazgeçmiş yatağın ayak ucunda dikiliyor, öfkeden kıpkırmızı bir suratla odadakileri süzüyordu.

Evet, başlayabiliriz, dedi Rahip LeDeux. Küçük kitabını açtı. Bu kadınla bu erkek...

Madeleine damadın yanında kaskatı duruyor, başını çevirip ona bakamıyordu. Joel onun elini gevşekçe tutmuştu. Marie teyze ise sevgi dolu bakışlarını yeğenine dikmişti.

Maddie rahibin konuştuğunu duyuyor ama sözcüklerin anlamını bir türlü çözemiyordu. Bir rüyada gibiydi. Sanki bu tören onun için değil, bir oaşkası için yapılıyordu. Sanki evlenen kendisi değildi. Olanlara bir türlü inanamıyordu. Her şey yıldırım hızıyla olup bitivermişti. Ama bunu teyzesi için yapıyordu. Yaşlı kadın ölmeden önce bu mutluluğu tatmalıydı. Maddie kendisi de mutlu olabilirdi aslında, tabii yanındaki adamın ona bir parça sevgi duyduğunu bilse. Joel bunu neden yapıyordu?

Joel'in elini sıktığını hissetti, sonra bir kez daha. Başını kaldırıp baktığında rahibin bakışlarıyla karşılaştı. Adam sanki bir şey bekliyordu. Joel kulağına eğilip Evet de, diye fısıldadı.

Evet, dedi Maddie fısıltıyla. Tören devam etti. Bu şekilde evleneceğini hiç düşünmemişti. Yoo, hayallerindeki düğün töreni bu değildi.

Uzun yaz gecelerinde kurduğu hayallerde Madeleine Charbonneua beyaz gelinliğiyle kilisede sıraların arasında yürüyor, uzun boylu, yüz hatları belirsiz bir erkek de onu mihrapta bekliyordu. Bu hayallerin hepsi yıkılmıştı işte. Odada çiçekler vardı tabii, Marie teyzenin yatağının baş ucundaki vazoda. Ama keskin antiseptik kokusu her şeyi bastırıyordu. Bundan sonraki bütün hayatımı simgelercesine, diye düşündü. Ama belki de yanılıyordu. Belki de Joel onunla birkaç saatliğine evlenmişti. Marie teyzenin son saatlerinde evli olacaklar ve yaşlı kadın öldüğünde hemen ayrılacaklardı belki de.

Teyzesinin gözleri yaşarmıştı. Yaşlı kadın ağlıyor, ama kendisini tutmaya çalışıyordu. Odada kısa bir sessizlik oldu. Sonra rahibin sesi duyuldu.

...Sizleri karı koca ilan ediyorum, dedi Rahip Le-Deux mutlu bir yüzle. Gelini öpebilirsin çocuğum.

Maddie ellerini önünde kenetlemiş hala kaskatı duruyordu. Joel yavaşça ona döndü ve yanağından öptü.

Bu kadar kolay kurtulamayacaksın! dedi Mrs. Fairmont hırsla kapıya yürürken. Seninle konuşacağız Joel.

Şahidin burayı imzalaması gerekiyor, dedi rahip.

Tanrıya şükürler olsun bitti. Marie teyzenin sesi boğuktu.

Şu satış işi ne olacak? diye sordu Henri telaşla imza atarken.

Seni ararım, dedi Joel. Tanrı aşkına be adam, nikah törenindesin, iş toplantısında değil!

Erkekler kağıtların, belgelerin hazırlanması işiyle uğraşırken Maddie tekrar teyzesinin yatağının yanında diz çöktü. Teyze? İyi misin? Evlendim işte. Umarım mut-lusundur artık.

Teyzesi tek gözünü açarak gülümsedi. Evet, çocuğum. Evlendin, onun için çok mutluyum. Sen de mutlu olacaksın. Joel iyi bir adam. Ona güven.

Ben... evet, elbette, diye kekeledi Madeleine.

Pekala, dedi Dr. Burton odadakilere. Ziyaret sınırı bir hasta için en fazla iki kişidir. Siz hem ziyaretçi sayısını hem de ziyaret saatini çok aştınız artık. Herkes dışarı.

Hadi Maddie, dedi yeni kocası yumuşak bir sesle. Eve gidelim.

Rahip LeDeux gelinle damadın ellerini sıkarak, Tebrikler, diye tekrarladı ve telaşla odadan çıktı.

Joel adamın arkasından bakarken, Alice Harikalar Diyarında'daki tavşana benziyor, diye mırıldandı.

Murchison'un satış işlemleri için sizi arayacağım, dedi Henri, kapıya yürürken. Sonra birden duraklayıp döndü. Ah tebrikler! Neredeyse unutuyordum...

Evet, öyle, diye söylendi Joel, Maddie'yi kolundan tutup koridora çıkartırken. Hadi eve gidelim karıcığım.

Odada kalan Dr. Burton kapının kapanmasını bekledikten sonra yatağa döndü. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum, dedi başını iki yana sallayarak. Hastaneye yıllık kontrolünüz için geldiniz ama yeğeniniz nedense durumu abartıvor. Gözlerini bir türlü sizden ayıramıyor sanki çok hastaymışsınız gibi. Neler olduğunu bana sormayın, dedi Marie teyze ellerini iki yana açarak. Kontrolü aksatmamak gerektiğini söyleyen ve üç ay öncesinden randevu alıp burada bana oda ayırtan Maddie'nin kendisiydi. İşinizi bir an önce bitirmeniz gerekiyor. Evimde heyecanlı şeyler olurken burada daha fazla yatmaya dayanamam. Bir an önce onların yanına gitmek istiyorum! Bundan sonra heyecan yok, dedi doktor. Damadınızla konuşacağım. Dizginleri elinde tutabilecek bir adama benziyor. Hem sizin hem de yeğeninizin dizginlerini... adı neydi!

Fairmont. Marie teyze içini çekti. Romantik bir isim değil mi?

Doktor gülerek odadan çıkarken, Robideaux olsaydı daha iyi olurdu, dedi.

Maddie hastaneden çıkarlarken hiç konuşmadı. Nihayet arabaya bindiklerinde Joel'e dönüp kendini zorlayarak gülümsedi. Mutlu görünüyordu, diye mırıldandı.

Mutlu oldu. Gerçekten çok mutlu oldu bundan emin olabilirsin Maddie. Joel arabayı çalıştırıp gaz pedalına bastı.

Yaptığın gerçekten harika bir şeydi, diye mırıldandı Maddie. Sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilemiyorum Joel. öyle şaşırdım ki... Bu hiç aklıma...

yani teyzemin evlenmemi istediğini biliyordum ama bu kadar ani bir şey olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Saçma sapan konuşuyorum değil mi?

Tabii ki hayır. Sen hiçbir zaman saçma sapan konuşmazsın. Sen son derece aklıbaşında bir kadınsın Madeleine Fairmont. Joel bir elini direksiyondan çekip onun dizinin üstüne koydu.

Şu anda kendimi hiç de aklıbaşında hissetmiyorum. Şaşkın bir haldeyim. Maddie içini çekti. Ama Joei-in elini dizinden çekmesi için bir şey söylemedi. Bu temas, bu davranış hoşuna gidiyordu. Şu anda Mrs. Fa-irmonı'tu nasıl olsa. Henüz fırsat varken bunun keyfini yaşamalıydı.

Joel arabayı Maddie'nin evinin önünde park edip motoru kapattı. Ön verandadan onları süzen bir çift parlak göz gördüler. Mehitabel tetikteydi. İkinci kattan bir yerlerden de avaz avaz haykıran Mavisakal'm sesi geliyordu. Manyak kedi! diye haykırıyordu papağan. Herkes can yeleklerini taksın! Fıstığa bak! Hiç olmazsa ikisi de lıcnüz sağ, diye mırıldandı Maddie. Gelip bir fincan kahve içer misin? joel'in bakışlarında garip bir ifade belirdi. Tabii geleceğim.

Maddie arabadan inip eve yürüdü. Yürürken hafifçe iki yana sallanıyordu. Joeİ gülümseyerek onun arkasından baktı. 'Bu iş iyi gitti,' diye düşündü. Bagajdan eşyaları aldı. Ama pürüz çıkmadan giden henüz birinci perdeydi. İkinci perde çok daha zor geçebilirdi.

Maddie'nin peşinden eve yürürken, Umarım annem burada bir günden fazla kalmaya niyetli değildir, diye söylendi.

Mavisakal ile Mehitabel'in karınlarını doyurduktan sonra kahveituni içmek üzere mutfakta oturdular.

Maddie masada tam karşısında oturan Joel'e baktı. 'Ne kadar yakışıklı ve sıcak bir görünüşü var,' diye düşündü. 'Üstelik bana ait!' Yüreği mutlulukla doldu. Ama bu pek uzun sürmedi. Canım sıkan onu sinsice yiyip bitiren bir şey vardı. Tek tek küçük ipuçlarını kafasında birleştirmeye çalıştı. Joel, sanırım seninle konuşmamız gerekiyor.

' Pekala, diye karşılık verdi genç adam. Başla bakalım.

Burada komik bir şey var Joel Fairmont! Hatta birçok şey var. Ama hepsiyle bir anda baş etmem mümkün değil. O yüzden teker teker ele alacağım.

Joel gözlerinin üstüne düşen bir tutam saçı eliyle geri itti. Gülümseyerek sandalyesini Madeleine'e biraz daha yaklaştırdı.

İçimde bir his var. Aslında sadece his de değil, böyle olduğundan eminim. Sen kesinlikle yazar filan değilsin!

Yoo, bu kadar kesin konuşma, diye kendini savunmaya çalıştı Joel. Hemen hemen yazar sayılırım. En azından yazar olmak istiyorum. Ama omuzlarımda ağır bir yük var, aile şirketinin sorumluluğu benim omuzlarımda. Bu iş sayesinde para kazanıyoruz. Benim, annemin ve birçok akrabamızın geçimim bu iş sağlıyor. Bir süredir bu işi ihmal ediyorum... Aslında bu işe girmeyi

hiçbir zaman istemedim. Hatta bundan nefret ediyordum... ta ki sen bir şey söyleyinceye kadar. \Veirs plajına giderken yolda bana bir sey söylemiştin, hatırlıyor musun?

Maddie bir an düşündü. Korkarım hayır. Plaja gidişimizin üstünden on yıl geçti gibi geliyor şimdi. İki gün içinde o kadar çok şey oldu ki...

Yapılan işin ne olduğunun önemli olmadığını önemli olanın hangi işi yaparsan yap onu en iyi şekilde yapmak olduğunu söylemiştin. Hatırladın mı? Bu, yeniden düşünmemi sağladı. Şimdiye kadar bütün sorumluluklarımdan kaçarak hayatla oyun oynuyordum. Ama sen tek bir sözle aklımı başıma toplamamı sağladın, anladın mı, şimdi? Bundan sonra artık yeni bir insan olacağım. Bundan sonra New England'ın en iyi... Bakkalı olacaksın! diye bağırdı Maddie şaşkınlık içinde. Fairmont! Fairvvays! Fairways Süpermarketleri mi?

Zekandan hiçbir zaman kuşkuya düşmemiştim zaten! Seni kandıramayacağımı biliyordum. Joel bir kahkaha attı. Fairvvays Süpermarketleri. Bütün Nevv England'da elli iki market! Ben de bu marketler zincirinin başkanıyım. Sen ise bundan sonra başkan yardımcısı olacaksın.

Hey!.. Madeleine itiraz etmeye çalıştı. Ben bu işten hiç anlamam ki...

Sen bir süpermarketten ne beklediğini biliyorsun, önemli olan bu. Joel eğilip onun elini avuçlarının arasına aldı. Ben de senden ne beklediğimi, ne istediğimi biliyorum. Harika bir çift olacağız Madeleine. Hem evde hem dışarıda!

Joel Fairmont! Maddie mutlulukla içini çekerek ayağa kalktı. Ben seni göründüğün gibi biri sanıyordum, oysa sen... kahveni soğutmadan iç artık!

Bölüm Dokuz

Hepsi gitti mi? Maddie oturma odasındaki kanepeye yorgun bir halde çöküp ayaklarını Marie teyzenin taburesine uzattı. Ne gündü! 'Tam on iki saattir evli bir kadınım!' diye düşündü. Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı.

Hepsi gitti, dedi Joel. Bizim Mr. Saloman bayağı yorgun görünüyordu.

Mr. Hanson da çok şaşkındı. Madeleine güldü. Marketlerden nasıl alışveriş edildiği konusunda pek fazla bir şey bilmediği ortada. Eminim karısı ondan çok daha fazlasını biliyordur. Ayakkabılarını çıkartarak derin bir nefes aldı. Joel'in iki müdürü tam evlendikleri gün gelince her şey altüst olmu. bütün düzeni değişivermişti. Üstelik kocalara söz geçirmenin ve her şeyi kendi isteğine göre yaptırmanın kolay olmadığını da anlamıştı!

Bak, bu iyi bir fikir olabilir. Joel kaşlarını çatarak düşündü. Marketlerde kalite kontrolü yapacak bir kadınlar komitesi! Yönetim merkezi buraya taşındıktan sonra bu konuyu kuruldakilerle konuşayım.

Taşındıktan sqnra mı?

Evet, dedi Joel kararlı bir tonda. Şirketin yönetim merkezi Laconia'ya taşınacak. Ben burayı seviyorum.
Ben de, dedi Maddie yumuşak bir sesle. Sırtını yastıklara dayadı. Dr. Burton ile konuştuğunu mu söylemiştin demin?
Yoo, tam öyle değil. Joel'in gözlerinden yana bir sorunu var gibiydi. Nedense bir türlü Maddie'nin gözlerinin içine bakamıyordu. Aslında ikinci elden aldım bilgiyi. Teyzen süratle iyileşiyormuş. Yarın da eve gelecekmiş!
Bu çok iyi bir haber, dedi Maddie kuşkuyla gözlerini kısarak. Ama emin misin? Hemşirelerden biriyle mi konuştun?
öyle de denebilir. Bu da kaçamak bir cevaptı. Ama Madeleine Mrs. Fairmont rolünün heyecanına kendisini o kadar kaptırmıştı ki gereksiz şeyler yüzünden tartışma çıkarmak istemiyordu.
öyleyse birazdan gidip onu ziyaret edeyim ve yarın sabah çıkabilmesi için kıyafet götüreyim, dedi. Aynı anda Joel'in bembeyaz kesildiğini fark ederek kafası iyice karıştı.
B^nun doğru bir davranış olacağını hiç sanmıyorum, dedi genç adam. Teyzenin uyuyup dinlenmesi gerek. Üstelik bütün gün odası doluydu. Dr. Burton' un bir de gece ziyaretçilerine izin vereceğini hiç sanmam. Zaten yarın Fred dayın teyzeni hastaneden eve getirecek.
Madeleine gözlerini ovuşturdu. Bir gece önce doğru dürüst uyuyamamıştı. Üstelik bugün de sabahtan beri yaşadıkları yüzünden yeterince yorgun düşmüştü, önce teyzesini hastane yatağında görünce üzüntüden perişan olmuş, daha bunu atlatamadan kendisini rahibin karşısında evlenirken bulmuştu. Yine de teyzesinin iyileştiğini, ertesi gün hastaneden çıkacağını öğrenince omuzlarındaki yük hafifler gibi olmuştu. Bu gece rahatça uyuyabilirdi artık. Esneyerek ayağa kalktı. Ben yatmaya gidiyorum, dedi. İyi geceler.
İyi geceler, dedi Joel. Yerinden kalkıp Mavisakal' ın da uyuması için kafesin üstüne bir örtü örttü.
Maddie her gece yaptığı işleri yaparken kafası başka yerlerdeydi. Dişlerini fırçalayıp saçlarını taradı. Yüzündeki hafif makyajı temizledi. Geceliğini ve terliklerini giyip banyodan çıktı. Odasına girdiğinde Mehi-tabel'in yatağın ayak ucunda oturduğunu gördü. Kedinin kafasını şefkatle okşadı. Teyzem yarın eve geliyor, diye fısıldadı. Mehitabel keyifle miyavlayıp uyumak üzere kıvrıldı.
Maddie'nin kafası karmakarışıktı. Yatağın kenarına oturup düşünmeye çalıştı. Bu işte bir gariplik, olağan olmayan bir şeyler vardı. Ama ne olduğunu bir türlü çıkartamıyordu. Sonunda daha fazla düşünmenin bir işe yaramayacağına karar verip terliklerini çıkardı ve yatağa girdi. İnce pikeyi de üstüne çekti. Uyuyup dinlenirse daha net düşünebilirdi belki. En iyisi sırları çözmeyi ertesi sabaha bırakmaktı.

Ama bir türlü uyku tutmuyordu. Baş ucundaki lambayı yakıp kitabını aldı. Dışarıdan gelen sesler birden dikkatini çekti. Kitabı karnının üstüne kapatıp kulak kesildi. Yan taraftaki banyodan su sesi geliyordu. Sonra koridordan gelen ayak sesleri duyuldu. Ve odasının kapısı ardına kadar açıldı.

Tanrım! Yatak odamda ne işin var? Medeleine lambanın ışığı kapıdaki uzun boylu gölgeyi aydınlatınca yatağın içinde hızla doğruldu. Joel?

Ben senin koçanım, dedi genç adam, terliklerini çıkartarak. Eli robdöşambrının kuşağına uzandı.

Aman Tanrım! Medeleine tekrar yatağın içine kayıp örtüyü boynuna kadar çekti. Ben... sanırım... evliliğin bu tarafım unutmuşum.

Biliyorum. Ama ben unutmadım. Yoksa bana istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?

Ben... hayır. Maddie üstündeki örtüyü sinirli hareketlerle çekiştirmeye başladı. Hayır, böyle bir şeyi asla söyleyemem. Titrek bir sesle ekledi. Nasıl unutmuş olabilirim?

Savunma mekanizması! Joel bir kahkaha attı. Madeleine heyecandan tir tir titriyordu. Sadece onu görmek bile heyecanlanmasına yetiyordu. Adada geçirdikleri geceden çok farklıydı bu gece. Şu anda ne korktuğu hortlaklar vardı ne de kabuslar. Sadece heyecan ve beklenti...

Joel yere eğilip uyuyan kediyi boynundan yakaladı. İşte buna dayanamam, dedi neşeyle kapıya yürürken. Kediyi koridora çıkartıp kapıyı kapattı. Sonra yatağın yanına gelip robdöşambrını çıkardı ve yere bıraktı.

'Eski Yunan Tanrıları gibi,' diye düşündü Madeleine, lambadan yayılan sarı ışıkta onu görünce. Ben... diye söze başlamak istedi. Ama yatak Joel'in ağırlığı altında ezilince irkildi. Genç adam onun yanma uzanmış, ellerini başının altında kenetlemişti.

Ben... ben bunu pek iyi bilmem, diyebildi Maddie soluk soluğa. Şimdiye kadar sadece televizyonda gördüm... Ben... gerçekten... Ama Joel'in eli boynunu okşayıp oradan göğüslerinin arasına doğru kaydığında cümlesi yarıda kesildi.

Çok iyi biliyorsun, dedi genç adam gülerek. Artık boş laf yok. Y'apılacak bir iş var. *

Joel'in dudakları ve elleri harekete geçtiğinde Maddie'nin gırtlağından boğuk bir inilti yükseldi. Yıllardır bedeninde, ruhunda hapsettiği açlığı serbest bıraktı. Kollarını kocasının boynuna dolayıp onu kendisine doğru çekti...

Sonunda, ikisi de ter içinde, nefes nefese zevkin doruğuna çıktılar. Zevkle titreyen bedenlerinin ürpertisi hafiflemeye başladı. Joel, Maddie'nin alnına bir öpücük kondurduktan sonra sırtüstü uzandı ve kolunu başının altından geçirip onu kendisine doğru çekti. Harika! diye mırıldandı. Yirmi yedi yaşında bir bakire! Mutlulukla içini çekti.

Ben... şey... doğru davrandım mı? diye sordu Madeleine çekingen bir sesle. Bütün cesaretini toplayıp gözlerini ona çevirdi.

Joel bir kahkaha attı. Eğer bunların hepsini televizyondan öğrendiysen, benim de bundan sonra o kanalı izlemem gerekiyor sevgilim.

Şey... gördüklerimi uygulama ve kıyaslama imkanım olmadı hiç, diye fısıldadı Maddie utangaç bir sesle.

Biliyorum, dedi Joel. Sana aşık olmak o kadar kolay ki, küçük hanım.

Oh!.. Böyle düşündüğüne sevindim. Maddie içini çekti. İkisi de birbirlerini sevdikten sonra mesele yoktu. Hiçbir şey canını sıkamazdı artık. Ne olursa olsun!

Bir şey içmek ister misin? diye sordu Joel. Bu gibi durumlarda hep susarım.

Ben de. Yani... evet demek istedim. Ben de bir şey içmek istiyorum. Gidip getireyim mi?

Saçmalama! Sen burada yat ve yeniden güç topla. Gece daha yeni başlıyor!

Güneş çoktan doğmuş, yeni bir gün başlamıştı ama Maddie bunun farkında bile değildi. Kocası onu bütün gece uyutmamış, ancak sabaha karşı mutlu ve huzurlu bir uykuya dalmıştı. O zaman da rüyasında yine kocasını görmeye devam etmişti.

Saat dokuz sıralarında kapı çalındığında zorlukla gözlerini açtı. Evet, kapı çalınıyor ve kimse de açmıyordu. Yerde, yatak örtüsünün altında geceliğini aramaya başladı. Ama kapı ısrarla çalmaya devam edince geceliğini bulma umudundan vazgeçip sabahlığını çabucak sırtına geçirdi ve kuşağını bağladı.

Merdivenlerden telaşla inip kapıya koştuğunda Fred dayının polis arabasının köşeyi döndüğünü gördü. Marie teyze de kapının önündeydi.

Kapıyı çabucak açıp teyzesine sarıldı. Teyzeciğim! Yavaş ol Madeleine! Neredeyse boğacaksın beni! Yaşlı kadının boğuk sesini duyan Madeleine onu kollarının arasında ne kadar sıktığını ancak o zaman fark etti. Hadi, gir içeri! dedi heyecanla. İnanmak o kadar zor ki! Dün neredeyse ölmek üzereydin ve ben de bekar bir kızdım. Ama şimdi son derece iyi görünüyorsun... tıpkı benim gibi. İçeri gir hayatım.

ölmek üzere miydim? O tarafını hiç hat alamıyorum. Marie teyze doğruca mutfağa girip masaya oturdu. Çay istiyorum, dedi. Hastanede doğru dürüst çay yapmayı bilmiyorlar. Doğru dürüst yemek yapmayı da! Yaşlı kadın yorgunluğunu gülümseyerek gizlemeye, son derece neşeli görünmeye çalışıyordu.

Ah teyze! Maddie dizlerinin üstüne çöküp teyzesinin ellerini avuçlarına aldı. Seni o kadar çok özledim ki...

İşte buna inanmak çok zor. Yaşlı kadın yeğenine göz kırptı. Kendi düğün gecemi hatırlıyorum da... dünyayı unutmuştum.

Ama... Maddie şaşkınlıkla irkildi. Ben senin evli olduğunu bilmiyordum!

Nerden bilecektin ki! Yaşlı kadının dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Senden çok daha önceydi bu, yavrum. Charlie henüz yirmi yaşındaydı ve

savaş yüzünden askere çağrılmıştı. Büyük savaş, Birinci Dünya Savaşı'ndan söz ediyorum. Ailelerimiz karşı çıktı ama biz Charlie'nin birliği Fransa'ya hareket etmeden bir hafta Önce evlendik. Sonra o gitti... Bir daha da geri dönmedi. Marie teyze gözlerinden akan bir damla yaşı eliyle sildikten sonra her şeyi geride bıraktı. Peki sen? dedi. Senin kocan nerede? Balayına ne zaman çıkıyorsunuz?

Maddie gülümsedi. Kocası! Artık bir kocası vardı! Joel bana bir not bırakmış, dedi. Sen eve geldiğinde burada bulunmamasının daha iyi olacağını, bizim sohbetimizi bozmak istemediğini yazmış. Düşünebiliyor musun? Her neyse, balayına çıkmak için de senin biraz daha iyileşmeni bekleyeceğiz teyze. Teyzesinin gözlerinde kuşkulu bir bakış belirdi. Hayır, düşünemiyorum, dedi kuru bir sesle. Ama Maddie o kadar mutluydu ki, teyzesindeki bu değişikliğin farkına bile varmadı.

Joel'in bugün Massachusetts'e gitmesi gerekiyormuş, diye devam etti neşeyle. Bıraktığı notta Wor-cester'daki deponun durumuyla ilgili alması gereken önlemlerden söz etmiş. Neyse, bu akşam dönecek. Hem de helikopterle, inanabiliyor musun? Haklıymışsın teyze, zengin bir adama aşık olmak da yoksul birine aşık olmak kadar kolaymış. Ben de neler düşünüyordum... O kitabını yazarken ben çalışacak, evin geçimini sağlayacaktım güya!

Demek sonunda öğrendin, dedi teyzesi.

Tek öğrendiğim bu değil, dedi Maddie. Teyzesi gözlerini kısarak baktı.

Sanırım yoruldum, dedi yaşlı kadın. Biraz uyumam gerek. Beni anlıyorsun değil mi hayatım?

Elbette. Sana yardım edeyim.

Teyzesine geceliğini giydirip yatağına yatırması hemen hemen bir saat sürdü. Maddie parmaklarının uçlarına basarak odanın perdelerini çektiğinde yaşlı kadın derin bir uykuya dalmıştı bile. Odadan çıkmadan önce teyzesine bir kere daha baktı. Her zamankinden çok daha sağlıklı görünüyordu.

Yapılacak bir yığın iş vardı. Dün yeni evlileri kutlamak için eve en az elli kişi gelmişti. Kirli bardaklar, tabaklar, kiil tablaları evin her tarafına dağılmıştı. Ortalığı toplayıp her yeri elektrik süpürgesiyle süpürmesi epey zaman aldı.

Öğle öldüğünde işler de bitmişti. Mutfak pırıl pırıl-dı, ev tertemiz olmuştu. Bütün bu süre zarfında da Marie teyze uyumaya devam etmişti. Maddie ona bakmak için iki kez yukarı çıktı. Yaşlı kadın yatağında yan dönmüş, yüzünde mutlu bir tebessümle derin bir uykudaydı.

Maddie kapıyı yavaşça kapattığında koridorun tam karşısında kendi odasının kapısını gördü. Odaya girdiğinde kahkahalarla gülüyordu. Bir zamanlar sadece ona ait olan oda artık ikisinindi, Joel ile Madeleine' in! Joel'in giysileri odanın dört bir yanma saçılmıştı. Glory Adası'ndayken

giydiği pantolonu buruşuk, lekeli bir halde yerde duruyordu. İyi bir eşin kocasının eşyaları toplayıp temizlemesi gerekirdi, öyle değil mi?
Joel'in küçük valizi dolaptaydı. Ceketi de onun içindeydi. Ceket pantolon kadar kirlenmemişti ama o da temizlenip ütiilense iyi olacaktı. Maddie gülümseyerek ceketin ve pantolonun ceplerini boşaltmaya başladı.
Açılmış eski mektuplar, alınmış notlar, bozuk paralar, mendiller... Maddie cepleri boşaltırken hepsini kontrol ediyordu. Joel bunların ceplerinde olduğunu bile unutmuş olmalıydı. Acaba iyi bir eş kocasının mektuplarını okuma hakkına da sahip miydi? 'Neden olmasın?' diye düşündü. 'Rahip nikahımızı kıyarken bundan sonra tek bir varlık, tek bir kişi olduğumuzu söylemedi mi?' Ama şimdi bunun sırası değildi. Bulduklarının hepsini önlüğünün cebine yerleştirdi. Tabii bozuk paraları da. Her şeyden önce Joel bunları burada unuttuğuna göre kaybetmeyi de haketmişti.
Yüzünde kocaman bir tebessümle aşağı inip kendisine bir bardak buzlu çay hazırladı ve elinde bardakla arka verandaya çıktı. Mavisakal'ın kafesi verandadaki kirişlerden birinde asılıydı. Üstünde de hala gece Jo-el'in örttüğü örtü vardı.
Maddie sandalyelerden birinin üstüne çıkıp örtüyü çekti. Papağan bir anda uyanıvermişti. Tam zamanı, diye bağırdı. Kediyi öldür! diye haykırdı. Sonra kendini başaşağı asıverip ölü taklidi yaptı.
Bu sefer beni kandıramazsın, dedi Maddie gülerek. Kafesin kapısını açtıktan sonra sandalyeden aşağı inip çayını yudumlamaya başladı. Mavisakal kafesten çıkıp korkuluğa tünedi ve gözlerini ona dikti.
Kar»ı tarafta, öteki evin yanında bir gölge hareket etti. Maddie güneşten korunmak için ellerini gözlerine götürdü ve baktı. U/.un boylu bir kadın iki evi ayıran çile doğru yürüyordu. Kadın asık bir yüzle orada durdu. Anne! diye bağırdı papağan. Sonra tünediği yerden havalanıp kadına doğru uçtu, onun üstünde iki daire çizdikten sonra omzuna kondu.
Oymuş gerçekten, diye mırıldandı Maddie. Onu bir tek Mavisakal seviyor galiba. Üstelik o kadın benim kayınvalidem. Bir an bile düşünmeden harekete geçti. İki dakika sonra elinde iki bardak buzlu çayla aşağı inmiş, çite doğru koşuyordu.
Mrs. Fairmont! diye seslendi, arkasını dönüp yürüyen kadına. Kadın durup baktı. Ben Maddie... Madeleine Charbonneau... özür dilerim Madeleine Fairmont. Çay içer miydiniz?
İçmemde bir sakınca yok sanırım. Daha yakından bakıldığında Mr. Fairmont ellili yaşların ortalarında görünüyordu. Son derece şık, bakımlı bir kadındı. Üstelik gençliğinde çok güzel olduğu da belliydi. Demek oğlumla evlendin? dedi.
Evet... sanırım evlendim, diye kekeledi Madeleine. Umarım sizce bir sakıncası yoktur. Bu sabah işe gitti.
Nereye gitti? Kadının yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi.

işe gitti, diye tekrarladı Madeleine. Hiçbir şey anlamadım. Dün yönetim merkezinden bazı kişiler ziyaretimize geldi. Joel de bunun üzerine bugün Wor-cester'a gitti. Dağıtım deposunda bir sorun varmış sanırım.

Yani bu sefer gerçekten işe yarar bir şey yapmaya gitti öyle mi? Kadın kulaklarına inanamıyor gibiydi. Ve bunu sağlayan da sensin! Tanrım! Yıllardır işlerle ilgilenmesi, işlerin başına geçmesi için ne kadar uğraştım! Pekala genç hanım, sanırım sizin hakkınızda yanılmışım. Ailemize hoş geldin demekte çok mu geç kaldım?

Hiç de değil. Maddie gülerek çitin üstünden eğildi ve Joel'in annesini yanağından öptü. Kadının gözlerindeki yaşı görünce Joel ile bu konuda konuşması gerektiğini düşündü. Joel'in bundan sonra annesine daha saygılı davranmayı öğrenmesi gerekiyordu!

Neden bize gelip teyzemle tanışmıyorsunuz? dedi hiç düşünmeden. Çitin etrafından dolaşıp evin ön kapısına gelebilirsiniz.

Mrs. Fairmont iki evin arasındaki çite baktı. Sonra başını sailadı. Hayır, gelmesem iyi olur, dedi. Oğlum bu çiti buraya yaptırmış ve sonra sizin tarafa yerleşmiş. Bu davranışıyla bana bir şey söylemeye çalıştığından eminim. Bundan sonra onun hayatına karışmaya niyetim yok. Umarım onunla çok mutlu olursun Madeleine.

Lütfen bana Maddie deyin. Herkes bana Maddie der, tabii kızgın olmadıkları zaman.

Pekala Maddie. Ama seni bir konuda uyarayım. Onun her istediğini yapmasına izin verme, yoksa tepende tam bir hakimiyet kurar. Hadi, sen de git bakalım Mavisakal. Papağanı parmağına alarak çitin üstünden geriye uzattı. Papağan doğruca Maddie'nin omzuna geçti.

Laconia'da birsüre kalmayı düşünüyorsunuz herhalde değil mi Mrs. Fairmont?

Bilmiyorum Maddie, dedi kadın kederli bir sesle. Oğlumla konuşabileceğimizi umut etmiştim. Yani gerçek anlamda konuşmaktan söz ediyorum. Joel'i daha iyi anlayabilmek, tanıyabilmek için... Şimdiye kadar ikimizin de böyle bir çabası olmadı. Ama her şey...

Her şey düzelecek, dedi Madeleine kararlı bir sesle. Her şeyin düzeleceğinden eminim. En azından bi' iki gün kalın, olur mu?

Madem ısrar ediyorsun, peki çocuğum. Ama çok zor olacak. Evi temizleyecek, yemekleri pişirecek birini bulamadım. Çok uzun bir süredir kendi işlerimi görmeyi de unuttuğum için... Ama madem bir iki gün diyorsun, peki o kadar kalırım. Mrs. Fairmont bir an durakladı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Madeleine... ne kadar güzel bir isim... Biri anneni ve babanı kaybettiğini söylemişti. Bundan sonra bana anne de! Madeleine gülümsedi. Mutluluktan uçarak eve döndü.

Marie teyze kalkıp giyinmiş, telefonun başına geçmişti. Gündüzleri hiç uyuyamam, dedi Maddie'yi görünce, sanki dört saattir uyuyan kendisi

değilmiş gibi. Eve birkaç arkadaşımı çağırıyorum Maddie. Bize bir şeyler hazırlayabilir misin?

Elbette, dedi Maddie. teyzesini yanağından öperken. Sonra gerekli hazırlıkları yapmak üzere mutfağa gitıi. Saat ikide teyzesinin briç takımı evde toplanmış, çaylarını içip sandviçlerini yiyorlardı. Mrs. Mahoney her zamanki gibi, Ne kadar büyümüşsün Madeleine, dedi. Üstelik evlendin ha? Buna inanamıyorum! Bir bardak buzlu çayla verandaya çıkan Maddie, ‘Ben de inanamıyorum,’ diye düşündü. ‘Onunla evlendiğime inanamıyorum. Daha gideli altı saat oldu ama şimdiden deliler gibi özledim. Nasıl oldu da ondan nefret ettiğimi sanıyordum?’

Ön kapının zili çalınınca düşünceleri yarıda kesildi. Geliyorum, geliyorum! diye bağırdı ön tarafa koşarken. Her zamanki postacı kapıda bekliyordu.

Bunlar taahhütlü Maddie, şurayı imzalaman gerekiyor, dedi. Tam on beş yıldır aynı semtte postacılık yapıyordu ve yeni bir gelini ilk bakışta tanırdı. Maddie’nin eline bir yığın zarf tutuşturduktan sonra ıslık çalarak merdivenlerden indi. Maddie zarfları elinde şöyle bir tarttıktan sonra arka verandaya dönüp oturdu.

Birden kocasının ceketinin cebinde bulduğu ve kendi önlüğünün cebine koyduğu mektupları hatırladı. Ceketi ve pantolonu temizleyiciye göndermesi gerekiyordu. Ama mektupları da merak ediyordu.

Postacının getirdikleriyle cebindekiieri çıkartıp önündeki masaya yaydı. Sonra arkasına yaslandı. Mehitabel ayağının dibinde oturuyor, güneşleniyordu. Mavisakal ise kafesindeydi. Arada sırada ıslığa benzer sesler çıkartarak dinleniyordu. ‘İşte benim dünyam,’ diye düşündü Madeleine.

Gözleri postacının getirdiği zarflara takıldı. Birincisi bir faturaydı. Üstünde kocaman kırmızı bir yazıyla ‘İkinci İhtar’ yazıyordu. Oysa Maddie’nin bankada tek meteliği bile kalmamıştı. Son sattığı evlerin komisyonunu Heıırri’den alıncaya kadar parasızdı. Faturayı dalgın bir şekilde elinde evirip çevirmeye başladı. Bu arada içeriden kendi aralarında gevezelik eden kadınların sesleri geliyordu. Mrs. McCafferty’nin tiz sesi dikkatini çekti. Faturaları daima kocama bırakırım, diyordu.

Maddie gülümsedi. Tamam işte, diye mırıldandı. Tanrı yol gösteriyor bana. Ben de bu faturayı kocama vereceğim!

Bingo! diye bağırdı Mavisakal. İşte şimdi bildin bebek!

Maddie kuşa gülümsedi. Öğreniyorum yavaş yavaş. Öğreniyorum. Sadece bana biraz zaman tanı! Papağan aynı fikirde olduklarını belirtir gibi bir ıslık çaldı, sonra gözlerini kapattı.

Maddie başka bir zarfa uzandı. Bu da bir faturaydı. Üstündeki adrese bakmadan dikkatle açtı. Gunstock Lodge adlı bir hizmet kuruluşundan geliyordu ve üstünde ‘Glory Adası’ndaki eve istenen malzemeler ve verilen hizmet için’ diye bir not vardı. Anlaşılan Joel Murchison’u bir toplantı merkezi olarak düzenlemek için gerekli hazırlıklara başlamıştı bile. Maddie

kağıdı tam kenara bırakıyordu ki, bir şey dikkatini çekti ve kağıdı tekrar inceledi. Bunda garip gelen bir şey vardı ama ne olduğunu çıkartamıyordu. Her şey yasal ve normal görünüyordu.

Faturanın en tepesindekini ancak üçüncü kez okuduğunda kafasını kurcalayan şeyin ne olduğunu anlayabildi. Hizmet tarihi olarak Ağustossun on dördü gösteriliyordu. Bu tarih, Joel ile birlikte Glory Adası'na gidip geceyi orada geçirdikleri günden iki gün önceydi! Maddie şaşkınlıkla altta yazılanları okudu. Uyku tulumu (1 adet), pamuklu şilte (1 adet), şarap (1 kasa), mumlar (6 adet), fener (2 adet), yakacak odun (1 sandık).

Maddie'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. Joel oraya gidinceye kadar Glory Adası'nın adını hiç duymamış gibi davranmıştı ama gitmeden iki gün önce bir şirkete talimat vermiş ve oraya birtakım malzemeler gönderilmesini istemişti demek! Genç kadın son derece düşünceli bir şekilde faturayı kenara bırakıp başka bir zarfa uzandı.

Bu da bir faturaydı. Glory Adast'na gönderilen iki kişilik uyak için astronomik bir rakam isteniyordu. Üstelik bu hizmet, için talep edilen özel istekler de kağıtta yazılıydı. 17 Ağustos'ta şafakla birlikte adanm açığında bulunulacak! Daha önce adaya yaklaşılmayacak, üstünde uçulmayacak! Herhangi bir aksilik çıktığında Mr. Joel Fairmont Laconia'dan 555 6505 numaralı telefondan aranacak! Maddie kağıttaki son notu da okudu. Sipariş 14 Ağustos'ta telefonla verilmişti.

Üçüncü zarfın içinde ise tek sayfalık bir kağıt vardı. Üstünde Laconia Belediyesi yazıyordu. Evlenmek için bir başvuru formuydu! Üstünde kendi adı vardı, arih ise Ağustos'un 13'ünü gösteriyordu!

Madeleine şaşkınlıkla ayağa kalktı. Her şeyi anlıyordu şimdi. Bulduğu bütün delilleri ceplerine tıkıştırdı. İçeriden gelen seslere bakılırsa teyzesinin arkadaşları gidiyorlardı. Tam içeri girmişti ki ön kapının açıldığını duydu. Arkasından neşeli bir ses yükseldi. Maddie! Ben geldim!

'Her istediğini yapmasına izin verme Maddie! Yoksa tepende tam bir hakimiyet kurar!' Mrs. Fairmont' un sözleri kulaklarında çınlıyordu. Kadıncağız haklıydı. Joel Fairmont birinci sınıf bir sahtekardı! Glory Adası'na gitmelerinden iki gün önce her şeyi ayarlamış, Murchison'a geceyi geçirmeleri için gerekli şeyleri göndertmişti. Üstelik bir de kurtarma planı tezgahlamış, bunun için özel bir uçak bile tutmuştu! Hem de bütün bunları fırtınadan önce tamamlamıştı! Fırtına ve teyzesinin hastalığı? Bunlar herhalde hesapta yoktu ama Joel Fairmont denen alçak bu iki beklenmedik olayı da kendi planı için ustaca kuilanmayı bilmişti! 'Tey-7.cn ölüm döşeğinde Maddie. Onun için hemen evlenmemiz gerek. Bir saat bile bekleyemeyiz Maddie!' Ukala, küstah, kibirli adam! Değişen hiçbir şey yoktu. .Io-el Fairmont kafasına koyduğunu yapan, hiçbir engel tanımayan bir adamdı. Ona aşıktı ama aynı zamanda nefret de ediyordu! Yaptıklarını onun yanına bırakmayacaktı!

Madeleine bir an durup düşündü. Kendisi de Joel ile evlenmek istemiyor muydu sanki? öyleyse neden şimdi tatsızlık çıkaracak, huzurunu kaçıracaktı? Joel de onunla evlenmek için böyle bir oyun oynamıştı. Ama unutulmaması gereken bir şey vardı. Eğer bu sefer hiçbir şey olmamış gibi davranır, Joel'e yaptıklarının hesabını sormazsa bir daha onu asla kontrol edemezdi. O zaman da acı çeken kendisi olurdu. Yoo, Joel'in, istediği gibi at oynatamayacağını öğrenmesi gerekiyordu!

Kızgınlığını bastırmak için derin bir nefes aldıktan sonra oturma odasına yürüdü. Joel, Marie teyzenin yanındaydı. İkisi de koyu bir sohbete dalmışlardı. Ama Maddie'yi görünce konuşmayı hemen kestiler.

Merhaba sevgilim. dedi Joel, onun yanına gelip yanağından öpmeye çalışarak. Ama Maddie başıı hızla geri çekip öfkeli bakışlarını ona dikti.

Aman Tanrım! Sapsarı kesilen Marie teyze içini çekti.

Şey... ben... nasıl günün iyi geçti mi? diye sordu Joel, tedirgin bir tavırla.

İkinizle de ciddi bir şekilde konuşmam gerekiyor. dedi Madeleine, düşüncelerini toparlamaya, az önce keşfettiği gerçekleri kafasında bir mantığa oturtmaya çalışırken.

Bölüm On

Marie teyze, Maddie'nin getirdiği çayı yudumlarken ayaklarını önündeki tabureye uzattı. Evet hayatım, mesele nedir? diye sordu en yumuşak sesiyle.

Meseleyi anlatmadan önce öğrenmem gereken bazı şeyler var, dedi Madeleine.

Şey... ben... Joel lafa karışmak istedi.

Sus! dedi Maddie kararlı bir sesle. Evet teyze, hastaneye neden gittiğini söyle bakalım şimdi? Teyzesi boynunu büktü. Unuttun herhalde hayatım, dedi ipek gibi bir sesle. Hatırlamıyor musun? Doktor Burton Check-up yapılabilmesi için hastanede iki gün yatmamın iyi olacağını söylemişti ya! Tanrım! Madeleine öfkeli adımlarla odayı arşınlamaya başladı. Bu kadar basit işte. Salı ve çarşamba günleri için önceden yer ayırtmıştık değil mi? Unutmuşum! Sana bir şey söyleyeyim mi teyze, dünyanın en büyük üç kağıtçısının eline düştük biz!

Ben aynı fikirde değilim hayatım, dedi teyzesi yine yumuşak bir sesle. Aslında ilk başta biraz şaşırmıştım... Ama neler olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bu işe karışmamın doğru olmayacağını düşündüm. Marie teyzenin yüzünde dünyanın en masum ifadesi vardı. Ayrıca evlenmeni he kadar istediğimi de biliyorsun.

Teyzem! Maddie şaşkınlıkla bağırdı. Benim öz teyzem söylüyor bunları!

Teyzesi omuzlarını silkerek ayağa kalktı. Her neyse, ben karı kocanın arasına kimsenin girmemesi gerektiğine inanırım her zaman. Sizi yalnız bırakayım da istediğiniz gibi kavga edin.

Kavga etmiyoruz, tartışıyoruz! diye bağırdı Maddie.

Tamam, tartışın öyleyse, dedi teyzesi. Ben Joel'in annesini ziyarete gideceğim. Onunla biraz ahbaplık etmek istiyorum.

Dikkatli ol, diye seslendi Maddie, yaşlı kadının arkasından. O aptal çit hala orada. Neyse, ben de bu adama yaptıklarının hesabını sorayım bu arada! Marie teyze kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle odadan çıktı.

Ne oluyor böyle? diye homurdandı Joel, odada yalnız kaldıklarında. Sen benim karımsın. Bana ne hesabı soracaksın? Unutma, bu evin reisi benim artık! Reisin kim olduğunu birazdan göreceksin sen Joel Fairmont! Böyle bağırıp çağırarak beni sindirebileceğini sanma!

Neyle suçlanıyorum söyler misin? dedi Joel. Maddie onun yanına gidip tepesinde dikildi. Ama bunu yaptığına hemen pişman oldu. Bu adama yaklaştığı anda iradesinin zayıfladığını, gevşediğini fark ediyordu. Ama hayatı boyunca bir paspas gibi ezilmek istemiyorsa kendini toplamalıydı.

Sen, Joel Fairmont, Ağustos'un 14'iinü hatırlıyor musun? diye sordu bir yargıç edasıyla.

Bilmem. Mavisakal'ın doğum günü filan mıydı? Glory Adası'na gidişimizden iki gün önceydi. O gün Gunstock Lodge adlı kuruluşu arayıp Murchison'a bazı şeyler göndermelerini söyledin mi söylemedin mi? Joel bir an tereddüt etti. Söylemediğimi söylersem ne olacak?

Fatura burada! diye bağırdı Maddie, cebinden kağıdı çıkartarak.

Bana gelen mektupları şimdiden açmaya mı başladın? Yeni evlilerin hiç olmazsa ilk birkaç hafta birbirlerine güvendiklerini sanırdım!

Lafı döndürüp dolaştırma. Soruma cevap ver! Sadece merak etmiştim.

Yani yaptığını itiraf ediyorsun?

Evet, itiraf ediyorum. Benim evlendiğim o tatlı kıza ne oldu? Karşımda avaz avaz bağıran bu kadını tanımıyorum ben! Herhalde orada kaldığımızda yumuşak bir şilte yerine buz gibi taşlarda yatmayı istemezdin değil mi?

Sadece sorularıma cevap ver! Bizi kurtarmaya gelen uçak da gerçek bir kurtarma ekibi değildi, öyle değil mi? Onu da önceden ayarlamıştın, değil mi? Evet, öyle. Joel sırıttı. Uçağın geliş saatini çok iyi ayarladığımı düşünüyordum ama şimdi pek o kadar emin değilim. Biraz daha gecikseydi daha iyi olacaktı galiba.

Her şeyi sen planlamıştın! Beni tuzağa düşürdün! diye bağırdı Maddie.

Yoo, hepsini değil, diye karşılık verdi Joel ciddi bir tavırla. Benim planımda fırtına yoktu. Henri'nin teknesinin parçalanması da hesapta yoktu tabii. Ama buna üzüldüğümü söyleyemem.

Henri'ye zarar vermek hoşuna gitti, değil mi? diye bağırdı Maddie, onun lafı çevirmek istediğini anla-mamazbktan gelerek. Teknesi paramparça olduğu için sevindin! Oysa o adam sana hiçbir kötülük etmedi! Tabii ki etmeye çalışıyordu. Sevgilimi elimden almaya çalışıyordu. Daha ne yapacaktı? Bunu onun yanma bırakacak mıydım yani?

Ben... Maddie kızgınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi, kekelemeye başladı.

Öfkeden gözün döndü yine Madeleine, diye uyardı Joel. Bu kadar kızdığında kendin zararlı çıkıyorsun, kendine hakim ol.

Nasıl kızmam! diye bağırdı Madeleine. Beni Glory Adası'na götürdün ve...

Bir dakika, bu konuda dürüst olalım. Beni Glory Adası'na götüren, oraya götürmek için elinden geleni yapan şendin, unuttun mu?

Umurumda bile değil! Beni oraya götürdün ve sonra beni evlenmeye zorladın!

Bu konuda haklı olabilirsin. Bence yaptığım doğruydu. Seni adaya götürürken tek amacım evliliğe ikna etmekti, sonra da teyzenin hastalığını amacım için kullandım. Başka ne yapabilirdim ki? Evlilikten son dakikada kaçmak gibi bir alışkanlığın olduğunu teyzenden öğrenmiştim. Eğer normal yollardan evlenme teklif etseydim, şu anda hala benden kaçıyor olacaktın Madeleine Fairmont! Fena mı oldu vani!?

Bir dakika, sorularım henüz bitmedi! Madeleine farkında olmadan sesinin yumuşadığını fark etti. Şu evlenme başvurusu. Hastaneye gittiğimizde o kağıt cebindeydi zaten. Glory'ye gidişimizden birkaç gün önce evlenmek için resmi başvuruda bulunmuştun bile! Buna ne diyeceksin?

Her ihtimale karşı cebimde böyle bir kağıt taşımadığımı nereden biliyorsun? Günün birinde evleneceğim bir kızla karşılaşırsam beklemek zorunda kalmayayım diye başvuru formunu hep yanımda taşırım! Benimle dalga geçme Joel! Her şeyi planladın ve benimle oldu bittiye getirerek evlendin. Şimdi Marie teyze bu evliliğin devam etmesini, evi çocuklarla doldurmamızı bekliyor ve...

Yani benimle evli kalmak istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun? diye sordu kocası.

Hayır, ben... Madeleine şaşkınlıkla irkildi. Evet, seninle evlendiğime pişman değilim, evli kalmayı da istiyorum ama...

Yani bütün itirazın ben her şeyi pürüzsüz bir şekilde ayarladığım için mi? Joel'in yüzünde kederli bir ifade belirdi. Sana böyle bir oyun oynadığım, seni kandırdığım için üzgünüm Maddie. Ama umarım beni anlayışla karşılarsın. Çünkü senden boşanmak aklımın ucundan bile geçmiyor.

Benim de. Maddie ellerini kalçalarına koyarak onun karşısına dikildi. Boşanmak benim de aklımın ucundan geçmiyor. Senden boşanmaya niyetim yok. Seni öldürebilirim ama boşamam. İnan bana, benden o kadar kolay kurtulamayacaksın!

Pekala, beni nasıl cezalandırmayı düşünüyorsun? dedi Joel. Yerinden kalkarak ona yaklaştı.

Madeleine birbirlerine bu kadar yaklaştıkları anda neler olabileceğini gayet iyi biliyordu. Joel'in çekiciliğine direnemeyeceğinden emindi. Ama bu kadar kolay teslim olmaya niyeti yoktu.

Lanet olsun! diye bağırdı. Beni böyle kandırdıktan sonra seninle aynı evi paylaşmamı bekleyemezsin! Gözlerinden akan yaşları gizlemek için hızla

arkasına döndü ve dışarı fırladı. Verandaya çıkıp bir süre derin nefes aldı ve kendisini toplamaya çalıştı.

Az sonra yavaşça pencereye yürüyüp mutfaktan içeri baktı. Joel masada oturmuş, kahve fincanını önünde çevirerek oturuyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa pek mutlu olchığu söylenemezdi.

Madeleine içini çekti. Sonra hızla merdivenlerden inip yandaki eve koştu.

Gelmen epey uzun sürdü, dedi Joel, Madeleine hava kararırken eve döndüğünde.

Evet, diye mırıldandı genç kadın, lavaboya gidip ellerini yıkayarak. Kaçtığım evin benim evim olduğunu unutmuşum.

Seninle ciddi bir şekilde konuşmamız gerekiyor, diye homurdandı Joel. Bu ailenin reisinin kim olduğu konusunda hiçbir yanlış anlama istemiyorum! Elbette Joel, dedi Maddie tatlı bir sesle. Joel şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Pekala, dedi içini çekerek. Bir şey döndüğü ortada. Ne oldu, anlat bakalım.

Hiçbir şey. Maddie ellerini kurulayarak döndü. Hiçbir şey olmadı hayatım. Masada onun karşısına oturdu. Senin şımartılmış bir çocuk olduğunu, o yüzden anlayışla karşılanman gerektiğini en yetkili ağızdan öğrendim sadece.

Joel kaşlarını çattı. Annem! diye homurdandı. Annemle konuştun! Maddie başım salladı.

Saatlerdir seni zehirliyor, seni bana karşı kışkırtıyor. Tanrım neden buraya geldi sanki! Annemin yandaki evde yaşamasından daha kötü bir şey gelemezdi başıma!

Yoo, senin hakkında kötü bir şey söylemiyor Joel, dedi Maddie, aynı tatlı sesle. Sadece bazı kötü alışkanlıklarından şikayetçi.

Joel yerinden fırlayıp onun yanına geldi ve ellerini omuzlarına koyup hafifçe sarstı. Pekala, dedi kızgın bir sesle. Seninle evlenmek için neden bunca sıkıntıya girdim dersin? Neden?

Bu soruyu beğendim, diye karşılık verdi Maddie alaycı bir tonda. Neden? Param için mi? Benim param yok ki! Bu cevap omuzlarından sıkıca tutulup birkaç kez daha sarsılmasına neden oldu.

İyi dinle, diye bağırda Joel. Seninle evlendim çünkü seni seviyorum!

'Duymak istediğim buydu,' diye düşündü Maddie, ağlamamak için kendisini tutmaya çalışarak. Joel onu sevdikten sonra aradaki anlaşmazlıkların, yapılan hataların, hiçbir şeyin önemi yoktu. Yine de onu kolayca bağışlamayacaktı. Joel yaptıkları yüzünden biraz üzülmeli, acı çekmeliydi.

Madem öyle diyorsun öyledir Joel, dedi yerinden kalkıp masadaki fincanları toplamaya başlayarak. Ama Joel bileğine yapıştı.

Bırak onları, diye bağırdı. Seninle bütün gün ortalığı temizleyesin diye evlenmedim ben!

Öyle mi? Maddie ciddiyetini bozmamaya çalıştı. Ufak bir açık verirse, bütün oyunu bozulacaktı.

Joel onun ellerini avuçlarına aldı. Benden intikam almak için planlar yaptığını biliyorum, diye mırıldandı. Ama dinle beni Maddie! O gece, Joel Fairmont'u aramak İçin yandaki eve geldiğin gece, ilk görüşte aşık oldum sana. Daha sonra teyzenle sık sık konuştum. Erkeklerle ilişkinde hep aynı yolu izlediğini öğrendim. Adamın birine aşık oluyor, onunla nişanlanıyor, sonra son anda evlenmekten cayıyordun. Benim başıma da avnı şeyin gelmesini istemiyordum. O yüzden ilk basta seni kızdıracak her şeyi yaptım. Seni sürekli kızdıracak. şaşkına çevirecektim. Bu, teyzenin fikriydi. O tatlı kadının.

Teyzem... teyzem mi sana bu tavsiyelerde bulundu? diyebildi Maddie.

Evet. Joel bir kahkaha attı. Tabii Glory Ada-sı'ndaki fiyasko hariç. O benim fikrimdi. Teyzene bir not bırakmıştım. Ama fırtınanın çıkması ve planlarıma 1 ir ölçüde yardımcı olması benim hatam mı yani? Tanrim! Maddie içini çekti.

Hadi, yukarı gel. Joel onu bileğinden yakalayıp çekli. Yatak odasına girdiklerinde, Yat şuraya, ciddi bir şekilde konuşacağız,' dedi.

Konuşacak mıyız? Maddie artık kendini tutamayıp gülümsedi.

Evet, dedi Joel, onun üstüııdekileri çıkartırken. Çok iyi bir konuşma şekli biliyorum ben.

Maddie bu konuşma tarzının en iyisi olduğuna çok çabuk ikna oidıı...

Bir süre sonra birbirlerinin kolları arasında ter içinde yatarlarken, Seni çok seviyorum, diye fısıldadı.

Joel'in yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi. Sevmeye devam etsen iyi edersin. Yoksa seni tekrar cezalandırmak zorunda kahrım.

Bu ceza mıydı yani? dedi Maddie gülerek. Bir süne sessizce yattılar. Sonra Maddie başını çevirip ona baktı. Eğer bana çok kızarsan, gerçekten kızarsan yine cezalandır»r mısın? diye sordu yumuşak bir sesle.

Evet.' Mel bir kahkaha attı. Yoksa beni kızdıracak bir ş-y mi yaptın?

' Evlilikte kocaların her istediğini yapmasına izin vermenin pek doğru bir şey olmadığım duymuştum, diye devam eui Madeleine. Evlilik iki yönlü bir yoldur. Elbette öyledir, dedi Joel. Seni çok seviyorum sevgilim. Bundan sonra emlak komisyonculuğu yapmanı istemiyorum. İlle de çalışmak istiyorsan, işlerimde bana yardımcı olursun.

Buna bir itirazım yok, dedi Madeleine. Kocasının saçlarını okşadı.

Kısa bir sessizlikten sonra Madeleine başını çevirip gözlerini ona dikti. Bana annenden söz et, dedi.

Joel irkildi. Umarım yarın Boston'a döner. diye söylendi.

Eğer beni gerçekten bu kadar seviyorsan, bana kızmayacağından eminim, dedi Madeleine. Yeni bir hayata başlamak istediğini, şimdiye kadarki hatalarını onarmak istediğini söylemiştin değil mi? Ben de bu yeni kararım uygulamanda sana yardımcı olmak için bir şey yaptım. Anneni bize davet ettim. Dört hafta bizde konuk olacak. Yarın buraya taşınıyor.

Sen! Sen ne yaptın? Joel hızla doğruiup»yatağm içinde oturdu.

Anneni bize davet ettim, dive tekrarladı Medele-ine gülümseyerek. Dört hafta konuğumuz olacak. Bu arada bol bol konuşur, aranızdaki anlaşmazlıkları çözümlersiniz. Ayrıca iki evin arasına o çiti çeken şirkete de telefon ettim. Yarın gelecekler ve diktikleri çiti kaldırıp götürecekler. Bundan sonra yandaki eve geçmek için o kadar yolu dolanmamız gerekmeyecek. Evet, bu konuda ne düşünüyorsunuz Mr.Fairmont?

Sen! Seni çılgın şeytan! Bunları özellikle yaptın değil mi? Beni kızdırmak için özellikle yaptın değil mi? Bu evde pantolon giyenin kim olduğunu ne zaman anlayacaksın?

Pantolon giydiğin zaman bütün dünyanın hakimi olabilirsin Joel Fairmont! Ama şu anda ikimizin de üstünde pantolon ve. Dolayısıyla bu tarrışma biraz anlamsız.olmuyor mu?

Sen ne yaptığını sanıyorsun böyle? Joel'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirlemeye başladı.

Hiç... Sadece mantıklı bir tartışma yürütüyorum. Madeleine ciddileşti. Biz gerçekten evli miyiz Joel? Genç adam başını çevirip ona baktı. Ne biçim soru bu böyle?

Sadece emin olmak istedim. Madeleine içini çekti. Her şey o kadar çabuk oldu ki bazen bir rüya olabileceğinden korkuyorum. Ama hepsi gerçek değil mi? Hepsi gerçek Madeleine Fairmont! Joel bir kahkaha attı. Senin gibi bir kadınla evlenmekle başıma nasıl bir dert aldığımdan emin değilim ama gerçekten evliyiz sevgilim. Bunun için de çok mutluyum. Pekala. Maddie içini çekti. Sadece emin olmak istemiştim. Madem yasal bir evlilik, beni yine cezalandırabilirsin!

Joel bir kahkaha atarak onun üzerine eğildi. Senin cezan hiç bitmeyecek Medeleine Fairmont! Her gün, üstalik günde birkaç kez cezayı hak edecek şeyler yapacağından eminim. Ben de seni büyük bir zevkle cezalandıracağım, emin ol.

Madeleine mutlulukla gülümseyerek gözlerini kapattı, dudaklarını bu sadist adama uzattı.

Her şey yoluna girmişti artık. Joel onu seviyordu. Biraz kibirli, kendine fazla güvenen bir adam olabilirdi ama Madeleine Fairmont da pabucu kolay teslim edecek bir kadın değildi. Evlilikleri epey fırtınalı geçeceğe benziyordu, ama her fırtınadan sonra ortalık sütliman olacak, huzuru ve mutluluğu yaşayacaklardı. 'Zaten kavga aşkın tuzu biberi değil midir?' diye düşündü Maddie.

Kafasından geçen son düşünce bu oldu. Ondan sonra müthiş bir ihtiras fırtınasında kendisini kaybetti.

Beyaz Dizi

Bitişik evden korkunç bir patırtı yükselmekteydi.

Maddie seksen yaşındaki büyük teyzesini uykusundan uyandıracak bu şamataya bir dur demek için öfkeyle sokağa fırladığında, yanda çılgın bir parti verildiğini anladı. Bu, bir kitap yazmak üzere inzivaya çekilmeye karar veren yeni komşusunun, hızlı yaşantıya veda partisiydi, yani bir tür cenaze töreni! Ama genç kızın bu pek duygusal patırtıya göz yummaya hiç niyeti yoktu. O andan sonra Maddie ile yakışıklı yazar ve ağzıbozuk papağanı arasında amansız bir çekişme başlayacaktı.

Gelişim Yayınları

1800 TL. (KDV dahil)
10 Mayıs 1990